

DEVİRİMCİ

Sınıfsız Sömürsüz Bir Dünya İçin

ÇÖZÜM

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 1,5 TL.

Haziran 2012

Sayı 02

YAŞASIN 1 MAYIS!

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs Devrimci Dinamiklerin Açığa Çıkarılma Günüdür	3
Oligarşinin Empoze Ettiği Kavramları Devrimciler Sahiplenemez!.....	4
Hukuksuzluğun Hukuku!	6
12 Eylül'den 28 Şubat'a İki Yargı Komedi ve Solun Trajedisi	7
İş Güvenliği Egemen Sınıfa Karşı Örgütlendikçe Sağlanacaktır	8
Eğitimde Yeni Bir Aldatmaca: "4+4+4 Eğitim Sistemi"	9
Devlet Kamu Emekçilerine Yine Sefalet Dayatıyor!	10
Sınıf ve İdeoloji	12
Avrupa'da Yaşanan Gelişmeler	15
Afetten Nimet: Kentsel Dönüşüm	16
Bir Kitap: Lenin Ve Eğitim	17
Kadının Kurtuluşu Burjuva Akımlarda Değil Devrimci Mücadelededir!.....	18
Dizilerin Ahlakı.....	19
"Kalıplara Sığdırılmayan" Gençlik	20
Haberler	21
Dünyadan Haberler	22
Şehitlerimiz	23

Merhaba;

Sistem, içinde bulunduğu yapısal krizleri aşma adına nafile çabalarını arttırmakla birlikte, bunun bir parçası olan saldırılarını da çok yönlü olarak sürdürmektedir.

Bu saldırıların başında gelen ideolojik saldırı, tüm toplumu derinden etkilediği gibi devrimci örgütleri de etkilemektedir. Sınıf tavrından uzaklaşan ve ideolojik kırılmalar yaşayan devrimci örgütler giderek güçsüzleşmiş ve sistemin ideolojik saldırılarını boşa çıkaramaz duruma gelmiştir. Ayrıca bu saldırılar karşısında, burjuvazinin ideolojik etki alanına girerek, işçi sınıfı ideolojisinden sapmaya ve savrulmalar yaşamaya başlamıştır.

Devrimci mücadeleye bilimsel sosyalist ideoloji yön verir. Bu nedenle ideolojik sağlamlık olmazsa olmaz koşuldur. Orta sayfada "Sınıf ve İdeoloji" konusu, tüm bu nedenlerden dolayı bir kez daha işlenmiştir.

Bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık. Emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta, "1 Mayıs Alanı"nda toplanan kitleler sorunlarını ve çözüm istemlerini haykırdılar. Okurlarımız da çeteci güruhun her türlü engellemesine karşın birçok yerde alanlardaki yerini aldı. Baş sayfamızı 1 Mayıs ve 1 Mayıs'ta yaşananlara ilişkin değerlendirmelere ayırdık.

AKP iktidarı azgın saldırılarına tüm hızıyla devam etmektedir. Eğitimde "4+4+4" sistemiyle bir yandan yeni bir gerici dalga yaratırken, diğer yandan da ilköğretimden itibaren tüm okulları paralı hale getirecektir. Bununla amaçlanan ise, parası olanların okuyacağıdır.

İş kazaları ve işçi ölümleri her geçen gün artarak sürmektedir. İş güvenliğinden yoksun olarak çalıştırılan işçilerin iş kazalarındaki ölümünde Avrupa birincisi, dünya üçüncüsü olan Türkiye'de azgın sömürü koşulları tam da egemenlerin istediği biçimde oluşmaktadır. İşçi sınıfına yönelik hak gasplarının yoğun olarak yaşandığı mevcut süreçte, iktidarın egemenlerden yana olan tavrı çok net olarak görülmektedir. Bu nedenle çıkarılacak olan "iş güvenliği yasası"nın bu ölümlere çare olmayacağı açıktır. Bu ölümleri ortadan kaldırmanın tek yolu mevcut sömürü düzeninin ortadan kaldırılıp, sınıfsız, sömürsüz, insanın insanca yaşayacağı yeni bir düzen kurmak için verilecek mücadeledir.

Avrupa'da yaşanan krize çare olacak düşüncesiyle yapılan seçimlerin çoğunda "sol partiler" zaferle çıkmıştır. Yine krizle birlikte, emperyalistlerin her zaman elinin atında olan faşist hareketler yeniden arenaya sürülmüş ve Avrupa'nın birçok ülkesinde bu faşistler "sağcı parti" olarak örgütlenmiş ve seçimlerde önemli oranda oy almıştır. Birbirine çelişkili görünen bu durumun nedenleri ve kısaca Avrupa'da yaşanan gelişmelere bu sayımızda yer verdik.

Sistemin ideolojik saldırılarının farklı bir tezahürü de, bizlere ait olan kavramların yerine, kendi ürettiği kavramları solun literatürüne sokmak oldu. İdeolojik kırılma içinde olan ve sınıfsal bakış açısından uzaklaşan kimi devrimci örgütler de bundan etkilenip, bu kavramları sahiplendiler. Devrimci mücadelenin güçlenmesi için ideolojik olarak sağlamlık gerekir. Bunun yolu da M-L ideolojiyi bilince çıkarmaktan geçer.

Gelecek sayıda görüşmek dileğiyle. Dostlukla...

Devrimci Çözüm Okurları 1 Mayıs'ta Alanlardaydı!

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta, emperyalizmin ve oligarşinin emekçi halklarımıza yönelik saldırılarına karşı okurlarımız birçok yerde alanlara çıktı.

İstanbul'un yanı sıra Gaziantep ve Paris'te de 1 Mayıs Alanlarında pankartlarımızla yerlerini alan okurlarımız, birlik, dayanışma ve mücadele sloganlarımızla tüm emekçi-ezilen halkların sesi oldu.

Çözüm Yayıncılık Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Adına İmtiyaz Sahibi: Burcu Erdoğan
Şahkulu Mah. Galipdede Cad. Eminbey İşhanı
No: 77 / 4 Beyoğlu / İstanbul
Tel / Faks: 0212 251 00 81
E-mail: devrimcicozum@gmail.com - www.devrimcicozum.com
Baskı: Gün Matbaacılık, Reklam Film Basın Yayın Tan. San. Ltd. Şti.
Beşyol Mah. Akasya Sok. 23/A Sefaköy - Küçükçekmece
Tel.: 0212 580 63 80

www.devrimcicozum.com
internet sitemiz yayına başlamıştır.

1 MAYIS DEVRİMCİ DİNAMİKLERİN AÇIĞA ÇIKARILMA GÜNÜDÜR.

Keza bugünün bir diğer sorunu mücadelenin kavranışı noktasındadır. Ülkemiz devrimci mücadele tarihine baktığımızda bu uğurda zorlu mücadeleler verildiğini görürüz. 12 Eylül'ün yaratmış olduğu ağır baskı koşullarında 1 Mayıs'ı salonlarda bile kutlamaktan kaçanlar bugün "öncülük" üstleniyorlar. Oysa ki 1 Mayıs (Taksim) Alanı'nda devrimciler hep vardı. Ve her koşulda bedel ödenerek bugüne gelindi.

Bir bütün olarak halkların devrimci dinamiklerinin yok edilmek ve kitlelerin teslim alınmak istendiği bir süreçte 1 Mayıs ve benzeri etkinlikleri kısmen de olsa birlikte örgütlemek ne kadar doğru ve gerekiyorsa, bu tarz etkinliklerde öne çıkan çarpık ve dağıtıcı anlayışların sorgulanması da o denli gereklidir.

Tarihsel süreç içerisinde 1 Mayıs dünü ve bugününe dair söylenmesi gereken birçok konu başlığı bulunduğu gerçeği herkesçe bilinmektedir. Burada konu başlıklarını tek tek ele almayacağız, zamanla değineceğiz. Bilinmelidir ki, 1 Mayıs emektir ve emekçinin örgütlü gücüdür. Bu güç; birlik, mücadele ve direniştir. Dolayısıyla 1 Mayıs'ı kendiliğindenci durumdan iradeci duruma dönüştürmek temel görev olmalıdır.

Bu 1 Mayıs'tan çıkarılması gereken birçok dersin olduğu açıktır. Birincisi; iradi bir kitlelilik yerine kendiliğindenci kitleliliğin olduğu göz ardı edilmemeli, ikincisi; politik üretkenlik ve kendi gündemini oluşturma yerine sürüklenme ve eklemlenmenin egemen olduğu unutulmamalıdır. Özellikle son üç yılda gerçekleşen 1 Mayıs'lara bakıldığında mevcut duruma müdahale yerine kendi gücünü abartma yarışının yaşandığı ve bu durumun yaratmış olduğu çarpıklığın bir sonraki 1 Mayıs'a yansımada bir sakınca görülmediği herkesçe bilinmektedir.

Keza bugünün bir diğer sorunu mücadelenin kavranışı noktasındadır. Ülkemiz devrimci mücadele tarihine baktığımızda bu uğurda zorlu mücadeleler verildiğini görürüz. 12 Eylül'ün yaratmış olduğu ağır baskı koşullarında 1 Mayıs'ı salonlarda bile kutlamaktan kaçanlar bugün "öncülük" üstleniyorlar. Oysa ki 1 Mayıs (Taksim) Alanı'nda devrimciler hep vardı. Ve her koşulda bedel ödenerek bugüne gelindi.

Bugün oligarşi her alanda emeğe ve emekçiye yönelik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır; kıdem tazminatından iş güvenliğinin sağlanamaması, 4-C'den sendikasılaştırma ve örgütsüzleştirme, vb. hak gaspına işçileri ve emekçileri maruz bırakmaktadır. Bugün oligarşiyle bağlarını giderek güçlendiren DİSK, adına yaraşmayan bir tarzda, sürece müdahale etmek yerine, devrimcilere karşı bir tutum takınmaktadır. Ki bu sorunun muhataplarından biri olan DİSK bu sürece karşı tavır geliştireceğine, 1 Mayıs hazırlık toplantısında Devrimci Çözüm Dergisi'ne karşı fütursuzca bir tutum içine girmiştir. DİSK'in bu yaklaşımı yeni de-

ğildir. Şöyle bir geriye dönecek olursak geçmiştekinin aynısı olduğu daha net görülecektir. Biz DİSK'in bu tutarsızlığını, tasfiyecilikle yakınlığını, benmerkezci kafa yapısıyla aynılaştırmış olmasını hiç yadırgamadık. Fakat 1 Mayıs hazırlık toplantısına arkadaşımızın girişini engelleme girişiminde bulunan tasfiyecilerden tutumuna (orada olup) sessiz kalanları da anlamıyor değiliz(!)

Bu yıl 1 Mayıs katılımcılarının düzenine ilişkin yapılan toplantıda tanık olduğumuz en iyimser yaklaşımları dahi gölgede bırakacak tavırlarla karşılaştık. Karşılaşılan bu tavırlar, devrimciliğe yeni atılmış, devrimci mücadeleyle henüz tanışmış ve devrimcilere karşı hiçbir önyargısı olmayan genç insanların Türkiye solundan da, sosyalist basından da umudunu kesmesine "bunlarla hiçbir şey yapılmaz" duygusuna kapılmasına neden olabilecek olumsuzluklarla doluydu.

Kuşkusuz bizler yaşananları Türkiye devrimci hareketinin genel sorunları, solun güç ve eylem birliğine bakışındaki tarihsel çarpıklıklar olarak değerlendiriyoruz.

Bugünün sorunları ve Türkiye solunun geleceği açısından çok yönlü olarak ele alıp eleştirilerimizi daha sonra ortaya koyacağız.

Oligarşi ve emperyalizmin her türlü saldırısı karşısında sömürülenlerin ve ezilenlerin mücadelesini daha güçlü hale getirmenin yolu birlik, dayanışma ve mücadele olduğu gerçeği unutulmamalı. Bu 1 Mayıs'ın çok kalabalık olması alandakilerin tümünün örgütlü bir kitle olduğunu göstermiyor. Alana kendiliğindenciliğin hakim olduğu göz ardı edilmemlidir.

Bundan sonraki 1 Mayıs'lar özüne uygun olarak daha iradi çabayla kitlesele hale getirilmelidir. Sistemin ideolojik saldırısından kaynaklı olarak bize ait değerlerin içinin boşaltılmasına izin vermemeliyiz. Baskı ve sömürünün pervasızlaştığı koşullarda, insani değerlerin ayaklar altına alındığı ortamda, devrimci dinamikleri kendi içinde yaratarak 1 Mayıs'lara devrimci tarzda katılımı sağlamak ve devrimci 1 Mayıs'ı yaratmak için daha fazla çaba, emek göstermeliyiz. ★

OLİGARŞİNİN EMPOZE ETTİĞİ KAVRAMLARI DEVİRİMCİLER SAHIPLİYEMEZ!

Sosyalizmin 12 Eylül ve ardından gelen dünya çapındaki yenilgisi her alana yansımış durumda. Devrimci bir alternatifin olmadığı, emperyalizmin tüm gücüyle saldırıp her türlü yöntemle beyinleri teslim aldığı bu süreçte, inançla, bilinçle, emekle, ideolojimize, yarattığımız değerlere, kavramlarımızın tarihsel anlamına ve devrimci özüne sahip çıkmak saldırıları geri püskürtmek için olmazsa olmazımızdır.

İdeolojiye, geçmişe, yaratılan değerlere sahip çıkmanın “gelenekçilik”, “gericilik”, “modası geçmiş” olduğunun, kullanılan sloganların eskidiğinin, artık coşkusunun olmadığına yoğun biçimde propaganda edildiği günümüzde, yaşadığımız her yerde farklılıkların zenginlik olduğu, farklılıklarla “uzlaşma” temelinde bir arada olmak gerektiği salık veriliyor. Öyle ki, en son 1 Mayıs Alanı’nda yer alan sol iddialı parti, örgüt ve kurumlar ile sendikaların yanında farklı cinsel tercihlerden insanların, feministlerin, “Allah, Emek, Adalet” deyip kendisine Devrimci Müslümanlar adını veren grubun (ki dindar nesil, din eğitimi tartışmaları sürerken “kapitalizme karşı”, “devrimci” etiketleri üzerinden sempati toplamak üzere bir proje olarak ortaya çıktıkları açıktır), farklı taraftar gruplarının yer alması ve alkışlarla alanda karşılanmaları, burjuva medyadan tutalım da sol tandanslı çevrelerin yayın organlarına kadar her yerde attıkları sloganlardan, kendilerini ifade ederken kullandıkları araçlara kadar her şeyleriyle, “farklılıklarıyla” hoş karşılanmaları, geldiğimiz noktada, burjuvazinin kitlelerin algısında yarattığı etkiyi çarpıcı biçimde özetlemeye yetiyor.

Burjuva medyada bu yıl ki 1 Mayıs öz olarak, “Herkesin 1 Mayıs’ı” olarak yer aldı ve 1 Mayıs’ta “toplumun her kesiminden gruplar sesini duyurdu”, “Kutlamalar, şike davasıyla yıkılan taraftarları, kapitalizmle derdi olan Müslümanları, internet anarşisti Redhack’çileri buluşturdu.” (2 Mayıs 2012 tarihli Radikal Ga-

zetesi) biçimlerinde yer aldı. 1 Mayıs’ın tarihsel anlamının, işçi sınıfı için taşıdığı önemin, içinin nasıl boşaltıldığına, nasıl alelade bir güne dönüştürüldüğünün bir özeti aslında bu ifadeler ve devam ediyor: “...1 Mayıs artık ne kavganın ne de tek bir sınıfın bayramı. Prangalı işçi afişi geçen yüzyılın sembolüydü. Oysa bu yıl 1 Mayıs farklılıkların ve özgürlük talebinin bayramı. ...bu yıl 1 Mayıs İşçi Bayramı’na farklılıklarımız damgasını vurdu. Her renkten, her sınıftan insan dün Taksim Meydanı’ndaydı. Sınıfları, dinleri, dilleri, etnik ve cinsel kimlikleri kesen bir şölene dönüştü 1 Mayıs... Yasaklar bu ülkeye çok şey kaybetti. Özgürlük talebi bu kadar renkli ilk kez 1 Mayıs’ta herkesin talebi olarak yükseldi meydanlardan. Prangalar artık kollarımızda değil zihnimizde. Zihni prangalı olan işçiler değil her kesimden yasakçı anlayış. Ve bu anlayışa karşı her kesim meydanlarda. Ne klasik işçi-işveren karşıtlığı ile izah edebiliriz yeni durumu ne de basit bir ezen-ezilen ikilemiyle”.

Aktardığımız cümlelerle kalemşörlerin ağzından oligarşinin, 1 Mayıs’a, alanda yer alan kitlelere, kendilerini ifade ediş biçimlerine duyduğu takdir ifade ediyor. Artık 1 Mayıs “kavganın”, devrim ve sosyalizm davasının bir parçası değil! Artık toplumun hemen her kesimi farklılıklarıyla bir arada, yan yana, yasakçı anlayışlara, kapitalizmin, hükümetlerin aksaklıklarına karşı, şiddete başvurmaksızın her türlü araç ve yöntemle kendini demokratik olarak ifade edebiliyor ve 1 Mayıs’lar artık karnaval havasında kutlanıyor(!) Yıllardır bu tablonun özlemine çekenler (ki her türden reformist, oportünist sol ile egemenlerin buluşmasıdır bunlar) mal bulmuş mağribi gibi 1 Mayıs’ın ne kadar güzel kutlandığını anlata anlata bitiremiyorlar! Bitirememenin kendi bitişlerinin ifadesi olduğunu, “farklılıkların yan yana olması” sözlerindeki farklılıkların ise aynışma olduğu gerçeğini yok edemez.

Sosyalizmin dünya çapın-

da yaşadığı yenilginin yarattığı ruh hali, emperyalizm için bulunmaz bir nimetti ve dünya halklarına karşı ekonomik, askeri, siyasi, ideolojik boyuttaki saldırıların önündeki en büyük engelin de ortadan kalkışını ifade ediyordu. ’90’lı yıllardan günümüze hızını arttırarak devam eden yenedünya düzeni politikalarının çok yönlü saldırılarında belirleyici etki ise, ideolojik boyutta görüldü. Bilinçleri bulandıran, perspektif ve inanç yitimine sebep olan ideolojik saldırı, en çok kavramlar noktasında etkisini gösterdi.

Emperyalizmin ideologları her daim kavramlara özel önem vermişlerdir. ’90’lı yıllar öncesi, kavramların karşısına karşıtını çıkartarak yok etme yöntemini kullanan emperyalizm, ’90 sonrasında kavramların içeriğini boşaltma, anlamını bulandırma, çarpıtma ya da yeni kavramlar üretme yöntemini izlemeye başladı. Zira iki kutuplu dünyada karşıtlıklar üzerinden yapılan propaganda, tek kutba dönülen evrede, artık karşıtına duyulan gereksinimi de ortadan kaldırmış oldu. Tarihsel, bilimsel, gerçek temelleriyle ezilen halkların mücadelesini tanımlayan, bu mücadelede özel bir anlam ve önemi olan kavramlar, artık

Post-modern bir söylem ve çok daha ince tekniklerle sunulan bu yöntem, yaşanan yenilginin yarattığı ruh halinden çıkamayan kesimler üzerinde doğrudan etkisini gösterdi. Ve bugün bırakalım bilinçsiz geniş halk kesimlerini, kendisine devrimci, demokrat, yurtsever diyen politik kesimlerin yaptıkları eylemlerden, yazdıkları yazılara, ortak platform ve eylemlerde takındıkları tutuma kadar her alanda gösterilen tavır ve davranışlarda bu etki çarpıcı biçimde görünür hale geldi. Sol, burjuvaziyi anlamaya, söylemde buluşmaya başladı.

bu temellerinden soyutlanmaya, anlamları tersyüz edilmeye, yeniden tanımlanmaya başlandı. Tarihsel ve bilimsel temellerinden koparılan kavramlar, emperyalist politikalar çerçevesinde günün ihtiyaçlarına göre yeniden tanımlanarak halkların önüne sürüldü. Bunun yetmediği noktada (sınıfsal temelden kopartılmayan kavramların karşısına) ise sınıfsal temeli olmayan, alternatif kavramlar yaratıldı. Özünde Marksizmin çağın ihtiyaçlarına karşılık vermediği, yaşanan deneylerin başarısızlığının da bu durumu kanıtladığından hareket eden bu yaklaşım, bu noktadan hareketle yeni kavramlar üretme veya eskisini yeniden tanımlamaya zemin buldu. Bu “yeni” kavramlarla, toplumun karşısına “yeni” arayışlar, adresler çıkarıldı. Bu arayış ve adresler ise kapitalizmden başkası değildi. Ancak bu, kapitalizmin eski hatalarını kabul etmiş, “barışçı bir kapitalizmdi”. Öyle ki, Marks’ın hakkı bile emperyalist ideologlarca teslim edildi.

Post-modern bir söylem ve çok daha ince tekniklerle sunulan bu yöntem, yaşanan yenilginin yarattığı ruh halinden çıkamayan kesimler üzerinde doğrudan etkisini gösterdi. Ve bugün bırakalım bilinçsiz geniş halk kesimlerini, kendisine devrimci, demokrat, yurtsever diyen politik kesimlerin yaptıkları eylemlerden, yazdıkları yazılara, ortak platform ve eylemlerde takındıkları tutuma kadar her alanda gösterilen tavır ve davranışlarda bu etki çarpıcı biçimde görünür hale geldi. Sol, burjuvaziyi anlamaya, söylemde buluşmaya başladı.

Bugün özellikle devrim, sosyalizm mücadelesinde izlenecek stratejiden, kullanılacak taktiklere, devrimin öznesi insanı tanımlamaya kadar her şey, emperyalizmin ideologlarınca üretilen kavramlarla açıklanır oldu. Bugün devrim değil demokrasi (ki bunun burjuva demokrasisi olduğu açıktır) ve barış, sınıf çatışması değil, sınıflar arasında uzlaşma ve farklılıklarla bir arada yaşama, kolektivite değil birey ve bireyin sınırsız, dizginsiz özgürlü-

ğü kavramları emperyalizmle birlikte solun ortak kullandığı kavramlar haline geldi. Bu tabloda devrim ve sosyalizmi hala koruduğunu dilinden düşürmeyenlerin devrimi, sosyalizmi (ki burada devrim, sosyalizmden kasıt sosyalizm sosuna yedirilmiş burjuva demokrasisi, birey hak ve özgürlüğü savunuculuğundan öteye gitmiyor) inşa edecek devrimcilere verdiği isimse “aktivist”, “faaliyetçi” oldu.

“Aktivist” ve “faaliyetçi” kavramları YDD politikaları çerçevesinde '90 sonrasında piyasaya sürülerek, kullanımları teşvik edilen kavramlar olarak öne çıktılar. Zira artık “sosyalizm yenilmiş, sınıflar ortadan kalkmış, tarihin sonu” gelmişti! Bu durumda devrime de devrimi yapacak profesyonel devrimcilere de ihtiyaç yoktu! Kapitalizmin aksaklıkları, eksiklikleri olduğu emperyalistlerce de artık kabul ediliyordu nasılsa. Öyle ya Marks 100 yıldan fazla bir zaman önce kapitalizm tahlilinde doğruyu söylemişti! Bu durumda kapitalizmin hatalarını, eksiklerini, çizilen sınırlar içinde, sistemin özüne zarar vermeyecek eylemlerle (ki bu az miktarda şiddeti içerebilir ki buradaki şiddetin uluslararası bankaların, Mc Donald's, vb. gibi simge emperyalist kurumların cam ve çerçevesini kırmaktan, şuarsuz taşkınlık yapmaktan ibaret olduğu da özellikle belirtilmeli) anlatan “aktivistlerle” kapitalizm eleştirilip kitlelerin devrimci potansiyeli boşa akıtılarak sönmülenebilirdi!

'90'lar öncesi kendine yöne-

“Örgütsüzlüğün örgütlenmesi” olarak tanımlayacağımız bu durum özünde kendine, halkına, devrime, örgütüne duyulan yabancılaşmanın tipik bir sonucudur aslında. Geçmişin “anlı şanlı devrimcileri” bugün gazeteci, yayın yönetmeni, editör, platform sözcüsü, dernek, federasyon yöneticisi sıfatları altında yeri geldi “aktivist”, yeri geldi “faaliyetçi” oldular ve olmaya devam ediyorlar. Ve bu süreçte “devrimci” sözcüğü ağza bile alınmaz oldu, alınca bile artık tarihsel, bilimsel gerçekliğinden uzak, tatlı su devrimciliğiymiş devrimcilik.

lecek en küçük muhalif unsurları, anarşist, terörist damgasıyla imha edilmesi gereken hedefler olarak gösteren sistem, bugün kapitalizm karşıtlığı adı altında piyasaya sürdüğü sivil toplum kuruluşları çerçevesinde kitleleri “aktivist”, “faaliyetçi” etiketleriyle adlandırıp “eylemlere” bizzat sevk etmekte ve bu tarz sivil toplumcu örgütlenme anlayışının önünü açmaktadır. Artık devrimci değil, “aktivist”, “faaliyetçi” olunması makbuldür!

'90'lar sonrası YDD politikalarına karşı durma potansiyeli taşıyan kitlelerin marjinalleşmesine izin verilmeden, kendilerini belirli sınırlar içinde ifade etmeleri sağlanarak düzen sınırları içinde tutulmaları, kontrol edilmeleri temel emperyalist politika haline geldi. Bu doğrultuda, sosyalizmin yenilgisinin ve uğradığı prestij yitiminin yarattığı uygun zemin üzerinde, doğrudan ya da dolaylı olarak desteklenmek suretiyle pek çok sivil toplumcu akım, grup piyasaya sürüldü. Çevreciler, küreselleşme karşıtları gibi çeşitli adlarla ortaya çıkarılan, örgütlenmeleri teşvik edilen ve özünde sivil toplumsuluğa özendiren bu gruplar içinde faaliyet gösterenler de “faaliyetçi”, “aktivist” adıyla anılır oldular. Özünde sisteme, kapitalizme karşıymış izlenimi yaratan, slogan atıp, polis ve banka taşlamaktan öteye gitmeyen eylem tarzlarıyla direnişin olmadığı bir süreçte direniş görüntüsü yaratan bu gruplar, perspektif yitimi yaşayan sol üzerinde doğrudan sempati yarattı. Sınıfını terk ederek politikasının yönünü burjuvaziye çeviren ve oksijen çadırında yaşam savaşı veren sol, var olma, politika yürütme adına emperyalizm destekli bu gruplara buldukları platformlarda yer açtı, söylemde, eylemde birlikte hareket etmeye başladı. Politikasızlığı politika haline getirip, iflasın eşliğine gelen, giderek kendine, halkına, örgütüne yabancılaşan sol, artık “faaliyetin”, “aktivizmin” denizinde kulaç atar oldu.

“Örgütsüzlüğün örgütlenmesi” olarak tanımlayacağımız bu durum özünde kendine, halkına, devrime, örgütüne duyulan yabancılaşmanın tipik bir sonucudur aslında. Geçmişin “anlı şanlı devrimcileri” bugün gazeteci, yayın yönetmeni, editör, platform sözcüsü, dernek, federasyon yöneticisi sıfatları altında yeri geldi “aktivist”,

yeri geldi “faaliyetçi” oldular ve olmaya devam ediyorlar. Ve bu süreçte “devrimci” sözcüğü ağza bile alınmaz oldu, alınca bile artık tarihsel, bilimsel gerçekliğinden uzak, tatlı su devrimciliğiymiş devrimcilik.

Diyalektiğin temeli değişim, değişimin temeli ise çelişkidir. Özel mülkiyete dayalı sınıfsal yapı korunduğu sürece bu yapının ürettiği çelişkiler de sürecektir. Çelişkiyi yaratan sistemin bu çelişkiyi ortadan kaldırması mümkün değildir. Burjuvazi bugün sistemin yarattığı çelişkiyi en azından zihinlerden kaldırmaya, çelişkiyi çözecek olan iradeyi bireysel ve örgütsel düzeyde kırmaya çalışıyor. (Zihinlerden, çünkü çelişkiyi yaşamın gerçekliğinden çıkarıp atmak mümkün değil.) Çelişkiyi ortadan kaldırma adına ortaya çıkardığı kavramlar ise **uzlaşma, farklılık, farklılıklara saygı, hoşgörü, empati**. Farklılıkları yan yana getirip, hoş gördürerek aşırı uçları uzlaştırma yöntemi, farklılıklar arasındaki çelişkiyi de giderecek, mücadeleyi de ortadan kaldıracaktı! Bu durumda sınıfsız, sömürsüz bir dünya ve yeni insan için mücadele edecek devrimcilere, devrimci mücadeleye, mücadeleyi yürütecek olan örgüte duyulan gereksinim de ortadan kalkacaktı!

Basit bir dil oyunu gibi görünen bu durum, kan ve can bedeli yarattığımız kavramlarımızın yerine, gerçek özünden yoksun başka kavramların geçirilmesiyle, bilincimizin, irademizin teslim alınmasına yönelik, çok ince bir söylemle gizlenmiş bir saldırdır aslında. 1 Mayıs'lara sistemin biçtiği anlam ve görülen tablo da bu politikanın bir sonucudur. Sınıfsal, tarihsel özünden koparılan 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olmaktan çıkartılarak, bu yıl itibarıyla herkesin (burjuvazinin de) 1 Mayıs'ı olmuş! Farklılıklar yan yana durmuş ve sistemden taleplerini haykırması! Öyle ki “Devrimci(!) İslamcılar” alana girerken, diğer “devrimci” gruplar tarafından alkışlanarak karşılanmış! 1 Mayıs'a katılan “faaliyetçiler” ile çeşitli grupların “aktivistleri” taleplerini sorunsuz, olaysız haykırması ve gönül rahatlığıyla evlerine dönerek gelecek 1 Mayıs'a daha kitlesel katılmak için şimdiden hazırlanmaya başlamışlar!

Burada kimin hangi kavram-

ları, nasıl kullandığı üzerine ayrıntılı tartışmalara girecek değiliz. Söylemek istediğimiz solda yaşanan savrulmanın boyutlarının ciddiliği ve acil müdahaleye duyduğu ihtiyaçtır. Örgüt olduğunu iddia eden kesimlerde, ideolojik-politik-örgütsel boyutta yaşanan bu kavram kargaşası ve çarpıklık ile yarattığı sonuçlar, emperyalizmin büyük bir başarısıdır. Bu durumun nedenleri arasında mevcut objektif koşulların (yaşanılan dünya çapındaki yenilgi ve yaşanan gericilik dönemi) yanı sıra solun kendi subjektif nedenleri de sayılmalıdır. Zira sol her daim zayıf-çarpık bilinç yapısı, ideolojik düzeyi ve ideolojiyi kavrayış biçimiyle her türlü etkiye, yönlendirmeye açık olmuştur. Özellikle ideolojiyi kavrayış biçiminde solda yaşanan şablonculuk, dogmatizm gibi biçimler her dönem solda varlığını sürdürmüştür. Bugün yaşadığımız yenilgi döneminin olumsuzluğunun sola her dönem hakim olan subjektif durumla birleşmiş olması, yaşanan tabloyu daha da ağır hale getirmiştir. Peki, bu durum hep böyle mi devam edecek? Devrim sözünü sadece anılarımızı anıp, bugün moda olan “aktivist”, “faaliyetçi” olarak mı varlığımızı sürdüreceğiz? Elbette ki hayır!

Burjuvazinin çok yönlü saldırılarına karşı ideolojik bilincimizi sağlamlaştırıp burjuvazinin karşısına dikilmek, kavramlarımızı, değerlerimize sahip çıkıp Marksizmi tarihsel ve bilimsel temelleri üzerinde yaşamın her alanında hakim kılmak, **devrimi ve sosyalizmi, devrimci bilinç ve irademizle savunmak** bugün temel görevimizdir. Bugün bu göreve sırtını dönüp burjuvazinin kavramlarıyla, politikalarıyla var olmaya çalışanlar er geç halka karşı işledikleri bu suçun bedelini ödeyeceklerdir.

Bugün ne sınıflar yok oldu, ne de sosyalizme duyulan ihtiyaç ortadan kalktı. Tam tersine, yarattığımız her değere bulaşan çürüme, kokuşma, yozlaşma her şeyden daha çok sosyalizme duyduğumuz ihtiyacı arttırmış durumda. Çelişki var olduğu sürece sosyalizm düşü de var olacak. Bu düşürdükçe de devrime, devrimcilere duyulan ihtiyaç var olacaktır. Ve biz de “aktivist” ya da “faaliyetçi” değil, devrimci olmaya devam edeceğiz.★

HUKUKSUZLUĞUN HUKUKU!

Ezen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki baskı gücü olan devletin, hakim sınıfın çıkarlarını korumak için kullandığı en temel araçlarından biridir hukuk. Hukuk, bugüne kadar pek çok gelişme aşamasından geçmiş olsa da ana rolünü hiçbir zaman değiştirmemiştir. Hukuk her zaman ezenin, güçlünün hukuku olmuştur. Bugün hangi adliyeye giderseniz gidin bir yerde gözünüze çarpacak olan “*Adalet Devletin Temelidir*” (bu ifade daha önce “*Adalet Mülkün Temelidir*” biçimindeydi) sözü bu ilişkiyi en tipik biçiminde ifade eder. Mülke sahip olan ezen sınıftır. Hukuk da adalet de, devletin/mülkün korunması için vardır.

Hukuk, hakim sınıfların çıkarları için var olduğuna göre, hakim sınıfın devleti, hakim sınıfın çıkarlarını korumak ve gözetmekle yükümlüdür. Devlet, kanunlarından tüzüklerine, yönetmeliklerinden genelgelerine kadar bir bütün olarak tüm hukuksal düzenlemelerinde hakim sınıfların çıkarlarını korur, bu çıkarlara yönelen her türlü fiili ve sözlü girişimi çeşitli cezalandırma biçimleriyle baskı altına alır. Bu cezalandırmanın boyutları ülkelerin ekonomik, siyasi, sosyal ve kültürel özelliklerine göre değişmekle birlikte hukukun sınıfsal karakteri sınıflı toplumlarda hep aynı kalır.

Türkiye gibi kapitalizmin kendi iç dinamiklerinden yoksun olarak emperyalizmin müdahalesiyle çarpık bir gelişme süreci izlediği, bu durumun tüm toplumsal alanların en diplerine kadar nüfuz edip, faşizmin bir yönetim biçimi olarak topluma kanıksatıldığı yeni-sömürge ülkelerde; hukukun rolü, burjuva demokrasisiyle yönetilen ülkelerdeki hukukun rolünden farklılıklar gösterir. Bu farklılıklar özellikle burjuva hak ve özgürlüklerine verilen değer ile bu hak ve özgürlüklerin korunması alanlarında görünür. Burjuva demokrasilerinde, burjuva demokratik devrimleri sürecinde yığınların mücadelesi ile elde edilen ve mücadeleye geleneği içinde korunan hak ve özgürlükler, hak ve mücadele geleneğinin zayıf olduğu, en küçük hak talebinin en zorba yöntemlerle bastırıldığı, faşizmle yönetilen ülkemizde oligarşinin hak kırıntıları olmaktan öteye gidemez. Mevcut hukuksal metinlerde haklara yer verilmiş olsa da bu

hakların devletin bekası için her zaman keyfi biçimde ortadan kaldırılması, sınırlandırılması uygulamaları ülke tarihine damgasını vurmuştur. Hak ve özgürlük nakaratları hukuk metinlerinde kalmaya mahkum olmuş, yaşamda hiçbir karşılık bulamamıştır. Ülkemiz hukuk tarihi, burjuva hukukunun hak ve özgürlüklerinin tarihi değil, bu hak ve özgürlüklerin katledilmesinin tarihi olmuştur.

Hakim sınıfların çıkarlarının korunmasına dair kurallar ve cezalar bütünü en yalın haliyle ceza hukuku alanında karşımıza çıkar. Ceza hukuku ve bir bütün olarak hukuk sistemi, ülkenin ekonomik-sosyal durumuna, ülkedeki sınıfların birbirleri karşısında konumlanmasına bağlı olarak sürekli değişme eğilimindedir. Özel olarak ülkemizde sürekli bir milli krizin varlığı ve genel olarak emperyalizmin dünya krizleri, hakim sınıfları sürekli olarak ekonomik, askeri, hukuksal önlemlerle kendini korumaya ve daha fazla baskı uygulamalarına başvurmaya zorlar. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla temsil edilen iki kutuplu dünyadan tek kutuplu dünyaya geçilmesiyle birlikte sınıf mücadelesi dünya çapında ivme kaybetmiş ve fiiliyatta emperyalizmin uğraşacağı bir sosyalist blok kalmamış olsa da, emperyalizmin dünya krizi ve dünya halklarının yeni uyanışlara gebe olması, emperyalizmin saldırganlığını artırarak sürdürmesine neden olmuştur.

Emperyalizmin bu süreçte Türkiye'ye biçtiği rol; kendini yeniden yapılandırma sürecinde göstermektedir. Yeni süreçte, eski kurumlar ve kişiler tasfiye edilip, eskinin hatalarıyla sözde hesaplaşıp, demokratikleşme imajları çizilecek, yeni sürecin yeni aktörleri sahnedeki yerlerini alacaklardır.

Bu yeni süreci organize eden de emperyalist efendilerinin yol göstericiliğindeki AKP ve hükümetidir. AKP, hükümet olduğu dönemde çıkardığı kanunlar, anayasa değişiklikleri ve son dönemde aldığı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) çıkarma yetkisiyle çok ciddi hukuksal bir reorganizasyon icra etmektedir. Bu yeniden organizasyon süreci, devletin en temel kurumları olan askeriye üst düzey yargı kuruluşlarına,

bakanlıkların yapısından devlet başkanlığı sistemine ve sağlık-egitim-enerji-çevre gibi insanlık için çok temel alanlara kadar çok geniş bir yelpazede kendini göstermekte, her anlamda yeni sürecin yeni kurumları oluşturulmaya çalışılmaktadır. Yeni süreç sancısız değildir elbette. Eskinin tasfiyesi, eskide ısrar eden pek çok unsurun, sözlü veya fiili müdahaleyle ortadan kaldırılmasını da beraberinde getirmektedir. Bu müdahaleler her ne kadar “*demokratikleşme*”, “*sivil hayata geçiş*” nakaratlarıyla meşru gösterilmeye çalışılsa da meselenin bizi ilgilendiren yanı; bu tasfiye sürecinin iç yüzünün teşhir edilerek gerçek nedenlerin ve ne yapılmak istendiğinin kavratılmasıdır.

İşte, bu sözde “*demokratikleşme*” sürecinde, Anayasa ve çeşitli kanunların mecliste değiştirilmesiyle birlikte en temel devlet kurumlarında yaşanan reorganizasyona paralel olarak gündeme gelen ve halen devam eden çeşitli yargılamalar ile ne yapılmaya çalışıldığına da özel olarak değerlendirilmesi önemlidir.

Ergenekon, İrtica Eylem Planı, Kafes Eylem Planı, İnternet Andıcı, Amirallere Suikast, Ayhan Çarkın'ın itirafları üzerinden eski bazı özel hareketçilerin tutuklanması, Cemal Temziöz ve eski korucuların yargılanması ile son olarak 28 Şubat Operasyonu gibi çeşitli isimlerle adlandırılan davalarla hukuk üzerinden siyasi bir hesaplaşma görülmektedir. Her birinin gerek siyasi gerekse de hukuksal olarak ayrı ayrı değerlendirilmesinin gerektiği bu davaların şu aşamada genel bir değerlendirmesini yapmayı gerekli buluyoruz.

Ümraniye'de bir gecekonuda bulunduğu iddia edilen el bombaları üzerinden başlatılıp, ordunun çeşitli kademelerinden emekli olmuş veya halen görevde olan asker, emekli özel hareket polisleri, korucular, gazeteciler, siyasi parti yöneticileri, eski üniversite rektörleri, eski belediye başkanları gibi çok geniş yelpazede yüzlerce kişiyi içine alarak genişleyen Ergenekon davası uzun zaman kamuoyunu meşgul etti. Dalga dalga devam ederek genişleyen davalar daha sonra İrtica Eylem Planı, Kafes Eylem Planı, İnternet Andıcı, Amirallere Suikast gibi isim-

lerle de alabildiğine genişleyerek büyük bir çorbaya dönüştü. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam eden bu davalar, genel olarak yargılanan kişilerin kamuoyunca tanınmaları üzerinden belli kesimlerin tepkisini çekse de soruşturmalarda yaşanan hukuk skandallarıyla da çokça tartışıldı. Bu ülkede olan mahkemelerde yaşanan hukuk skandalları, hukukun hukuk adı altında katledilmesi uygulamaları bu davalarla yeniden keşfedildi. Daha önce yaşanan tüm ihlalleri o süreçlerde görmeyen kesimler birden Özel Yetkili Mahkemeler'deki hukuksuzluğu, adaletsizliği keşfettiler, bu mahkemelerin kaldırılması kampanyalarını başlattılar.

Sıkıyönetim, DGM özel yetkili ismini taşıyıp terörle mücadele şubesi, mahkeme savcılığı, hakimlikleri, cezaevleriyle halka karşı hukuk eliyle yürütülen terörün bizzat uygulayıcısı olan bu mahkemelere karşı öteden beri yürütülen mücadelenin; bu mahkemelerin kapatılması ve verdikleri tüm kararların tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılması mücadelesini yıllardır savunduk, savunuyoruz. Ergenekon davasıyla ulusalcı/milliyetçi kesimler tarafından bu mahkemelerin kapatılması için yapılan eleştirileri de haklı buluyoruz. Ancak bir farkla ki, bu kesimler bu mahkemelere, Ergenekon, Balyoz, Andıç vs. davalarıyla kendilerinin tasfiye edilecek olmaları sebebiyle karşı çıkmaktadırlar. Eğer bu davalar olmasaydı, bu mahkemelere dokunmaya gerek yoktu, burada uygulanan hukuksuzluklar, baskılar, işkenceler devam edebilirdi! Buradaki ikiyüzlülük, samimiyetsizlik herkes için malum.

İrtica Eylem Planı, Kafes Eylem Planı, İnternet Andıcı, Amirallere Suikast gibi isimlerle halen devam eden davalar, oligarşinin yeni süreçte kendini yeniden yapılandırılmasının, geçmiş sürecin unsurlarının hukuk eliyle tasfiyesinin en önemli göstergesidir. Bu davalar kapsamında yargılanan, tutuklanan pek çok kişi, geçmişte devletin önemli kademelerinde görev icra ederek, halka karşı yürütülen kirli savaşın bilfiil uygulayıcısı olmuşlardır. Ergenekon davasında yargılanan üst düzey askerlerin, özel hareket polislerinin, korucuların özellikle '90'lı

yıllardaki yargısız infazlarda, faili meçhul cinayetlerde, toplu katliamlarda, köy yakmalarda başrol oynadıkları oligarşi tarafından da bugün saklanamayan bir gerçeklik durumundadır. Yine yargılanan gazetecilerin, İşçi Partisi isimli karşı devrimci partinin yöneticilerinin, eski üniversite rektörlerinin de ulusalci olarak tabir edilen siyasi kampta temsil edildikleri ve yeni süreçte ayak bağı olacak kişiler arasında yer almaları sebebiyle tutuklanarak, yargılanarak etkisizleştirilmeleri hedeflenmiştir.

Bir nokta önemlidir ki, bu da Ergenekon davasında yargılananların hiçbirinin halka karşı işledikleri suçlar kapsamında yargılanmadıkları gerçeğidir. Ve bu kişilerin tamamı mevcut AKP hükümetini devirmek için yürütülen faaliyetlerin şurasında ya da burasında oldukları, mevcut hükümeti devirerek Anayasal düzeni değiştirmeye çalıştıkları, bunun için örgüt kurdukları, örgüte üye oldukları savlarıyla soruşturulmakta, tutuklanmaktadır. Yani oligarşinin, bu kişilerin geçmişte halka karşı işledikleri suçları ifşa edip halkın bu davaya destek olması için yürüttüğü kampanyanın aslı astarı yoktur. Bir kontrgerilla unsuru da şu tarihte şu devrimciyi katlettiği, şu köyü yaktığı için suçlanmamıştır. Zaten bu suçlamayı devletin savcısından beklemek en basit tanımlamayla safdilliktir. Oligarşinin mahkemelerinde "kendisini" yargılayacağını düşünmek başka nasıl tanımlanabilir ki? Faşizm, faşizmi yargılayabilir mi?

Yürütülen, siyasi bir tasfiyenin hukuki görünümüdür. Bir kesime soruşturularla, gözaltılarla, tutuklamalarla gözdağı verilmekte, ayak direyecek yenilere ise ayaklarını denk almalarının mesajı verilmekte ve tüm bu işlemler mahkemeler eliyle yürütülerek meşruiyet imajları çizilmekte, "demokratikleşme", "sivilleşme" masallarıyla halkı kandırmanın tüm araçları kullanılmaktadır. Öyle ya bu güne kadar Türkiye' de hiçbir güç askeriyeye dokunmamıştı(!) Hiç general, amiral tutuklanamamış, ordu böyle bir değişime tabi tutulmamıştı(!) Bunu başaran AKP hükümeti oldu(!) Halkımızı bu beladan Recep Tayyip Erdoğan kurtardı(!)

Halkı, devletin zor gücü olan ordudan kurtaran olmadı elbette. Aslında oligarşi, yeni süreçte politikaların sorunsuz hayata geçirilmesi için yapılan bu operasyonlarla kendini kurtardı.

Bu süreçte Ergenekon davasının yanı sıra, yine kamuoyu-

nun Susurluk sürecinde yakından tanıdığı özel hareketçi Ayhan Çarkın, emniyet müdürleri Mehmet Açar, Hanefi Avcı gibi isimler hakkındaki soruşturular da bir dönemin tasfiyesinin farklı bir cephesini oluşturdu. Milletvekili olması sebebiyle Susurluk davasından yargılanamayan Mehmet Açar hakkında, bu ayrıcalığını yitirdikten sonra örgüt yöneticisi olmak ve farklı suçlardan dava açıldı. Açar sadece 5 yıl ceza aldı. Açar, kendinden emin olduğunu ve vicdanen rahat olduğunu açıkladı.

Aynı süreçte eski özel timci Ayhan Çarkın'ın "**işlediğimiz cinayetlerden Mehmet Açar ve İbrahim Şahin' in bilgisi vardı.**" açıklamalarına rağmen Açar, bu cinayetlerden değil de sadece üç beş kafadarı bir araya getirmiş gibi "örgüt yöneticisi olduğu" sonucuyla 5 yıllı kurtuluyordu. Bir dönemin valisi, emniyet müdürü ve içişleri bakanı olarak bu süreçlerdeki tüm katliamların, halk üzerinde estirilen terörün bizzat yöneticisi olan Açar, devrimcileri katletmesinin ödülünü alıyor ve 5 yıllı (ki bu ceza Yargıtay'da onaylandı ve sadece 2 yıl cezaevinde yatacak) kurtarılıyordu.

Geçtiğimiz aylarda görev yaptığı döneme ilişkin gazetelere açıklamalarda bulunan eski özel tim tetikçisi Ayhan Çarkın, bu "**itirafları**"nın ardından tutuklandı. Çarkın "**itiraflarında**" katıldığı yargısız infazları büyük bir rahatlıkla "**Evet öldürdük, hem de resmi emirle öldürdük, elimizde listeler vardı.**" açıklamalarıyla aktarıyordu. Savcıya verdiği ifadelerin ardından, Çarkın'ın görev yaptığı bazı özel timci arkadaşları da gözaltına alınıp tutuklanıyor, böylece yeni "**itiraflar**"ın kamuoyunun önüne gelmesi engelleniyordu. Çarkın'ın "**itiraflarının**" gündeme gelip tutuklandığı sürecin Açar yargılanmasının sürdüğü ve yine benzer biçimde "**itiraflarıyla**" gündeme gelip tutuklanan Hanefi Avcı'nın yargılanmasına başlandığı bir süreçte denk gelmesi dikkat çekicidir.

İlçe polis komiserliğinden terörle mücadele şubeye, istihbarat şubeden emniyet müdürlüğüne çeşitli kademelerde çalışarak oligarşiye rüştünü ispat eden işkenceci Avcı, 6 Mart katliamını ve aynı gün yapılan diğer operasyonların nasıl icra edildiğini, evlere yapılan operasyonları gündüz gerçekleştirmelerine rağmen Kartal'daki eve infaz için nasıl gece girmek zorunda olduklarını da "**itiraf**" ediyordu.

"Haliçte Yaşayan Simonlar" ki-

tabı, Avcı'nın kendi iradesiyle yazılmamıştır. Siyasi iktidar içinde ciddi çelişkiler ve büyük bir güç mücadelesi söz konusudur. Kitap, bir tarafın diğer tarafın kirli çamaşırlarını ortaya dökme amacıyla yazılmıştır. Bu amaç için kullanılan Avcı, karşı gücün bir hamlesiyle alaşağı edilerek cezaevine gönderilmiş ve şimdilik "**konuşması**" engellenmiştir. Kapalı kapılar ardında yürütülen pazarlıklar sonucu Avcı ve bir dönem işkence yapıp barıştığı arkadaşı şimdilik suskunluklarını koruyor ve sadece kullanıldıklarını belirtmekle yetinmiyorlar.

Ayhan Çarkın'ın, Hanefi Avcı'nın "**itiraflarının**" ardından gözaltına alınmaları, tutuklanmaları siyasi bir hesaplaşmanın parçasıdır. Çarkın'lar, Avcı'lar ve daha niceleri bu ülkede halka karşı işlenen suçların bizatihi uygulayıcısıdır. Bu işkenceci katiller, bir dönem uyuşturucu, silah ticareti, kara para aklama, mafya gibi her türlü karanlık ilişkinin içinde doğrudan yer alarak, buradan elde edilen paralarla halka karşı yürütülen savaşta başrol oynamışlardır. Bir dönem oligarşinin tetikçiliğini yapan bu insan müsveddeleri, şu an için gözden çıkarılmış durumdadırlar. Şimdilik sanki oligarşinin haberi yokmuş

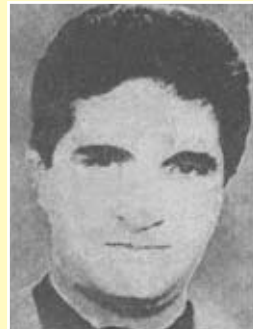
gibi örgüt kurdukları, yönettikleri iddia edilerek tutuklanıp susturulan bu unsurlar, yarın siyasi arenanın yeni tetikçilerince fiziken de ortadan kaldırılıp tamamen susturulabilirler. Ancak ülkedeki politik iklim, şimdilik "**hukuk**" varken böylesine "şüpheli ölümleri" gerçekleştirmeyi doğru bulmuyor. Zira "**demokratikleşmişken**", "**sivilleşmişken**", "**yargısız infazları ortaya çıkarmışken**" ne gerek var ki?

Ama tablonun asıl yanı hiç de öyle söylemiyor. Bu ülkede "hukuk", özgür bir gelecek için mücadele eden insanları cezaevlerine doldurmaktan bir an bile geri durmadı. En küçük bir hak talebinde bulunmak önce gaz bombalarının hedefine kondu. Sonra terörle mücadele polisi, ardından özel mahkemeler ve en son da cezaevleri. Gaz bombasından kurtulabilenlere de bir gece evleri basılarak bu süreçler yaşatıldı. Halka karşı hukuk eliyle yürütülen bu savaşımı oligarşi hep uyguladı, mücadele devam ettiği sürece de uygulamaya devam edecek. Öyle ya Ceza Kanunu, Terörle Mücadele Kanunu bu "hukuk"u uygulamak için var. Baskılar, işkenceler, gözaltılar, tutuklamalar hep "hukuk" için! İşte bu ülkedeki "hukuk" gerçeği de tam bu. ★

1 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Mehmet Akif Dalcı
1 Mayıs 1989

Öztürk Acarı
1 Mayıs 1988

Salih Kul
1 Mayıs 1988

Ercan Şakar
1 Mayıs 1993

12 EYLÜL'DEN 28 ŞUBAT'A İKİ YARGI KOMEDİSİ VE SOLUN TRAJEDİSİ!

Uzunca bir süredir “demokratikleşme”, “sivilleşme” şarkılarını dilinden düşürmeyen oligarşi, bu minvalde yeni bir hamle yaparak 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesiyle, 28 Şubat 1997 “post-modern” darbesinin askerlerini yargı önüne çıkarmayı başardı! Öyle ya artık “darbelerle, darbecilerle ne olursa olsun hesaplaşılacaktı”!

12 Eylül 1980'lerle, 28 Şubat 1997'lerle halka daha fazla sömürü, acı, kan, gözyaşının reva görüldüğü, faşizmin kurumsallaştırıldığı, faşist devlet aygıtı tüm kurum ve kuruluşlarıyla parçalanmadıkça faşist darbelerle, darbecilerle hesaplaşılamayacağı gerçeklerini görmeyen/görmek istemeyen sol, büyük bir akıl tutulması yaşayarak oligarşinin gündemine hapsoldü, “hesaplaşmalara” alkış tuttu.

12 Eylül 2010 referandumuyla, Anayasa'nın geçici 15. maddesi kaldırılmış ve 12 Eylül 1980 tarihinden ilk genel seçimlerin yapıldığı tarihe kadarki süre içinde Milli Güvenlik Konseyi'nin, konsey döneminde kurulan hükümetlerin, Danışma Meclisi'nin her türlü karar ve tasarrufundan sorumlu tutulmalarına ilişkin engel ortadan kaldırılmıştı. Referandum sürecinde tüm yasaları, kurumları, işleyiş biçimi ve zihniyetiyle 12 Eylül yerinde dururken, geçici 15. maddenin kaldırılmasının, oligarşinin demokratikleşme şampiyonluğunun göstergesi olarak, halklarımızı kandırmaya dönük bir girişim olduğunu, yapılacak olası bir yargılamanın da sembolik olacağını yazmış idik. Zira 12 Eylül faşizmi sürdükçe, bu sürecin ürünü mevcut siyasi yapı ve kadroların, faşizmin mahkemelerinde, kendi varlık sebeplerini, kendilerini yargılayacaklarını düşünmek faşizmi anlamamaktan öte, en basit ifadeyle safdilliktir.

Mevcut süreçte tarih bir kez daha öngörülerimizi doğruladı ve 12 Eylül davası adıyla kamuoyu önüne gelen dava, Ankara Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. İşkencelere, idamlara, yargısız infazlara, fişlemelere imza atanların, icra edenlerin sadece iki kişiden ibaretmiş gibi gösterilerek, ülkenin üzerine bir karabasan gibi çöken ve etkilerini halen devam ettiren bir dönemin aklanmaya, kapatılmaya çalışıldığı bu dava, “sembolik” dahi olamadı, bir komediye dönüştü.

Davanın ilk duruşmasının yapıldığı gün, bütün burjuva medya kanallarından sabahın erken saatlerinden itibaren yapılan canlı yayınlarla, 12 Eylül döneminde gerek bizzat kendisi gerekse de yakınları işkence gören, zindanlara doldurulan, katledilen, idam edilen insanlar ve yaşadıkları izleyicilere aktarıldı. Yayınları izleyen milyonlara, sağcısından solcusuna, yurtseverinden gericisine her kesimden insana nasıl “zulüm” yapıldığı, bunlarla ancak şimdi hesaplaşılabilirdiği, artık “darbelerin olmayacağı”, “darbecilerin er ya da geç hesap verecekleri” mesajları verildi. Öyle ya bakın “biz de darbecilerimizi yargıladık, bizim diğer ülkelerden neyimiz eksikti!” ilk duruşma günü verilen bu mesajlar yerini bulmuş olacak ki dava sonraki günler reytingini kaybetti, hatta tartışılmaz oldu.

Bu aşamada asıl hamle geldi ve 28 Şubat “post-modern” darbesi sürecinde görevli bazı askerler dalga dalga gözaltına alınmaya ve tutuklanmaya başlandı. Arka arkaya gelen bu “darbelerle hesaplaşma” hamleleriyle de asıl amacın aslında 28 Şubat süreciyle hesaplaşmak olduğu, 12 Eylül davasının bu “hesaplaşmaya” girişin hazırlayıcısı olduğu fazla söze gerek bırakmadan açıkça ortaya çıkmış oldu.

12 Eylül davası yaşanan kuru gü-rültüsü içinde bir haftada unutulurken 28 Şubat operasyonu medyada daha kapsamlı yer buldu. 12 Eylül davasında 12 Eylül'ün tüm sorumluluğu insan müsvedesini iki “ihtiyara” yüklenerek bir dönem kapatılırken 28 Şubat operasyonu öyle iki askerle sınırlandırılacağı benzemiyordu. Ergenekon operasyonları gibi büyük çaplı olmasa da dalga dalga gelen operasyonlarla tutuklamaların sürmesi, dönemin tasfiye edilen siyasetçilerinin tanık olarak ifadelerine başvurulması “hesaplaşmanın sürecini” gösteriyor.

Ergenekon, Balyoz davaları, 12 Eylül 2010 referandumuyla Anayasa'da yapılan değişiklikler, yeni Anayasa tartışmaları, Kürt sorununun çözümü adı altında yapılan ulusal ve uluslararası hamleler ve 12 Eylül davasıyla kitlelerde yaratılmaya çalışılan ruh hali sürecin aktörlerine, bir dönemin hesabını görmesi, ayak bağı olabilecek unsurların tasfiyesi ve mevcut gücünü göstermesi açısından uygun zemini sundu. Bu temelde başlayan 28 Şubat “hesaplaşması”, sadece Batı Çalışma Grubu etrafındaki askerlerle sınırlı oldu. 12 Eylül davasında olduğu üzere sivillere ısrarla dokunulmadan, bir kısım gözden çıkarılmış askerlerin yargılanması ile “hesaplaşma” devam etti.

Oligarşi içi çatışmalar, hesaplaşmalar bu zeminde süre dursun, ya-

pılan operasyonların, açılan davanın asıl amacını görmekten uzak “solun” bu süreçteki tutumuna da değinmemiz gerekmektedir. Zira “sol” önce 12 Eylül davasına müdahil olma yarışına girdi, ardından 28 Şubat operasyonlarını alkışladı. 12 Eylül 1980'lerle, 28 Şubat 1997'lerle halka daha fazla sömürü, acı, kan, gözyaşının reva görüldüğü, faşizmin kurumsallaştırıldığı, faşist devlet aygıtı tüm kurum ve kuruluşlarıyla parçalanmadıkça faşist darbelerle, darbecilerle hesaplaşılamayacağı gerçeklerini görmeyen/görmek istemeyen sol, büyük bir akıl tutulması yaşayarak oligarşinin gündemine hapsoldü, “hesaplaşmalara” alkış tuttu. Faşizmin yargısından medet uman sol, bu davalara destek vererek adaletin sağlanacağını, yaşananların hesabının sorulacağını, yaşananların hesabının sorulacağını düşünüyor. Öyle ki, 12 Eylül davasının görüldüğü gün, bayraklarını kapalı Ankara'ya koşmuş, sanırsınız devrim olmuş, halk mahkemesi kurulmuş!

Bu durum komedi gibi görünse de tam bir trajedi aslında. Perspektif yitiminin, politikasızlığın dehlizlerinde kaybolan “sol”, var olma savaşı adına tamamen oligarşinin gündemine eklenmiş durumda. Bu gündemi tersine çevirip kendi gündemini yaratamayan, halka yabancılaşan, varlığını adam sayısına, bayrağını, pankartını en yük-

seğe asmaya, her basın açıklamasına koşmaya, en devrimci sloganları atmaya endeksleyen solun bu hali tam bir trajedi. Hedefini kaybeden, oligarşinin yargısından, hesaplaşmasından, barışından medet umanlar oligarşinin ve emperyalizmin politikalarına soldan destek sunuyorlar. Oligarşi ise bu tabloyu ellerini ovuşturarak, politikalarına sundukları destek için kendilerine teşekkürlerini sunarak izliyor.

Faşizmle ve faşistlerle gerçek hesaplaşma ancak oligarşik devlet aygıtının, faşist yönetimin parçalanmasıyla mümkündür. Bu doğrultuda ezilen halkların, örgütlü bir güç ve mücadeleyle oligarşinin gündemine müdahale etmesi, “darbeleri, darbecileri yargılama, hesap sorma” demagogilerini teşhir etmesi, 12 Eylül suçlarından hesap sorması bugünün görevi olarak önümüzde durmaktadır. Bu yapılmaksızın takınılacak her tutum, faşizmin ekmeğine yağ sürecektir. Oligarşinin faşist yüzünü, politikalarını teşhir etmek yerine politik arenada var olma kaygısıyla oligarşinin politikalarına eklenmek için kolayına kaçmak, burjuvazinin kulvarında koşmak demektir. Oligarşinin faşist politikalarına alet olmayalım. Faşizmden ve faşistlerden gerçek anlamda hesap sormak için anti-oligarşik, anti-faşist mücadelemizi yükseltelim. ★

1 MAYIS 1977 ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Ali Sildal	Mehmet Ali Genç
Kadir Balcı	Hacer İpek Saman
Hasan Yıldırım	Bayram Sürücü
Hikmet Özkürkçü	Hüseyin Kırkın
Ramazan Sarı	Nazmi Arı
Murat Elmas	Jale Yeşilnil
Mültezim Oltulu	Kenan Çatak
Mahmut Özbelen	Rasim Elmas
Ömer Narhan	Diran Nigiz
Bayram Çıtak	Hamdi Toka
Kahraman Alsancak	Ziya Baki
Aleksandros Konteas	Bayram Eyi
Meral Cebren	Garabet Ayhan
Kadriye Duman	Sibel Açıkalin
Leyla Altıparmak	Nazan Ünalı
Ahmet Gözükara	Hatice Altun
Ercüment Gürkut	Ali Yeşilgül
Niyazi Dari	

İŞ GÜVENLİĞİ EGEMEN SINIFA KARŞI ÖRGÜTLENDİKÇE SAĞLANACAKTIR.

Küreselleşme ile birlikte dünyanın her yerinde daha fazla "özgürleşen" sermaye, yeni pazarları sömürü zincirine ilave etmek hırsı ile önüne çıkan ve artık caydırıcılığını yitirmiş tüm engellerin üstünden bir bir atlayarak gittikçe merkezileşti ve daha büyük bir güce ulaştı. Yerel sermaye gruplarını tamamen kendi denetimine aldı. Küreselleşme ile birlikte emperyalist egemenliğin ulaştığı güç, halkların daha fazla yoksullaşması, mülksüzleşmesi ve giderek daha ilkel şartlarda çalışması anlamına gelmektedir. Ekonomide neo-liberalizm, daha esnek çalışma koşulları, özelleştirmeler, sarı sendikacılığın ve örgütsüzlüğün çemberinde sömürüyü en üst düzeye taşıyan burjuvazi, sınıfsal başkaldırıya karşı daha sert önlemler aldı ve şiddetinin dozunu arttırdı.

İşçi sınıfının örgütsüzlük ve dağınıklığından cesaret alan burjuvazi, dünya genelinde sosyalizmin uğradığı prestij kaybıyla birlikte kapitalist ideolojiye can veren ve devrimci muhalefetin olmadığı ortamda daha da güçlenen yoz emperyalist kültür, siyasi ve ekonomik örgütlenmelerle toplumsal dinamiklerin üzerindeki hakimiyetini güçlendirdi. Tüm dünya halklarına yöneltilen emperyalist saldırıyı pekiştirdi. Gittikçe ağırlaşan yaşam koşulları altında kıvranan, işlevsiz, edilgen, apolitik insan tipi üretimine hız verdi.

Sermayenin azami kar hırsı ile birlikte emekçi sınıfına karşı gittikçe artan siyasal saldırılarının temelinde daha fazla sömürü ve örgütsüzlük yatmaktadır. Sendikasılaştırma, taşeronlaştırma ve beraberinde gelen daha esnek ve güvencesiz çalışmaya mahkum edilen kadın, çocuk işçiler ve yaşlılar dahil tüm halkımız sağlıksız ve kayıt dışı istihdam koşullarında eline geçen üç kuruş ile açlık sınırı altında yaşam mücadelesi vermektedir.

Üretim alanlarında alınması gereken zorunlu ama aynı zamanda yaşamsal önem taşıyan iş güvenliği önlemlerini maliyeti arttıran harcamalar olarak gören burjuvazi, rekabet koşullarında asgari maliyet hesapları ile azami iş verimine ulaşmayı hedeflemektedir. Günde 16 saatten fazla çalışmanın dayatıldığı fabrika, atölye ve maden ocaklarında yorgunluğun ve uykusuzluğun neden olduğu iş kazalarında ölen, sakat kalan emekçilerin aileleri kaderlerine terk edilmektedir.

ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü)'nun yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de bir günde ortalama 176 iş kazası oluyor, bu kazalardan her gün 3 kişi ölüyor, 5 kişi sakat kalıyor. Yapılan araştırmalara göre iş kazaları oranları şöyle: Türkiye (%18,7) yılda yaklaşık 300 bin iş kazası ile Avrupa'da birinci, Brezilya'nın (%19,5) ve Güney Kore (%19) ardından dünya üçüncüsü (Türk Harb İş Sendikası araştırma sonuçları). Ancak SGK'ya bildirilen bu sayılara, istihdam dışı, sigortasız işçilerin başına gelen kazalar dahil değildir.

Gittikçe artan ölümcül iş kazalarına karşı uygulanan cezai yaptırımlar caydırıcılıktan çok uzaktır. Oligarşi; zamanla oluşabilecek tepkinin önüne geçmek için iş kazalarını siyasetçiler, burjuva aydınları ve medyanın desteği ile "Gelişmekte olan ülkelerde yaşanan normal bir sonuç." ya da "ilahi yazgı, kader" veya "talihsiz bir kaza" gibi gerekçelere bağlayarak ortaya çıkan tabloyu çarpıtmaya ve kamuoyunun dikkatinden saklamaya çalışmaktadır.

Toprağının elinden alınarak mülksüzleştirilmesi ve ağır çalışma koşullarında artık tarımın yapılamadığı ya da ekilen mahsulün para etmediği topraklarda düzenini dağıtıp, büyük metropollere göç eden tarım işçileri sigortasız, sağlıksız ve güvencesiz çalışma koşullarında açlık sınırının altında verilen parayla çalışmaya razı olmaktadır.

Dünyada yılda ortalama 280 milyon iş kazası meydana geliyor. Bu kazalar sonucu 2 milyon insan hayatını kaybediyor. İş başında ölenlerin dışında, sağlıksız beslenmenin ve kötü çalışma koşullarının getirdiği ölümcül hastalıklara yakalanan işçilerin çoğu genç yaşta "işe yaramaz"lar ordusuna katılıyor ve bir kenara atılıyor. Daha sonraki yaşamı hastalıklarla mücadele gücü olmadığı için acı ve sefalet içinde geçiyor ve genelde 50-60 yaş dilimi arasında hayatı sona eriyor. Taşeron şirketler aracılığı ile 12-16 saat çalıştırılan sosyal güvenceden yoksun, işsizlik baskısı altındaki işçilere asgari ücret bile çok görülüyor. Bununla da yetinmeyen oligarşi, işçinin biriken kıdem tazminatının kendilerine aktarılmasını talep ediyor.

İnşaat sektöründe gözle görülen artışın kaydedildiği bu süreçte,

özellikle Kürdistan başta olmak üzere Anadolu'nun her yerinden getirilen işçilerin barınma sorununun sağlıksız çadırlarla çözen(!) karın tokluğuna çalıştırılan işçiler, yangınlar da dahil olmak üzere çeşitli iş kazalarında hayatlarını kay-

Kapitalist üretimde maliyetlerin azaltılması yönündeki en önemli kalem, iş gücü maliyetlerini düşürmek, işçiye yapılan ödemeleri en aza indirmektir. Başta sağlık ve iş güvenliği olmak üzere göz göre göre bir sene içindeki iş kazalarında ölenlerin sayısı 500'ü geçmiştir. Oligarşi emekçilere yapılacak tüm zorunlu ödemelerden, iş kazaları sonucu ortaya çıkan toplumsal acıların kaçmakta ve sorunları gizlemektedir.

betmektedirler. Geçen senelere oranla inşaat sektöründe %41'lik bir artışın olduğunu göz önüne aldığımız zaman, karın tokluğuna çok kötü şartlar altında her türlü güvenceden yoksun iş kazalarına kurban giden işçilerin sayısını tahmin etmek zor değil.

İş kazalarının önlenmesi için süregelen tartışmalar ve devlet katında aranan "çareler" çokça yazılmakta ve medyada dile getirilmektedir. Burjuva aydınları ve siyasiler farklı ideolojik yorumların ötesine gidememekte ve temelde yatan gerçeği kimse görmek istememektedir.

Durum gayet açıktır. Sermaye sınıfının düşük maliyet hesabı ve azami kar hırsı değerlendirildiğinde taşlar bir bir yerine oturacaktır. Kapitalist üretimde maliyetlerin azaltılması yönündeki en önemli kalem, iş gücü maliyetlerini düşürmek, işçiye yapılan ödemeleri en aza indirmektir. Başta sağlık ve iş güvenliği olmak üzere göz göre göre bir sene içindeki iş kazalarında ölenlerin sayısı 500'ü geçmiştir. Oligarşi emekçilere yapılacak tüm zorunlu ödemelerden, iş kazaları sonucu ortaya çıkan toplumsal acıların sorumluluğundan

kaçmakta ve sorunları gizlemektedir. Ayrıca devlet, iş kanununda yapılan değişikliklerle sigortasız işçilerin, taşeron işçilerin, kadın işçilerin, çocuk işçilerin, mevsimlik işçiler ile göçmen işçilerin ucuz emek gücünü sermayenin emrine sunmaktadır.

Böylelikle sermayenin üretim maliyeti düşmüş, ancak iş kazaları daha da artmıştır. Tersanelerde, maden ocaklarında, inşaat sektöründe çalışan tecrübesiz ve güvencesiz işçilerin iş kazalarına kurban gitmesi burjuva siyasetçilerine göre sadece işçi dikkatsizliğinden kaynaklı bir "kaza" ve "takdiri ilahi"dir.

Kapitalizmin geliştiği metropol ülkelerde işçi sınıfının kazandığı demokratik hakların caydırıcılığı karşısında geri adım atan tekeli burjuvazi, henüz sınıf bilincinden yoksun sömürge ülkelerdeki emekçilere saldırmaktadır.

İş kazaları emeğin sömürüsü temelinde süren kapitalist üretim tarzının karakteristik bir özelliğidir. Gün geçtikçe yaygınlaşacak olan güvencesiz, eğitimsiz, sigortasız ve taşeronlaşmış işçi çalıştırma şekli, yeni iş kazalarını, meslek hastalıklarını da beraberinde getirecektir.

Kar hırsıyla sürekli işçi sınıfına saldıran burjuvazi ile emek arasındaki uzlaşmaz çelişkinin yarattığı sonuç, kapitalist üretim koşullarında şartların emekten yana asla düzelmeyeceğidir. İşçinin çalışma şartlarının iyileşmesi sermayenin zarar etmesi anlamına gelmektedir. Bu çerçevede şartların iyileşmesini beklemek ve burjuva politikacılarının vaatlerine inanmak boş bir hayalin ötesinden başka bir şey değildir.

Sınıf bilincinin henüz oluşmadığı ülkemizde devlet, sermaye adına hızla emekçilerin iş güvenliğini, sosyal güvencesini ortadan kaldırmaktadır. Bundan böyle sermaye adına geri dönülmez bir yolda daha fazla sömürü uğruna emeğe karşı sürececek olan saldırılar kader değil, kaza değil, kapitalizmin karakteristik özelliğidir.

Bu bağlamda, işçi sınıfının kendi örgütlülüğü olan, devrimci bir anlayışla örgütlenmiş sendika içerisinde vereceği mücadele ile bugüne kadar kazanılmış tüm haklarına saldırıları boşa çıkartacağı gibi, iş güvenliği ile ilgili yapılması gerekenleri de elde edecektir. ★

EĞİTİMDE YENİ BİR ALDATMACA: “4+4+4 EĞİTİM SİSTEMİ”

Toplumun ve geleceğin örgütlenmesinde çok önemli bir işleve sahip olan eğitim, toplumda hakim olan üretim ilişkilerine göre yani, hakim olan sınıfın ideolojisine göre düzenlenmektedir. Toplumda hakim olan sınıf burjuvazi ise, eğitim de burjuva ideolojisine göre ve onun amaçları doğrultusunda yani Lenin'in ifadesiyle, insanlığın çoğunluğunu kölelik içinde tutmak için sömürü ve tekel aracı olarak düzenlenmektedir. Eğer proletarya hakimse, proletarya ideolojisi çerçevesinde düzenlenen eğitim sistemi tüm halkın özgür, eşit ve sömürsüz bir dünyada yaşaması amacıyla insanı temel alan, bilimsel, demokratik, toplumsal üretimle iç içe geçmiş, kişiliğin tüm yönlü gelişmesine açık, anadilde ve ücretsiz olacak şekilde düzenlenecektir.

Ülkemizde bir kez daha gündeme gelen eğitim sistemi değişikliğini doğru bir şekilde kavramak ve halklarımız için en doğru olanın ne olduğunu tam olarak ortaya koyabilmek için eğitimin tanımı ve nasıl ele alındığı üzerinde durduktan sonra “4+4+4 Eğitim Sistemi” olarak bilinen değişikliği ele alalım.

Ancak, öncesinde hali hazırda ülkemizde uygulanmakta olan eğitimin hangi düşünce çerçevesinde, dolayısıyla kimin yararına olduğunu, içinde barındırdığı sorunların neler olduğuna değindikten sonra, bu yeni değişikliğin kimler tarafından ve kimin çıkarları için yapıldığını açıklayalım.

Egemen sömürücü sınıfların ideolojisiyle belirlenmiş olan eğitim sis-

temi, eğitim ve bilimin kendi amaç ve çıkarları için, toplumun bu amaç ve çıkarlar doğrultusunda biçimlenmesi, kendileri için daha çok kar elde etmelerini sağlayacak şekilde düzenlenmiştir. Bu amaçla tüm eğitim ve öğretim kurumları, eğitim müfredatları, vs. halkın çıkarlarının karşısında anti-demokratik ve anti-bilimsel şekilde belirlenmiştir. 12 Eylül askeri faşist cuntasıyla eğitimin halka karşı düşmanca yönü daha da kuvvetlendirilmiştir.

İlköğretimden yüksek öğretime kadar tüm eğitim sistemi çıkartılan yasa ve yönetmeliklerle, YÖK, vb. kurum ve bakanlıklarıyla adeta askeri kışla disipliniyle yönetilmekte, anti-demokratik ve anti-bilimsel ırkçı ve gerici bir eğitim uygulanmaktadır.

Egemenler çocuklarımız ve gençlerimizi ırkçı-gerici eğitim sistemiyle istedikleri şekilde biçimlendirilmeye çalışırken, araştıran, sorgulayan ve karşı çıkan yönlerini yok edilmiştir. YÖK, vb. kurumlarla faşizm eğitimin tüm aşamalarında kurumsallaştırılmakta, öğrencilerin eğitim dahil toplumsal sorunlara duyarlılık gösteren eylemleri soruşturularla, okuldan atılmaları engellenmeye çalışılmaktadır.

Eğitim paralı hale getirilerek dağıtılan ücretsiz bir iki kitapla halklarımız kandırılmaya çalışılırken, katkı payı, kayıt parası, fotokopi parası, vb. adı altında tüm eğitim giderleri velilerden sağlanmaktadır. Eğitime bütçeden ayrılan pay giderek azaltılmış, eğitim serbest pazar ekonomisine açılarak özelleştirilmiştir.

Emekçi çocuklarının bilgi, beceri, yetenek ve kişilik gelişiminin önüne engeller konularak, insana dair olan dostluk, paylaşma ve hoşgörünün gelişimi engellenmiş, toplumsallığın yerine bireycilik ve ayrımcılık körüklenmektedir.

Emekçi çocuklarının eğitimdeki fırsat eşitliği ellerinden alınırken, uygulanan anti-bilimsel sınav sistemleriyle çocuklarımızın eğitim hakkı fiilen engellenmekte, ağır psikolojik baskılara itilmekte, intiharlara sürüklenmektedir.

Birçok halkın bir arada yaşadığı ülkemizde çocuklarımızın kendilerini en iyi şekilde ifade ederek gelişmelerini sağlayacak anadilde eğitim yasaklanmakta, anadilde eğitim talebi dahil her türlü demokratik hak faşizan baskı ve saldırılarla sonuçlanmaktadır.

Binlerce öğretmene ihtiyaç varken ve yüz binlerce öğretmen atamayı beklerken öğretmenlerimiz ücretli,

sözleşmeli öğretmen adı altında düşük ücretlerle ve her türlü sosyal güvenceden yoksun kölelik şartlarında çalışmaya zorlanmakta, bu ağır baskı ve çalışma koşullarında tıpkı öğrencileri gibi intiharlara itilmektedir.

Halklarımızın da çok iyi bildiği gibi eğitim sistemindeki sorunlar yukarıda sayılanlarla bitmemektedir. Peki, eğitim sisteminde bu kadar sorun varken yapılan değişiklikler bu sorunları çözmek için midir ve çözümlenmiş midir? Cevap tabii ki hayırdır! O halde halklarımızın eğitimdeki hiçbir sorununa çözüm getirmeyen bu değişiklik neden ve kimin yararına yapılmıştır? Söz konusu değişiklikler nelerdir?

“4+4+4 Eğitim Sistemi” Nedir ve Neden Yapıldı?

30 Mart 2012 tarihinde yürürlüğe giren 6287 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun ile bağrında onlarca sorunu taşıyan eğitim sistemi, daha büyük sorunları da bünyesine katarak karşımıza çıkmış oldu.

Düzenin kendi ideolojisi çerçevesinde nesiller yetiştirmesinin alanı ve aynı zamanda önemli bir aracı olan eğitim sisteminde bir kez daha onlarca sorunun ve tartışmanın ortasında değişiklik yapıldı. Özelleştirilip tamamen paralı hale getirilen “4+4+4 Eğitim Sistemi” ile sermayeye ucuz işgücü ve çocuk işçi yaratmanın yasal dayanağı oluşturulurken, çocuklarımız gerici, ırkçı ve ücretli eğitimin metaları haline getirilmiştir.

12 Eylül askeri faşist darbesi emperyalistler ve onun uzantısı yerli işbirlikçi teknelci burjuvazinin daha çok sömürü ve kar elde edeceği 24 Ocak Kararları olarak bilinen yeni ekonomi-politikalarının uygulanabilmesi için yapılan bir darbeydi. Oluşturulan 1982 darbe anayasası başta olmak üzere toplumsal yaşamın her alanı üst yapısından alt yapısına kadar çok köklü değişikliklerden geçirilerek bir yeniden yapılanma süreci başlatılmıştır. Bir yandan başta devrimci, demokrat ve yurtseverler olmak üzere bütün halkımız işkencelerle, idamlarla katledilirken, diğer yandan yeni sistemin uygulanabilmesi için baskı mekanizmalarının kurumsallaşması gerekmektedir. Başta anayasa olmak üzere bu yeniden yapılanma sürecinden eğitim de payını alarak anti-bilimsel ve anti-demokratik tüm uygulamaların yaşandığı, azgınca bir sömürüye ve baskıya açık bir alan haline getirilmiştir.

12 Eylül ile eğitimin tüm aşamala-

rında özgür ve bilimsel düşünce zincire vurulurken, Türk-İslam sentezi doğrultusunda düzenlenerek gerici, şoven ve paralı bir nitelik almıştır. Böylece gerici beslenirken, ırkçılık ve miliyetçilik yaygınlaştırıldı. Üniversiteler dahil tüm eğitim düzeylerinde uygulanan baskı askeri kışla disiplini altında yürütülerek, kendine güveni olmayan, sinmiş, kişiliksizleştirilmiş, bilimsel düşünceden uzak, sorgulamayan, araştırmayan bir nesil yetiştirilmeye çalışılmıştır. Bununla birlikte tüm okullar sermayeye birer “yatırım alanı” olarak peşkeş çekilirken, emekçi çocuklarının eğitim hakkı her türlü ekonomik, fiziksel ve psikolojik baskı yöntemi ile ellerinden alınmıştır.

Bu durum uzunca bir süre devam etmiş, 1997 yılında yaşanan “post-modern” darbe ile yeni bir değişikliğe daha uğramıştır. 28 Şubat MGK kararlarıyla ordu ülkede şeriat tehlikesinin olduğunu gerekçe göstererek biz kez daha muhtıra vermiş, halklarımıza bir dizi yaptırım dayatmıştır. Dayatmalardan biri de “eğitimde reform” olarak sunulan 8 yıllık kesintisiz zorunlu eğitim olmuştur.

12 Eylül'de 24 Ocak Kararlarını uygulayabilmek için darbenin gerekçesi olarak halklarımıza kendilerinin sivil ve askeri faşist güçleriyle desteklediği 12 Eylül öncesi süren sınıf mücadelesini “sağ-sol çatılması”nı bitirmek olarak maskeleyen oligarşi, 28 Şubat'ta da benzer yöntemleri uygulamaktan çekinmemiştir. 12 Eylül'den beri besleyip büyüttüğü İslamcı sermayedar kesimin yanında, sermayenin merkezleşmesini sağlamak, yapılanmayı buna uygun düzenlemek için muhtıra verilirken, bu durum sözde şeriat tehlikesine müdahale olarak lanse edilmiş, kafa bulanıklığı yaratılmaya çalışmıştır.

Devletin kirli yüzünün tüm pislikleriyle bir kez daha ortaya çıktığı bu süreçte bir yandan '90'ların başından itibaren planlanan ılımlı İslam modelinin uygulanması kesintisiz bir şekilde sağlanırken, diğer yandan da imaj tazelenmiştir! Yapılan post-modern darbeye, oligarşi içi çelişkiler çözümlerken halklarımıza daha fazla baskı ve sömürü olarak fatura kesilmiştir.

28 Şubat 1997 MGK kararlarıyla halklarımıza dayatılan yaptırımlardan biri de eğitim alanında olmuştur. Yaratılan kafa karışıklığıyla ülkemiz irtica tehlikesinden korunurken(!) reform yalanlarıyla halklarımıza sunulan eğitim sistemi giderek gerici ve faşist bir karakterle daha çok paralı hale getirilerek 8 yıla çıkartılmıştır.

Gericiliği besleyen 12 Eylül ve 28 Şubat süreçlerinin emperyalist politi-

Düzenin kendi ideolojisi çerçevesinde nesiller yetiştirmesinin alanı ve aynı zamanda önemli bir aracı olan eğitim sisteminde bir kez daha onlarca sorunun ve tartışmanın ortasında değişiklik yapıldı. Özelleştirilip tamamen paralı hale getirilen “4+4+4 Eğitim Sistemi” ile sermayeye ucuz işgücü ve çocuk işçi yaratmanın yasal dayanağı oluşturulurken, çocuklarımız gerici, ırkçı ve ücretli eğitimin metaları haline getirilmiştir.

kalarının uygulayıcısı olarak büyütülüp beslenen gerici faşist AKP iktidarı mağdur edebiyatı yaparak kendi düşünceleri doğrultusunda zaten gerici ve ırkçı nitelikte olan eğitim sistemini daha da gericileştirerek "4+4+4 Kesintili Eğitimi Sistemini" yasalaştırmıştır. Tıpkı diğer hükümetler gibi temsilciliğini yaptığı emperyalizmin ve oligarşinin istek ve amaçları doğrultusunda eğitim sistemini değiştirerek, onlara daha çok sömürü ve köleleştirme sağlayacak olan sistemi uygulamaya sokarak görevini yerine getirmiştir. Böylece halklarımıza bir kez daha daha çok baskı, daha çok zorbalık ve yoksulluk dayatılmıştır.

"4+4+4 Eğitim Sistemi" bu amaçlarla biçimlenerek bir önceki değişikliğin tamamlayıcısı olmuştur. Çocuklarımız daha gerici bir eğitime mecbur bırakılırken, eğitimin özelleştirilmesinin destekleyici olunmakta, eğitim sermayeye daha da açılarak yüksek karlar sağlayacakları birer yatırım alanı olarak sunulurken, diğer yandan çocuk işçiler sunulmakta ve sömürü katmerleştirilmektedir. Söz konusu değişiklik, yalanlarıyla gizlemeye çalıştıkları gibi, halklarımızın talebi üzerine yapılmamıştır. Tam tersine, kaçınılmaz olarak yaşadıkları

ekonomik ve siyasi krizin faturası olmakta, gericiyi kökleştirerek ayrımcılığı, ırkçılığı ve şovenizmi kalıcılaştırarak, geleceğimizin ipotek altına alınma çabasının bir ürünüdür.

Kesintili eğitimle birebir ilişkili olarak çıkarılık yaşının 16'dan 14'e düşürülmesiyle çocuklarımız her türlü güvencesizlik altında kapitalistlere ucuz işgücü olarak sunulmakta, çocuk bedeni ve emeği üzerinden sömürü alanları genişletilmektedir.

"4+4+4 Eğitim Sistemi" yapılacak olan değişiklikler bunlarla da sınırlı değildir. Kapitalistlere çocuklarımız sadece ucuz işgücü ve çocuk işçi olarak sunulmakla kalmamakta, özel okullara bütçeden verilen destek oranı %3'ten %20'ye çıkartılarak tüm olanaklar önlerine serilmektedir.

Eğitim sistemi bu son değişiklikle giderek gericileşip paralı hale getirilerek emekçi çocuklarımızın eğitim hakkı engellenmektedir. Eğitimin devlet okullarında parasız verileceğini belirten maddenin değişmeden kalmış olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Lenin'in belirttiği üzere paralı öğrenim kaldırılrsa bile, öğrencinin 7-8 yıllık giderlerinin öğrenim giderlerinden karşılanamayacak derecede

yüksek olduğunu ve bunun da ancak çok az sayıda yurttaş tarafından karşılanabileceği vurgusu, egemen sömürücü sınıfların ve onların eğitim sisteminin niteliğini bir kez daha göstermektedir.

Gerçek, Bilimsel Eğitim Nasıl Olur?

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız genelde burjuva ideolojisinin eğitim anlayışı, özelde de ülkemizdeki eğitimin özüdür. Kapitalist toplumlarda eğitim sistemi, burjuvazinin sınıfsal egemenlik aracı olarak kendi sınıf ideolojisiyle yoğrulmuştur. Kapitalizme hizmet eden uşaklar ve çalışan işçiler yetiştirme amacını taşımaktadır. Bu çerçevede yetişmekte olan kuşağın ideolojik ve ahlaki yönden etkileme aracı olmaktadır eğitim. Özünde sadece kar olan kapitalizmde eğitim sistemi bu karı arttırmak ve sömürü düzeninin devamına hizmet ederek, insanlığı yok saymakta, köleliğe itmektir.

Burjuva ideolojisinin eğitim anlayışına karşı Marksist eğitim kuramı toplumun yeniden düzenlenmesi ve yeni insanın yetiştirilmesinin bir bütünlük taşıdığını belirtir. Burjuvazinin ve proletaryanın eğitim yaklaşımları

nı değerlendiren N.K. Krupskaya farkı şu şekilde ortaya koyar: "... Fakat proletarya, okulu sınıf egemenliğine son verme yeteneğinde olan genç kuşağın eğitilmesi aracı olarak görmektedir. Burjuva devletinin amaçları, çocukların çoğunda baskıya ve bilincin körleşmesine yol açmaktadır. Bunlar, genç kuşağın ilgilerine aykırıdır. İşçi sınıfınca okula yöneltilen amaçlar, her çocuğun kişiliğinin gelişmesine, onun görüş alanının genişlemesine, bilincin yükselmesine ve yaşantılarının zenginleştirilmesine götürür. Bunlar, genç kuşağın ilgileriyle uyuşma içindedir"(N.K.Krupskaya, aktaran: Fyodor Korolyov, Lenin ve Eğitim).

Gerçek ve doğru eğitim ancak halkların yararına olduğu zaman gerçekleşmiş olacaktır. Bu da ancak proletaryanın egemenliğindeki bir eğitim sistemi ile sağlanabilecektir. Temeline insanlığı alan proletarya ideolojisinde eğitim sistemine bu anlayışla yaklaşarak; bilimsel, demokratik, toplumsal yaşam ve üretim ilişkileriyle iç içe, kişiliğin tüm yönlü gelişime imkan tanıyan anadilde ve ücretsiz bir eğitimi savunur. ★

DEVLET KAMU EMEKÇİLERİNE YİNE SEFALET DAYATIYOR!

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı ekonomik-siyasi kriz giderek derinleşirken, emekçi halklarımızı büyüyen ekonomi masallarıyla uyutmaya çalışan iktidar, devletin yeniden yapılandırma sürecinin hızla devam ettiği günümüzde çıkarttığı yasalarla kazanılmış tüm hakları gasp ederek, faturayı daha fazla sömürü ve baskı olarak emekçi halklarımıza kesmektedir.

Kamu emekçileri de bu sömürü ve baskıdan payını ilk olarak sendika yasanının değiştirilmesiyle almış oldu. 2001 yılından beri tasarlanan ve görüşmelerine kamu sendikalarını da dahil ederek(!) türlü oyunlar ve kandırmalar ardından sadece sendika isminin kaldığı bir yasa olan 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendika Kanunu yürürlüğe girdi. Bu yasayla kamu emekçilerine grev ve toplu sözleşme hakkı verilmediği gibi, sendika işlevsizleştirilerek tüm yetkilerin hükümette toplanması sağlanmış oldu. Oyalama ve kandırma taktiğini oldukça beğenen hükümet aynı oyunu bu defa zam görüşmelerinde de yaparak, yasanın kendisine vermiş olduğu yetkiyi de kullanarak emekçilere yine sefaleti ve yoksulluğu dayatmış oldu.

4688 sayılı yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte bu yıl memur zammı görüşmeleri "Toplu İş Görüşmeleri" adı altında yapıldı. 2012 ve 2013 yıllarını kapsayacak şekilde artık 2 yılda bir yapılacak olan görüşmelere hükümet, yine oyalama taktiğiyle süreci başlatmış oldu. Türlü bahaneler öne sürerek

aylarca görüşme masasına oturmayan, Nisan ayının sonunda sendikalardan tekliflerini alacağını ve inceleyeceğini belirterek süreci başlatmış oldu.

Nihayet başlayan görüşmelerde hükümet 2012 yılı için %3+3, 2013 yılı için ise %2+3 oranında zam teklif ederek, sendikalardan almış olduğu zam oranı dahil çalışma yaşamı ile ilgili hiçbir görüşün kendileri açısından bir önem taşımadığını, amacın sadece süre kazanarak, sıcak para üzerine kurulu ekonominin devamı sağlamak olduğunu, oyalamanın bu nedenle yapılmış olduğunu göstermiş oldu.

Görüşmeler devam ederken "Yunanistan gibi oluruz" sözleriyle emekçileri tehdit eden, verdikleri oranı bir lütf olarak gösteren Başbakan, bunca oyalamadan sonra bu süreci yetkili sendika olan gerici Memur-Sen ile kazasız be-

lasız atlatmaya çalışarak, 4 milyondan fazla memur ve emekliye kaderlerine razı olmalarını emretti!

Sendikaların belirlenen oranı kabul etmediklerini açıklamaları üzerine söz konusu oranların üzerine sadece buçuklu rakamlar koyarak arttıran(!) hükümet, 21 günlük sürenin sonunda rakamları 2012 için %3,5+4 ve 2013 yılı için ise %3+3 olarak açıklayarak, hem ihtiyaç duyduğu zamanı kazanmış oldu hem de emekçilere bir kez daha yoksulluğu ve açlığı dayatarak istediğini elde etmiş oldu.

Sendikalar, görüşme adı altında bir kez daha oyalamalarına, sadaka oranındaki zamlara, özelleştirme-taşeronlaştırma adı altında dayatılan güvencesizliğe, sendikaların etkisizleştirilerek içinin boşaltıldığı 4688 sayılı sahte sendika yasasına karşı grevli toplu sözleşme haklarının da tanındığı bir sendika yasanının çıkarılması ve üzerlerindeki her türlü ekonomik ve siyasi baskının son bulması talebiyle 23 Mayıs'ta ülke genelinde tüm işkolalarında bir günlük greve gitti. Kamu sendikalarının öncülüğünde eğitim, sağlık, ulaşım başta olmak üzere birçok iş kolunda iş bırakarak alanlara çıkan kamu emekçileri, işçi sendikalarının ve meslek örgütlerinin de destek

verdiği eylemleriyle hükümetin dayatmalarına karşı kendi taleplerini haykırdılar.

Grev günü birçok ilde polisin saldırılarına uğrayan emekçilerin talepleri bir kez daha karşılanmadı. Görüşmeler yasa gereği bu yıl ilk defa toplanacak olan ve aldığı kararın kesin olduğu yasa belirtilen Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'na taşınmış oldu.

Yeniden yapılandırma sürecini emperyalistlerin ve oligarşinin istekleri ve emirleri doğrultusunda büyük bir titizlikle yürüten iktidar, zam görüşmelerinde işin bu noktaya taşınacağını bildiğinden, hakem kurulunu kendisinin belirlediği üyelerin çoğunlukta olacağı şekilde düzenleyerek, sonuçta yine kendisinin belirlediği zammı emekçilere dayatmış oldu. Hakem kurulu tarafından belirlenen oran da hükümetin yaptığından farksız olmayarak buçuklu rakamları geçmedi. 5 aylık bir oyalamanın ve kandırmacanın ardından süreç burjuvazinin çıkarları doğrultusunda tamamlanmış oldu. Memur ve memur emeklisi toplamda 4 milyon emekçinin iki yıl için alacağı zam oranı 2012 yılı için %4+4, 2013 yılı için de değişmeden kalarak %3+3 olarak belirlenmiş oldu.

Sendikalar bu zammı kabul etmediklerini belirterek, talepleri karşılanmaya kadar ilerleyen süreçlerde çeşitli eylemlerle tepkilerini dile getirmeye devam edeceklerini açıkladı. ★

SINIF VE İDEOLOJİ

Proletaryanın, burjuvazinin egemenliğine son verip, kendi egemenliğini kurma savaşı olan siyasal iktidar mücadelesi, bir dizi cephede sürdürülen ve değişik mücadele biçimleriyle bütünleşen bir olgudur. Sınıf mücadelesinin temeli, iktidar hedefli olma gerçeğine dayanır. İşçi sınıfının iktidar mücadelesi kendi toplumsal sistemini kurana kadar 3 cephede sürdürülür: Ekonomik, ideolojik ve siyasal.

Ekonomik mücadele: Ekonomik alanda sürdürülen mücadele daha çok ücretlerin arttırılması, iş koşullarının iyileştirilmesi, sosyal güvencelerin kalıcılaştırılması, vb. taleplere dayanmaktadır ve sendikal örgütlenmeler vasıtasıyla sürdürülür. İşçi sınıfı sendikal örgütlenme ve mücadele vasıtasıyla hak alma mücadelesinin bilincine varır. Bu bilinci edinerek kendi gelişmesinde, örgütlenmesinde ilerleme sağlar.

İdeolojik mücadele: İdeolojik mücadelenin iki boyutu söz konusudur: Biri, burjuvazinin, mevcut düzenin devamı için, kendi çıkarları doğrultusunda işçi sınıfına ve diğer emekçi halklara dayattığı-empoze ettiği ideolojiye karşı mücadele etmek, onu teşhir etmek ve kendi ideolojik şekillenmesini, bilincini geliştirmek amacıyla yürütülen mücadele. Bur-

İdeolojik mücadele, burjuva ideolojisinin anti-bilimsel ve sömürüye dayalı gerçek yüzünü teşhir etmede ve proletaryanın sınıf bilincini edinerek burjuvazinin etki alanından çıkarılmasında temel öneme sahip bir silahtır. Proletaryanın sınıf bilinci bu silah vasıtasıyla gelişir. Burjuvaziye karşı ideolojik mücadele sürecinde pekişir. Doğru temelde önemsendiğinde, işçi sınıf hareketini örgütlü ve militan bir düzeye çıkarır. Zira ideolojik mücadele sürecinde bilinçlenmiş, bilinçte ve bilgide sıçrama yaşamış olan proletarya, siyasal mücadele alanında kararlılığını sergilemede, bedel ödemedede de tereddüt göstermeyecektir.

juva ideolojisinin işçi sınıfı ideolojisine sızma ve onu yozlaştırma çabalarına karşı verilecek mücadele de bu boyutta ele alınmalıdır. İdeolojik mücadelenin diğer boyutu ise sol içi, sosyalist güçler arası ideolojik mücadeledir. Ki ideolojik mücadele burada teşhirden ziyade eleştiri ve ikna üzerine kurulu olmalıdır.

Siyasal mücadele: İşçi sınıfının burjuvazinin iktidarına son verip, kendi siyasal iktidarını kurma mücadelesi işçi sınıfının temel mücadele cephesidir ve en önemlisidir. Ancak bu üç cephede sürdürülen mücadele bir bütündür ve iç içedir. Birbirini yadsıyan olgular değildir.

Bu yazıda bizim asıl olarak üzerinde duracağımız konu, işçi sınıfının burjuvazi karşısındaki ideolojik mücadelesi olacaktır. Bunun için de ideoloji kavramını açıklamak önem arz ediyor. Zira işçi sınıfının mücadelede en önemli silahı olan bilimsel sosyalizm ideolojisi kavranmadıkça, bu mücadelenin başarılması da imkânsızdır. Örgütlenmeye, mücadeleye, insanın eylemine güç katan, zenginleştiren, zorluklarını, engellerini aşan, çözümsüzlüklere çözüm bulan tek olgu bilimsel sosyalist ideolojidir.

Çünkü kapitalizm koşullarında en azgın sömürüye tabi tutulan proletarya, toplumsal konumu gereği, bu sömürü çarkı içerisinde bilgisiz bırakılmaya mahkumdur. Sömürü çarkının işleyebilmesi için, sömürünün nesnesi olan işçi sınıfının bilgisiz bırakılması gerekmektedir. Bu yüzden ki, işçi sınıfı, bilgiye ulaşmak için gerekli araçlara; düşünecek, araştırarak, okuyacak, kafa yoracak zamana sahip olamayacak bir şekilde yaşamaya mahkum edilmiştir. O nedenle ki, dışarıdan bilinç taşıma görevi öncü güçlere, örgütlenmelere düşmektedir. Bu yapılmadıkça, kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp kendi için sınıf olma bilincine ermedikçe, işçi sınıfı ancak mevcut düzen sınırları içerisinde sendikal mücadeleyi ve örgütlenmeyi sürdürebilir ve bu noktayı aşamaz.

İdeolojinin önemine vurgu yapan Lenin, işçi sınıfı hareketinin kendiliğindenciliğe mahkum edilmesinin tehlikelerine işaret ederken şöyle der: *"Hareketin seyri içinde işçi kitlelerinin kendileri tarafından ortaya çıkarılmış bağımsız bir ideolojiden eğer söz edilemezse o zaman sorun ancak şöyle konulabilir: Ya burjuva ideolojisi, ya sosyalist ideoloji. Burada ikisinin ortası bir şey yoktur. (Çünkü insanlık "üçüncü" bir ideoloji yaratmamıştır ve dahası sınıf karşıtlıklarıyla parçalanmış bir toplumda, sınıflar üstü ya da*

sınıflar dışı bir ideoloji de olamaz.)"

Burada, sosyalist ideolojiden uzaklaşmanın ya da sosyalist ideolojiyi basitleştirmenin, yüzeysel ele alışın sonuçta burjuva ideolojisini güçlendirme anlamına geldiğine dair özel bir vurgu vardır. Lenin devamla şöyle diyor: *"... İşçi hareketinin kendiliğinden gelişimi, onun burjuva ideolojisine tabi olmasına yol açar. (...) Çünkü kendiliğinden işçi hareketi trade-unionizmdir, salt sendikacılıktır. Trade-unionizm ise işçilerin burjuvazi tarafından tam da ideolojik olarak köleleştirilmesi demektir. Bu nedenle görevimiz, sosyal demokrasinin görevi kendiliğindenciliğe karşı mücadele etmektir. Trade-unionizmi işçi hareketini burjuvazinin kanatları altına sokma yolundaki çabalarından uzaklaştırmak ve onu devrimci sosyal demokrasiye kazanmaktır"* (Lenin-Stalin, Parti Öğretisi Üzerine, s.86).

O halde işçi sınıfı hareketinin sınıf bilinci edinebilmesi temel önemdedir.

"...Bütün teorik sorunlarda gittikçe daha çok aydınlanmak, kendisini günü geçmiş, eski dünya görüşünün lafzının etkisinden kurtarmak ve sosyalizmin bir bilim haline geldiğinden bu yana bir bilim olarak yürütülmesi, yani incelenmesi gerektiğini sürekli göz önünde tutmak, özellikle önderlerin görevi olacaktır. Görev, böylece elde edilen, gittikçe netleşen görüşleri işçi kitleleri arasında artan bir gayretle yaygınlaştırmak, parti ve sendika örgütlerinin saflarını gittikçe daha sağlam bir biçimde sıklaştırmak olacaktır" (Engels, aktaran: Lenin-Stalin, Parti Öğretisi Üzerine, s.83).

Engels tarafından belirtilen bu düşünceler, Alman işçi sınıfı hareketinin bilimsel sosyalist ideolojiyi kavramada, geliştirmede üzerine düşenleri yerine getirmesini salık verirken, ideolojik mücadelenin önemine de özel bir vurgu yapmaktadır.

Kısacası, ideolojik mücadele, burjuva ideolojisinin anti-bilimsel ve sömürüye dayalı gerçek yüzünü teşhir etmede ve proletaryanın sınıf bilincini edinerek burjuvazinin etki alanından çıkarılmasında temel öneme sahip bir silahtır. Proletaryanın sınıf bilinci bu silah vasıtasıyla gelişir. Burjuvaziye karşı ideolojik mücadele sürecinde pekişir. Doğru temelde önemsendiğinde, işçi sınıf hareketini örgütlü ve militan bir düzeye çıkarır. Zira ideolojik mücadele sürecinde bilinçlenmiş, bilinçte ve bilgide sıçrama yaşamış olan proletarya, siyasal mücadele alanında kararlılığını sergilemede, bedel ödemedede de tereddüt göstermeyecektir.

Bir devrimci açısından da ideolojik sağlamlık mücadelede kararlılığı, sınırsız fedakârlığı ve bedel ödemede tereddütsüzlüğü ifade eder. Yaşadığımız sürecin özgünlüğü, her alanda olduğu gibi ideolojik alanda da sağlam bir duruş gerektiriyor. Her türlü burjuva ideolojisinin saldırılarına karşı koyabilmek bilimsel sosyalist ideolojiyi yığınlarda maddi bir güce dönüştürmek, kendimizi donanımlı hale getirmekten geçiyor.

Ama ne yazık ki, devrimci mücadelenin temel ayaklarından biri olan ideolojik mücadele, içinde bulunduğumuz aşamada tarihinin en geri noktasında bulunuyor. Denebilir ki, sosyalist güçler (kapitalizmin gelişme aşamasından bu yana) tarihin her döneminde fikirleriyle, eylemleriyle toplumsal hayatın en dinamik güçleri olmuşlardır.

Bu durum, toplumsal yaşamın hareketlenmesinde, burjuva sistemin derinden sarsılmasında olduğu kadar, kültürel, sosyal, ideolojik, ekonomik vb. konularda da geçerli olmuştur. Sosyalistler bir fikir ileri sürdüklerinde her daim dikkate alınmışlar, onların düşünceleri toplumda önemli bir hareketlilik yaratmıştır.

Sosyalist güçlerin eylem ve düşünceleri toplumun heyecanlanmasında, coşkulanmasında ya da hareketlenmesinde önemli bir yer tutmaktaydı. Ama uzun yıllardır kitlelerde heyecan yaratacak, onları harekete geçirecek düşünce üretimi zayıfladığı için, zaman zaman yaşanan eylemlilikler bir düşüncenin ortaya koyduğu perspektifi değil, daha çok geçici tepkilerin, karşı koyuşların sınırını ifade ettiğinden, kalıcı, süreklilik ifade eden durumlar değildir. Zaman zaman YÖK uygulamalarında, toplu sözleşme tikanlıklarında ya da ücret artışlarında yaşanan gelişmeler düzen sınırlarına mahkum edilmiş, ideolojik özünden kopartılmış hareketlerdir. Bu sadece işçi sınıfı hareketlerinde ya da sendikal mücadelede değil, aydınlar, sol örgütlenmeler ve değişik kesimler içinde de yaşanan bir gerçekliktir. İdeolojik bir tikanlık yaşadığı bir gerçektir. Adeta ideolojik mücadelenin alanı ve ideolojik mücadelenin önemi belirsizleşmiş durumdadır.

Her eylemin ve pratiğin ideolojik bir tavırla bağlantılı olduğu açıktır. Ancak, pratik tavrın da güçlü bir ideolojik bilinçten ve ideolojik mücadeleden geçtiği bir gerçektir. Zira ideoloji sınıflardan bağımsız bir kavram değildir. Doğrudan sınıfların egemenliğini yansıtan bir kavramdır. O yüzden ki, içinde yaşadığımız düzen

karşısında salt ideolojik bir tavır belirlemek de yetmez, aynı zamanda iktidar gücünü elinde bulunduran egemen güçlerin düşünce yapısına karşı mücadele etmek de gerekir.

Çünkü “Egemen sınıfların düşünceleri her çağda egemen düşüncelerdir. Eş deyişle toplumun özdeksel gücü olan sınıf aynı zamanda onun egemen tinsel gücüdür.” der Marks. Onun içindir ki, sınıflı toplumlarda ideolojiler devamlı olarak sınıfsal bir öz taşırlar. Ve sınıf mücadelesinin, sınıf karşıtlığının bir gereği olarak, ideolojik mücadele de bu karşıtlığın konusu olur. Ama bu mücadele soyut, gelişmiş güzel bir mücadele değildir. Bir sınıfın egemenliğine ve o sınıfın düşünce dünyasına hücum etmek, onu yere vurmaya, ancak doğru temel üzerine oturmuş bir ideolojiyle mümkündür. Zira doğru ve bilimsel bir ideoloji toplumun pratik yaşam koşullarını ifade etmede, onu nesnel gerçekliği üzerinde sistemleştirmede vazgeçilmez temel bir olgudur.

Lenin, “Yolu devrimci teoriyle aydınlatılmayan pratik karanlıkta el yordamıyla yürür. Devrimci pratikle ilgisiz teori de boş sözlerden ibarettir.” der. (Aktaran O. Hançerlioğlu, Felsefe Ansiklopedisi)

Sınıf tavrından ve sınıf bakışından uzaklaşmış eylemler sonuçta düzenin sınırlarına hapsolmuş, düzeni güçlendiren olgular olmaktadır. Sınıf ideolojisinden uzaklaşmak, belirsizlikler yaşamak da bu noktada başlıyor. Bugün ideolojik düzlemde, ne dersek diyelim, her türlü sapkın akımdan etkilenmeye açık bir zayıflık mevcuttur. Marksizm adına hareket eden ya da bilimsel sosyalizmi rehber edindiklerini söyleyen kesimlerin varlığı, halk yığınlarının ve işçi hareketinin ideolojik perspektiften yoksun olduğu gerçeğini değiştirmez. Ortada sınıf temeline oturmuş, sınıf ideolojisi perspektifiyle hareket eden bir mücadele yoktur. Bu çerçevede hareket ettiklerini söyleyenler sadece. Bizim zayıf noktalarımızdan biri de budur. Söyleme eylem arasında mesafe oluşmuştur. Bugün bu mesafe daha da açılmıştır. Eğer ideolojiyi yaşamdan kopuk, soyut bir kavramlar yığını olarak almıyorsak, bugün genel anlamda solun, yaşamın ve mücadelenin sorunlarına cevap olabilecek ideolojik bir donanımdan yoksun olduğu gerçeğini teslim etmemiz gerekir. İdeolojik donanımı olmayanın sınıf tavrı da belirsizdir.

Bugün her türlü sapkın akımın ve Marksizm dışı kesimlerin işçi hareketinde yer bulması, burjuvazinin her yönden saldırılarına açık kapı bırakması, devrimci güçlerin bu zeminde ideolojik bir tavır ortaya koymaktan çok kendiliğindencilığe tapınması başka nasıl izah edilebilir? O yüzden ki, ideoloji kavramına açıklık getirmek, bu kavramın anlamını yeniden bilince çıkarmakla işe başlamak zorundayız. Yoksa sosyalist olduğumuz

muza söylemek ya da Marksizmi savunduğumuzu söylemek pratikte pek anlamlı değildir.

Nedir İdeoloji?

İdeoloji, toplumun ekonomik alt yapısının, yani üretim sürecinin ve insan eyleminin belirlediği, siyasal, felsefi, dinsel ve sanatsal düşünce biçimlerinin tümüne denir. O halde, ideoloji üstyapı kurumları arasında bulunan kavramların biriyle sınırlı değil; tüm bunları içermektedir. Üstyapı kurumlarını oluşturan bu kavramlar egemen sınıfın ideolojisini meydana getirmektedir. Bu çerçevede, işçi sınıfı ideolojisi olarak adlandırılabilir gibi, burjuva ideolojisi olarak da adlandırılabilir. Zaten çağımızda iki temel sınıfın ideolojisi dışında üçüncü bir ideoloji de yoktur.

İdeoloji terimi her dönem olan bir kavram değildir. İdeoloji kapitalizmin oluşum sürecinin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Fransız düşünürü Destutt de Tracy (1754-1836) tarafından Yunanca’daki “idea” (görülen biçim) sözcüğüyle “logos” (bilgi) sözcüğünün birleştirilmesiyle meydana getirilmiş ve düşünceyi inceleyen bilim anlamında ileriye sürülmüştür. Bu bakış tarzına bağlı olarak oluşturulmuş okullara ve bu okullardaki düşünürlere göre, bir soyut kavramlar bilimi vardır; bir de bu soyut kavramlar bilimini inceleyen bilim, yani bunların nasıl olduğunu araştıran, bulmaya çalışan bilim.

İdeoloji kavramının ilk olarak Fransa’da ortaya atılması zengin bir tartışma ortamı yarattığı gibi, kavram üzerine yapılan analizler onun doğru temelde şekillenmesi için bir çabayı da zorunlu kılmıştır. Zira ideoloji üzerine yapılan tartışmalar o günün koşullarında bütün felsefi akımların ve aydınların ilgi odağı olmuştur. Tartışmanın zenginliği, konunun önemi, Fransa’daki düşünce akımlarından Almanya’daki felsefi akımlara geçişi sağlamış, felsefede ilerleme kaydeden Almanya’daki aydınların başlıca konusu olmuştur.

İdeoloji kavramını ele alan Alman felsefecileri, Fransız felsefecilerinin tersine ideolojiyi bireysel ruhbilim temeline dayandırarak, kişisel tasarım ve kurgulara indirgemişlerdir. Ruhbilim düşüncesinin başlıca savunucusu ve teorileştiren Feuerbach’tır.

Feuerbach ideolojiyi toplumsal gelişmeden ve maddi yaşam koşullarından bağımsız ayrı bir gelişim süreci olarak tanımlamıştır. Yani maddi yaşam koşullarından bağımsız, kişisel tasarımların ürünü olarak, kendine özgü bir gelişimi ve tarihi olduğu tasarımından hareket etmiştir. Feuerbach’ta insanı anlama, insanın özüne inme tümüyle birbirinden kopuktur. Ve insanın amacını, eninde sonunda kendi özünü bulma mücadelesi olarak tanımlayarak, düşünce yapısıyla tanrısal güçlere dayandırılmaktadır. Yani insanın etkinliği yerine

düşüncenin etkinliğine önem vermektedir.

“İnsan düşüncesinin nesnel bir doğruya ulaşımaya ulaşamayacağı sorusu kuramsal bir soru değil, uygulamalı bir sorudur. İnsan doğruyu, yani gerçekliği uygulama içinde, güçlülüğü düşüncenin ötesinde göstermelidir. Düşüncenin gerçek olup olmadığı tartışması uygulamadan soyutlandığında tümüyle skolastik bir tartışmadır. (...) Feuerbach maddeci olduğu zaman tarihi işe karıştırmaz, tarihi işe karıştırdığı zaman da maddeci değildir” (Marks ve Engels, aktaran: Afşar Timuçin, Düşünce Tarihi, s.679).

Diyaletik materyalizm ve tarih anlayışı konusunda olduğu gibi, ideoloji konusunda da Marks ve Engels bu kavramı bilimsel bir temele oturtmuşlardır ve ideolojiyi işçi sınıfı hareketinin eyleminin yol göstericisi bir silaha dönüştürmüşlerdir. İdeolojiyi sınıfsal özünden ve toplumsal gelişme süreçlerinden kopartarak ayrı bir tarihsel gelişim içerisinde gören idealist anlayışlara karşı verdikleri mücadeleyle bilimsel bir tanıma kavuşmuşlardır.

“İdeoloji, sözde düşünürün her halde bilinçli olarak, ama yanlış bir bilinçle gerçekleştirdiği bir süreçtir. Onu harekete getiren gerçek güçler kendisi için meçhuldür, öyle olmasaydı zaten ideolojik bir süreç olmazdı. Bu yüzden, sözde düşünür yanlış ya da görünüşte kalan itici güçler tasarımlar. Düşünsel bir süreç olmasına bakarak, ister kendisinin, ister kendisinden öncekilerin düşüncesi olsun, ondan saf düşüncenin içeriğini ve biçimini çıkarır ve sadece düşünce gereğiyle uğraşır. İşin temeline bakmadan, bu gereği düşünceden çıkmış sayar ve daha uzaklarda düşünceden bağımsız kökenleri olup olmadığını araştırmak zahmetine katlanmaz. Onun gözünde bu doğaldır, çünkü düşüncenin aracılığıyla gerçekleşen her insan eylemi ona, son çözümlemede, temelini düşünceye dayamış olarak görünür. Sanki tarihsel ideoloji, her özel alanda, daha önceki kuşakların zihninde bağımsız olarak meydana gelmiş ve birbirini izleyen bu kuşakların beyninde kendine özgü bir dizi bağımsız gelişme geçirmiştir. İşte, her özel alandaki ideolojik görüşlerin bu görünüşte bağımsız tarihleridir ki insanların çoğunu aldatmaktadır. Luther ve Calvin resmi Katolik dininin hakkından geliyorsa; Hegel, Kant ve Fichte’nin hakkından geliyorsa vb. bu, herhalde, düşünce alanından çıkmayan olaylar nedeniyledir ve değişmiş ekonomik koşulların düşünsel bir yansımasıdır” (Engels’in Fransız Mehring’e mektubundan aktaran: O. Hançerlioğlu, Felsefe Ansiklopedisi).

İdealist felsefenin temsilcileri olan filozofların ideoloji konusundaki yaklaşım biçimlerine ve ideolojiyi ele alış yöntemlerine yapılan bu vurgular, ideolojinin doğru tanımlanmasının yanında, idealist felsefenin yanıltıcı ve

ideolojiyi sınıflar üstü gösterme çabalarına vurulan bir darbe olmuştur. O yüzden ki, idealist felsefecilerin ileri sürdüklerinin tersine, düşüncelerin, ortaya konan tasarımların ve bilincin üretimi insanların üretim faaliyetine ve alışverişine bağlı olarak gelişmektedir. Zira yaşamın gerçek dili ve yaşamın bütün faaliyetlerini dile getiren bu olgulardır. İnsanların düşüncelerini, tasarımlarını, zihinsel etkinliklerinin tümünü belirleyen yaşamın maddi gerçekliğidir. Tüm bunların üreticisi insanlardır. İnsanların varlığı bu kavramların gerçekten oluşmasının temelidir.

“Gökten yeryüzüne inen Alman felsefesinin tersine, burada yerden gökyüzüne çıkılır. Başka deyişle, etten ve kemikten insanlara varmak üzere, ne insanların söylediklerinden, imgelerinden, kavradıklarından ve ne de anlatıldığı, düşünülüp, imgediği ve kavrandığı biçimiyle insandan hareket edilir; hayır, gerçek faaliyetleri içindeki insanlardan hareket edilir; bu hayati sürecin ideolojik yansı ve yankılarının gelişmesi de, insanların bu gerçek yaşam süreçlerinden hareketle ortaya konulabilir. Ve hatta insan beyninin olağanüstü hayalleri bile deneysel olarak saptanabilen ve maddi temellere dayanan, insanların maddi yaşamlarının sürecinden zorunlu olarak doğan yüceltmelerdir. Bu bakımdan ahlak, din, metafizik ve ideolojinin tümü geri kalanı, aynı şekilde bunlara tekabül eden bilinç şekilleri, derhal bütün özerk görünüşünü yitirirler. Bunların tarihi yoktur, gelişmeleri yoktur; tersine, maddi üretimlerini ve maddi ilişkilerini geliştirerek, kendile-

Bir devrimci açıdan da ideolojik sağlamlık mücadelede kararlılığı, sınırsız fedakârlığı ve bedel ödemede tereddütsüzlüğü ifade eder. Yaşadığımız sürecin özgünlüğü, her alanda olduğu gibi ideolojik alanda da sağlam bir duruş gerektiriyor. Her türlü burjuva ideolojisinin saldırılarına karşı koyabilmek bilimsel sosyalist ideolojiyi yığınlarda maddi bir güce dönüştürmek, kendimizi donanımlı hale getirmekten geçiyor. İdeolojik donanımı olmayanın sınıf tavrı da belirsizdir.

rine özgü olan bu gerçek ile birlikte hem düşüncelerini, hem de düşüncelerinin ürünlerini değişikliğe uğratan insanların kendileridir” (Mark-Engels, Seçme Eserler, c.1, s.26).

İşte, Fransız ve Alman felsefecilerinin ideoloji konusundaki düşüncelerini yerle bir eden Marks’la Engels, ideolojiyi insanın ve insan faaliyetinin bir ürünü olarak ortaya koyarlar. Ve üstyapı kurumlarının tümünü meydana getiren ideolojiyi, egemen sınıfın egemenliğini dile getiren bir kavram olarak görürler. Çünkü ekonomik gücü elinde bulunduran sınıf, aynı zamanda manevi gücü temsil eder. O halde, egemen düşünceler egemen ilişkilerin ifadesinden başka bir anlama gelmez.

İdeoloji konusundan Marks ve Engels’in bu belirlemeleri kavramın yerli yerine oturmasını sağlamıştır. Tartışmaların, anlamsız bir şekilde, halk yığınlarının kölece boyun eğmesine dönük sürdürülmesine son vermişlerdir. Kavramın içeriğini doldurmuşlardır. Kapitalizmin bir ürünü olarak ortaya çıkan ideoloji, kapitalist toplumun diğer sömürü biçimlerinden daha geniş ve farklı bir temelde yeniden kurulmasında önemli bir rol oynamıştır. Filozofların tartışmalarıyla, tasarımlarıyla sınıflı olan kavram, bir toplumsal sistemin kurulmasında, meşrulaştırılmasında, burjuvazinin elinde silaha dönüşmüştür.

İlk ortaya çıktığında, filozofların, felsefecilerin ilgi alanında, tartışma ve tasarımlarla sınırlı iken, burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinde bir düşünce silahı olmuştur. Bu gelişme nasıl olmuştur? Burjuvazi ideolojiyi nasıl kullanmış, nasıl yansıtmıştır? İdeolojinin halk yığınları üzerinde

yanılsamalı durumlar yaratması nasıl olmuştur? Bu konu burjuvazinin feodalizme karşı mücadeleye süreciyle birlikte değerlendirildiğinde kavramın rolü ortaya çıkacaktır.

Zira feodalizmi ortadan kaldıran, yeni sömürü ilişkileriyle ekonomik alt yapıda ve yönetsel, kültürel üstyapıda egemen olan burjuvazi, yeni toplumsal düzeni kurarken, kendi çıkarlarını toplumun ortak çıkarı olarak göstermiştir. Feodal sömürünün despotça boyunduruğu altında yaşayan halk yığınlarının, kapitalizmin henüz yeni yeni yaşandığı, feodalizmle çatıştığı o süreçte, burjuvazinin önderliğinde feodalizme karşı, feodal baskı ve sömürüye karşı ortak çıkarlar etrafında bulunması doğaldır. Burjuvazinin önderliğinde bütün halk yığınlarının ortak çıkarları mevcuttu. Çünkü egemen bir güç olarak ortaya çıkmasına karşın, burjuvazi üstyapıda egemenliğini henüz tesis edecek durumda değildir. Feodalizme karşı halk yığınlarıyla birlikte hareketi, ortak paydalar yanılsamasını doğurmaktadır. O yüzden ki, feodalizmle hesaplaşmasında, onu tasfiye eden burjuvazi kendi egemenlik sistemini kurduktan sonra, bu yanılsama yerini sınıf karşıtlığıyla bir gerçeğe bırakır. Feodal aristokrasiyi deviren ve daha geniş bir temelde kendi toplumsal sistemini kuran burjuvazi, yeni toplumsal sistemin ortaya çıkardığı sınıf karşıtlığının kaçınılmaz gerçeğiyle karşı karşıya kalır. Artık sömürü sistemlerinin el değiştirerek devamı değil, bu kez, kökünden sömürü sistemine son verecek olan sınıfın ve ideolojinin, sistemleşen, örgütlenen maddi bir gücü mevcuttur. O yüzden ki, sınıf egemenliği toplumsal sistemin biçimi olmaktan çıktığı ve özel çıkarı (burjuvazinin çıkarını)

genel çıkar gibi gösterme yanılsamasından kurtulduğunda, halk yığınları burjuvazinin ideolojik etki alanından kurtulmuş olacaktır. Burjuvazinin kendi özel çıkarını tüm toplumun çıkarı; kendi zenginliğini ülkenin, toplumun zenginliği gibi gösterme politikası, bu mantığa dayanmaktadır.

Mark ve Engels burjuva ideolojini tanımlarken şöyle diyorlardı:

“Onun için sadece bir ilişki söz konusudur: Sömürü ilişkisi. Öbür bütün ilişkiler ancak bu ilişkinin içine alınabildikleri ölçüde bir anlam taşır. Sömürü ilişkisinin içine alınamayacak ilişkilere rastladıkları zaman da, onları, hiç değilse düşlerinde, sömürü ilişkisine bağlı kılarlar. Bu tek ilişkinin özdeksel olarak dile getirilişi, tüm nesnelere, insanların ve toplumsal ilişkilerin değerini temsil eden paradır” (Alman İdeolojisi’nden aktaran: O. Hançerlioğlu, Felsefe Ansiklopedisi).

Sonuç olarak; ideoloji egemen sınıfın egemen fikirlerini ifade eden bir kavram olduğu kadar, sömürü ilişkisini gizlemede, kitlelerin yanılsamalı durumlara düşmesinde önemli bir perde görevi görmektedir. O halde burjuva ideolojisi bir sınıfın egemenliğini tesis etmede, baskı ve her türlü sömürüyü meşrulaştırmada bir işlev görüyorsa, bu ideolojinin karşısına proletarya ideolojisini çıkarmak hem devrimci bir görev, hem de bir zorunluluktur.

Çünkü ideolojilerin öldüğü vaazı aslında sömürü ilişkisinin devamı için demagojik bir söylemdir. Dün olduğu gibi bugün de, burjuva ideologları, *“anlamsız sınıf karşıtlığı teorisi”* diyerek sosyalizm idealinin bittiği, bilimsel olmadığı, geçici ve dönemsel bir olgu olduğunu işlemektedirler. Bilimsel

sosyalist teorinin yerine, sosyal demokrasinin kırma teorileri, sivil toplumculuk vb. teoriler üretilerek, işçi sınıfı ideolojisi sulandırılmakta, her yöne çekilecek elastiki bir ideoloji haline getirilmek istenmektedir.

Bu saldırıların olumsuz etkileri devrimci dalganın gerilediği, sosyalizmin prestijinin düştüğü, sosyalist ülkelerin dağıtıldığı ve geriye dönüşlerin yaşandığı bir süreçte daha da büyük yaşanmaktadır. Devrimci mücadelelerin ve örgütlerin yaşadığı zayıflık, doğal olarak en geri noktalarda duruş sergilemelerini beraberinde getirmektedir. Kendiliğindencilik, kitle kuyrukçuluğu, sınıf bakış açısından uzak bir şekilde her türlü faaliyetine girme ideolojide bir erozyon yaratmaktadır. Nesnel gerçeğe uygun politika, taktik üretme adına ideoloji yozlaştırılmaktadır. Adeta ideoloji nesnel gerçeğe “uyumlu” hale getirilmektedir. Bugünkü süreçte işçi sınıfı hareketine ve devrimci mücadeleye bilimsel sosyalist ideolojinin yön verdiğini söylemek mümkün değildir.

Sınıf tavrından uzaklaştıkça ideolojinin bozulacağı da açıktır. İdeoloji bozuldukça, yön verme, güçlendirme, bilimsel kılma işlevi yok olacağından, devrimci mücadele de zayıflayacaktır. Kendimizi sınıf bakışı perspektifiyle ve bilimsel ideolojinin rehberliğinde yeniden eğitime zorunluluğu içerisinde olduğumuzu unutmamalıyız.

İdeolojik sağlamlık oldukça pratikte ve mücadelede yalpalamadan yürümek daha kolay olacaktır. Burjuva ideolojisinin ve her türlü burjuva ideolojik akımların etki alanından çıkılacağı gibi, bunlara karşı ideolojik mücadelede de ileri adımlar atılmış olur. ★

MALTEPE'DE ÇARPIŞIR İKİ YİĞİT ADALI!..

Hüseyin Cevahir
1 Haziran 1971

...
*Saraylar saltanatlar çöker
kan susar bir gün
zulüm biter.
menekşeler de açılır üstümüzde
leylaklar da güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...*
...

'71 silahlı mücadele çizgisinin mimarlarından, THKP-C'nin önderlerinden Hüseyin Cevahir'in şehit düşmesinin 41. yılı...

İstanbul Maltepe'de Mahir Çayan'la birlikte buldukları evde oligarşinin karşı güçlerince kuşatıldıklarında, teslimiyetin değil mücadelenin, çatışma geleneğinin sürdürücüleri olduklarını gösterdiler. Hüseyin'in şehit, Mahir'in yaralı olarak tutsak düştüğü bu kuşatmada, yeni bir çıkışın boy verdiğine tanık olduk; düzen içi reformist-revizyonist geleneğin sarsıldığına...

Bizlere Marksizm-Leninizmin ülkemiz topraklarındaki ifadesi olan THKP-C'nin zengin ideolojik-politik mirasını bırakmakla yetinmediler. Aynı zamanda onlardan, düşmana hiçbir koşulda teslim olmamayı, kuşatmalarda devrimci propaganda yaparak, devrimci marşlar söyleyerek, sloganlar atarak çatışmayı, inançlarımız için tereddütsüz ölebilmeyi öğrendik.

AVRUPA'DA YAŞANAN GELİŞMELER...

Emperyalizmin yapısal krizi tek tek ülkeleri derinden etkilemeye devam etmektedir. Morgate kriziyle başlayan, bankalar kriziyle devam eden sürecin etkisiyle ABD'de yaşanan derin bunalım, yeni bir iktidara aşılıma çalışılmıştır. Krize neden olan "Cumhuriyetçi Parti iktidarının politikaları olmuştur." düşüncesinin karşısına Demokrat Partili Obama iktidara getirilmiştir. Ne var ki, Obama'nın uygulamaya koyduğu politikalar da krize çare olamamış ve ülke ekonomisindeki bunalım artarak devam etmiştir.

Dünya ölçeğinde yaşanan krizden AB ülkeleri de büyük oranda etkilenmiştir. Özellikle 2008'de yaşanan derin bunalım sonrası "borç krizi" olarak adlandırılan bu sürecin içinde olan birçok ülkenin ekonomileri iflas-çökme noktasına gelmiştir. Başta Yunanistan olmak üzere Portekiz, İspanya, İrlanda, İtalya, v.d. ülkeler fazlasıyla bu krizden etkilenmiş ve ekonomileri restorasyona girmiştir. Fransa ve Almanya gibi güçlü ekonomilere sahip ülkeler dahi bu krizlerden etkilenmiştir.

Faturasının her zaman halka çıkarıldığı krizler özellikle AB ülkelerinde birçok sonuca yol açmıştır. Krizi aşabilmek için uygulanmak istenen yeni ekonomik politikalar, yoksul halkları daha da yoksullaştırmış, işsizliği arttırarak geçmişteki refah düzeylerini neredeyse sıfırlamıştır.

Bugüne kadar sosyal devlet anlayışıyla davranarak, halkların tüm sosyal haklarını vermek zorunda kalan AB devletleri, krizi de bahane ederek bu hakları radikal biçimde törpülemeye başlamıştır. Sömürdüğü ülkelerden elde ettiği kar payını halklarından esirgemeye başladığı için refah toplumu olmaktan çıkan AB ülkelerinde enflasyon artmış, işsizlik ise büyük oranlara ulaşarak, yoksullaşma hızlanmıştır. Sınıflar arasındaki farklılık derinleşerek orta sınıfı da neredeyse yok etmiştir.

Yaşanan bu yoksulluk, işsizlik karşısında bazı ülkelerde daha fazla olmak üzere, halklar tepkisini ortaya koymuştur. Ancak doğru bir önderliğe sahip olmayan, örgütsüz ve kendiliğinden olan bu tepkileri demokrasinin merkezi olarak görülen Avrupa devletleri faşizan yöntemlerle bastırmaya çalışmaktadır.

Çeşitli Avrupa ülkelerinde yaşanan bu kriz emperyalist-kapitalist

sistemin gerçek yüzünü göstermesiyle birlikte yoksullaşan, işsiz kalan halkın mevcut yönetimlere karşı güvensizliklerini artırmıştır. "Krizleri yaratanın hükümetlerin uyguladığı yanlış ekonomik politikalar olduğu" yanılmasıyla, seçimlerde mevcut

Tüm bu gelişmelerden faşizmin Avrupa'da "kapıdaki tehlike" olduğu sonucuna varılmamalıdır. Faşizm, metropollerde burjuvazinin en son başvuracağı yöntemdir. Ancak finans kapital, faşist hareketi elinin altında bulundurmaya isteyecektir hazır kuvvet olarak... Neo-Nazi benzeri, Le Pen gibi faşist hareketlere göstermelik tavır alınacak, ama yok edilmeyecektir. Çünkü faşist hareket asıl olarak metropollerde gelişebilecek işçi hareketinin önünde, halkın çeşitli tepkilerinin önünde set olmak üzere her zaman yedekte tutulacaktır.

iktidarların değişimi yönünde tercih yapmışlardır. Bu tercihi genellikle "sol partilerden" yana yapmış olmalarına rağmen, faşist partiler de azımsanmayacak derecede oy almışlardır.

Faşist hareketlerin yükselişi, sadece sandıklarda kendini göstermemiş, değişik dönemlerde özellikle yabancı düşmanlığı temelinde birçok eylem yaparak göçmenlere, mültecilere ve çalışan yabancı işçilere saldırmışlardır.

Avrupa'da Faşist Hareket Neden Yükselişe Geçti?

Gerek Almanya'da gerek Fransa'da ya da diğer birçok AB ülkesinde faşist hareketler birçok dönem mevcut iktidarların sorunlarının çözümüne yardımcı oldular. Mevcut iktidarların beslemesi olan tüm faşist örgütlenmeler (örneğin Fransa'da Le Pen ve taraftarları da son seçimlerde oldukça yüksek oy almışlardır. Keza Yunanistan'daki sağcı parti de yüksek oy oranına sahip olmuştur) kaynağını emperyalizmin siyasal gericiliğinden ve yine onun kültüründen almaktadır.

Emperyalist metropollerde faşizm

hareketi, finans kapitalin ırkçı, şoven yayılcı emellerinin temsilcisidir. O nedenle tüm burjuva toplumlarda faşist örgütlenmeler bu temelde kurulmuştur. Geçmişte farklı işlevler yüklenmiş olsalar da, beslendiği ırmak aynı olduğundan amaç ve hedefler de de aynı noktaya gelmişlerdir.

Mevcut zeminin uygunluğu üzerinden yapılan yabancı düşmanlığı, ırkçılık v.d. faşizan hareketler özünde burjuva iktidarlarca pompalanmaktadır.

Burjuva devletler krizin sorumluluğunu yabancı işçilere ve göçmenlere yüklemekte ve yabancı işçiye olan gereksinimleri kalmadığından onları kapı dışarı etmeyi istemektedir. Yasal yollarla devletler bunu gerçekleştirememektedir. İşte bu nedenle yabancılara gözdağı verme, onlara insanlık dışı hareketler yaparak, katliamlar düzenleme vb. saldırılarda bulunarak, korku salıp ülkelerinden kaçirtma gibi hareketler içinde bulunarak, devletin işini kolaylaştırmışlardır. Bu saldırılarla bir kez daha tarih sayfalarındaki yerlerini de almışlardır.

Bir diğer misyonları da kendi halklarının ilerici, devrimci, sosyalist kişi ve örgütlerini de hedefleri arasında alarak, şiddeti onlara da uygulamalarıdır.

Faşist örgütlenmelerin -partilerin- amaç ve vurduğu hedefler iktidarların istemleri ile her zaman buluşmaktadır. Ayrıca iktidar ile olan bağları sadece ortaya koyduğu pratikten anlaşılıyor. Kimi dönemler net olarak açığa çıkmıştır ki, bu örgütleri devlet finanse ediyor, eğitiyor ve denetliyor.

İşsizliğin ve ucuz işgücü pazarının artıp sosyal yaşamda düşen ivme, işsiz güçsüz, boş vermiş, yaşamdan zevk almayan ve aynı zamanda düzene başkaldırı gücünden yoksun insanların sayısını arttırmıştır. İşte bu insanlar faşist örgütlenmelerin potansiyeli olmuştur.

Ayrıca Avrupa'da yaşayan halkların içine düştüğü güvensizlik, gelecek kaygısı, düş kırıklığı, maddi yaşamda önlenemeyen baş aşağı gidiş ve daha da büyük oranlara varacağı söylenen işsizlik tehdidi, uygun koşullarla da birleşince halkın bir kesiminin faşist hareketin demagogik etkisine girmesine neden olmaktadır.

Ulusal ve uluslararası planda hükümetler nezdinde açıktan savunuculuğu yapılmısa da geliştirilen politikalarda milliyetçiliği, ırkçılığı görmek mümkündür.

Emperyalist ülkeler, Nazi artığı faşistlerle yabancılara, sosyalistlere, Yahudilere (yeni yaratılan düşman Müslümanlara), v.d. ezilen halklara, kendi ülkelerindeki sol potansiyele faşizmin ayak sesleri hatırlatılarak "demokrasi" içinde boyun eğmelerinin ne kadar akıllıca bir iş olacağını göstermeye çalışıyorlar.

Tüm bu gelişmelerden faşizmin Avrupa'da "kapıdaki tehlike" olduğu sonucuna varılmamalıdır. Faşizm, metropollerde burjuvazinin en son başvuracağı yöntemdir. Ancak finans kapital, faşist hareketi elinin altında bulundurmaya isteyecektir hazır kuvvet olarak... Neo-Nazi benzeri, Le Pen gibi faşist hareketlere göstermelik tavır alınacak, ama yok edilmeyecektir. Çünkü faşist hareket asıl olarak metropollerde gelişebilecek işçi hareketinin önünde, halkın çeşitli tepkilerinin önünde set olmak üzere her zaman yedekte tutulacaktır.

Üretimden kopuk, tamamen para politikaları üzerinden şekillenen ekonomik politikaların savunucusu da, uygulayıcısı da genellikle muhafazakâr ve sağ partilerden oluşan iktidarlar olmuştur.

Emperyalist-kapitalist ekonomi sadece üretilen her şey satılırsa normal işleyebilir. Bu da ancak insanların malların üretiminden elde edilen bütün geliri -işçilerin ücretlerini, kapitalistlerin karlarını- üretilen malları satın almaya harcarsa gerçekleşir. Ancak kapitalistler karların tümünü (kendi tüketimleri için veya daha da önemlisi yatırım için) harcamazlarsa o zaman aşırı üretim krizi sisteme yayılabilir. Mallarını satamayan şirketler buna tepki olarak işçilerini işten çıkarır ve girdi siparişlerini iptal eder. Bu da piyasanın daha da daralmasına yol açar. Yatırımın üzerinde bir tasarruf fazlası olarak başlayan süreç resesyona (durgunluğa) yol açar ki o da çöküşe dönüşebilir. Bu çöküşü ortadan kaldırmak için sürekli borç alınır ve geri ödenemeyen borçlar ise iflase yol açar.

Son süreçte dünya ölçeğinde yapısal krizin daha da derinleşmesine yol açan ekonomik gelişme, kısaca yukarıda belirtildiği gibi olmuştur. →

Tam da bu nedenle krizin daha fazla derinleşmesi sürecini ortadan kaldırmak ve sistemi yeniden üretebilmek için Keynesçi ekonomiye bir kez daha ihtiyaç duyulmuştur.

Keynesçi ekonominin öz şudur: Özel sektörün ağırlıklı olduğu, devlet ve kamu sektörünün de büyük bir role sahip olduğu karma bir ekonomik anlayıştır. Burada devlet anahtar role sahiptir. Devlet yatırım yaparak üretimi canlandıracak ve bunun sonucu olarak da tüketim artarak, ekonomi canlanacaktır.

İşsizliğe çözüm bulmak için de devlet büyüme odaklı bir para politikası uygulayacaktır.

Özet olarak, devletçi yanı ağır basan bir ekonomik politikadır Keynesçilik.

Devletçi politikaları her zaman sol iktidarlar benimseyip, uyguladıkları için, mevcut konjonktürde birçok ülkede sol partilerin iktidara gelmesi kaçınılmaz olacaktır.*

Nitekim Avrupa'nın kimi ülkelerinde şimdiden "sol partiler" iktidara gelmeye başlamıştır. Bu değişim süreci daha da devam edecektir.

Emperyalistler, ekonomik bunalmışlıklarını genellikle savaşlarla aşmaya çalışırlar. Son süreçte Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yönelik yapılan işgaller bunun en yakıcı örneklerindedir. Ne var ki, ne yapılan işgaller, ne de savaşlar emperyalistlerin krizine çare olamamıştır. Üstüne üstlük savaşın ekonomiye faturası oldukça ağır olduğundan, kriz daha da derinleşmiştir.

Teknolojik ilerleme sayesinde, yeni buluşların yapılması, iletişim çağı, bilişim çağı ile tasarlanan birçok şey de krizi aşmaları için yeterli olamamıştır.

Sonuç olarak, çürümüş, köhnemiş bir sistem olan, emperyalist-kapitalist sistemin krizi yapısal olduğu için, hangi politikalar uygulanırsa uygulanırsa, hangi gelişmeler yaşanırsa yaşansın sistem krizini aşamayacak ve gerçek sosyalistlerin öncülüğünde yok olup giderek, sınıfsız-sömürsüz bir dünya yaratılacaktır. ★

* Burada bir parantez açmakta yarar var. Avrupa'daki "sol partiler, sosyalist partiler", gerçek anlamda proletarya ideolojisiyle donanmış, sömürsüz, sınıfsız bir toplumu yaratmak için mücadele eden, varlık gösteren M-L partiler değildir. Avrupa'daki sosyalist partiler en fazla sosyal demokrat anlayışa sahip partilerdir. Ve onlar da emperyalist politikaları hayata geçirmekle yükümlüdür.

Kriz dönemlerinde "sol partilerin" iktidara getirilmesindeki diğer önemli bir neden de yoksulluktan, işsizlikten dolayı emekçilerin gösterdiği tepkileri nötralize etmek ve bu tepkilerin sisteme, devlete yönelmesini engellemektir.

AFETTEN NİMET : KENTSEL DÖNÜŞÜM!

7,2'lik Van Depremi gibi her büyük deprem sonrası gündeme gelen, Kentsel Dönüşüm olarak bilinen "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkındaki Kanun Tasarısı" yasalaşarak TBMM'den geçti.

Bu kanun ile birlikte Türkiye genelinde 20 yılda 14 milyon konutun elden geçirilmesi planlanıyor. Dönüşüm öncelikli olarak riskli alanlar olarak görülen Zeytinburnu, Avcılar, Ümraniye ve Pendik ilçelerinden başlayarak ülke geneline dalga dalga yayılacak. Bunun Türkiye ekonomisine maliyetininin 350-400 milyar dolar olması beklenirken, bu rakamın 100 milyar dolarlık kısmı ise İstanbul'a ayrılacak.

Tabii ki bu maliyet işçi ve emekçi halkımızın alın terleriyle kazandığı paralarla karşılanacak. "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkındaki Kanun" halkımıza neler getirmektedir, bunu ele alalım.

Bakanlık her fırsatta, kamuoyunda oluşan endişelerin yersiz olduğunu, dönüşümün toplumun tüm kesimleriyle birlikte, kimse mağdur edilmeden yapılacağını söylemiş olsa da, yasaya bakıldığında halkımız bir kumpasa sokulmakta ve sermaye sahiplerine büyük rant alanları açılmaktadır. Emekçi halkımızın barınma hakkı gasp edilerek bir avuç rantiyeci yaratılmaya çalışılıyor. Gerek Kentsel Dönüşüm uygulamaları sürecinde, gerekse de 2-B arazilerinin değerlendirilme sürecinde yapılacak olan imar uygulama ve düzenleme ile tadilatlarında bir taraftan mağduriyet, diğer taraftan haksız kazanç oluşmasına AKP Hükümeti bu yasa ile yeşil ışık yakmıştır.

AKP Hükümeti, Van Depremi'ni bahane ederek kendine afetten nimet yarattı. Amaç, afet riski altındaki, depreme maruz kalmış, yıkılmaya yüz tutmuş yapıları yeniden

yapmak gibi görünse de risk altında olmayan yapılar da hedeftedir. Yasa Türkiye'deki 19 milyon yapının 11 milyonunu kapsıyor. Yani ülkenin yarısından fazlası yıkılıp yeniden yapılacak. Rantı düşünün! Çevre ve Şehircilik Bakanı, "400 milyar dolar bekliyoruz" diyerek oluşacak rantı açıklamaktadır. Yabancıların mülk edinmesi ile ilgili olarak da yasa çıkartılmaya çalışılıyor. Sırada, kentleri satmak var. Sit alanlarına kurmaya çalıştıkları, mahkemelerden dönen HES'lere de bu yasayla yol açılmış olacak.

AKP Hükümeti, Kentsel Dönüşümü "Vatandaş, gecekondudan kurtarıyoruz." sözleriyle savunuyor.

türel miras anlamındaki tüm alanlar Kentsel Dönüşüm içine alınarak, oluşacak rantın boyutu büyütülmüştür.

Ülkedeki birçok yerde birinci dereceden sit alanı olan yerler üçüncü derece sit alanına dönüştürülerek, yapılaşmaya açılmak istenmişti. Bununla ilgili çeşitli meslek odalarının açtıkları davalar ile hukuki süreç devam ederken ve süreç odalar lehine sonuçlanacakken, çıkan bu yasayla sit alanlarının "dönüşüme", ranta açılması sağlanmış oldu, ayak bağı olan davalar gereksiz kılındı.

AKP Hükümeti çıkardığı/çıkaracağı bu kanunlarla halklarımızın evleri dahil olmak üzere, barınma ve

Mesele sadece gecekondular değil, oradan başladılar. Ve İstanbul, İzmir, Kocaeli, Sakarya başta olmak üzere tüm ülkede aynı gerekçe altında yapılacak, sermayedarlara büyük rantlar sağlanmaya devam edecek.

Kentsel Dönüşümü iki ayrı koldan başlatacak olan yasa, riskli alanlar ve riskli alan haricindeki riskli yapılar olarak ayrılacak. Böylece, büyük şehir rantının olduğu alanlarda, yapılar riskli olmasa bile riskli alan olduğu gerekçe görsrilecek, halkımızın yaşam alanları ellerinden alınarak, yaşamlarının dışına, şehrin dışına gönderilmeleri meşrulaştırılacaktır! Bu çerçevede sit alanları dahil, kül-

yaşam haklarını ellerinden alarak, bir avuç sermayedara peşkeş çekmektedir.

Rant bunlarla da sınırlı değil tabii ki. AKP Hükümeti'nin İstanbul için açıkladığı projelerin neredeyse tamamı 2007 yılında ABD'nin Michigan Üniversitesi'nde hazırlanmış projesiyle aynı olduğu kamuoyuna yansımıştır. AKP Hükümeti'nin İstanbul için hazırladığı ve Kentsel Dönüşüm diyerek halkımızı kandırdığı projelerin çoğu ABD ve AB patentli olup Türkiye'yi yabancı sermaye ye ve emperyalizme pazarlama planlarıdır. ★

BİR KİTAP : LENİN VE EĞİTİM

“Toplumu yeniden üretmenin ve yeni insanı eğitmenin bir bütün oluşturduğu tezi, Marksist eğitim kuramının özüdür” (Fyodor Korolyov, Lenin ve Eğitim, s. 45).

Eğitim toplumdaki üretim ilişkilerine bağlı olarak egemen sınıfın ideolojisine göre belirlenmektedir. Kapitalist toplumlarda eğitim burjuva sınıfının, toplumu istedikleri gibi sömürmek ve ezmek için hassasiyetle üzerinde durulan, emekçileri boyunduruğu altında tutmak için sadece kendi çıkarları doğrultusunda bilgilenmelerini sağlayacak şekilde, her kademesinde eşitsiz, gelişimi engelleyici, anti-bilimsel bir temelde oluşturulmuştur. İnsanın insan tarafından sömürülmesi temeline dayanan burjuva ideolojide eğitim, insanlığın çoğunluğu kölelik içinde tutma aracı olarak toplumun biçimlendirilmesi hizmet etmektedir.

İşçi sınıfı önderleri Marks ve Engels oldukça önemli bir işleve sahip olan eğitimin, kapitalist toplumdaki insanın yabancılaşmasına, sömürülmesine ve ezilmesine hizmet eden yönünü açığa çıkartarak, bir avuç kan emiciye hizmet etmek için değil, üreten ve var eden tüm dünya halklarının özgürleşmesine ve gelişmesine hizmet edecek Marksist Eğitim Kuramı'nı geliştirdiler.

Bu sayımızda Fyodor Korolyov tarafından kaleme alınan “Lenin Ve Eğitim” kitabını tanıtacağız. Kitap; işçi sınıfı için büyük değerler yaratan Marks ve Engels'in insanlık için çok önemli olan eğitimin nasıl olması gerektiğini, burjuva ideolojideki eğitim anlayışının nasıl ve kime hizmet ettiğini ortaya koyarak geliştirdikleri Marksist Eğitim Kuramı'nın Ekim Devrimi'nin yaratıcılarından ve Sovyet Rusya'nın kurucularından Lenin tarafından geliştirilmesini tüm detaylarıyla yer veren bir inceleme kitabıdır.

Marksist Eğitim; insanlığın çoğunluğunu kölelik içinde tutmak için sömürü ve tekel aracı olarak kullanılan burjuva eğitim anlayışının aksine, insanı temel olarak kişiliğin tüm yönlü gelişmesine ve toplumun ilerlemesine olanak sağlayacak şekilde toplumsal üretimle iç içe geçmiş, bilimsel, demokratik, eşit ve anadilde eğitim anlayışını geliştirmiştir.

Kitapta, eğitimin toplum için taşıdığı önemden hareketle Lenin'in, eğitimin işlevleri üzerinde detaylı bir şekilde durularak, pedagojik yönü dahil olmak üzere bilimsel temelde yaptığı incelemeler ve varılan sonuçlar yer almaktadır. Eğitimin toplumsal yanı temelinde tarihsel gelişimi, amaç, araç, yöntem ve örgütlenmesi üzerinde durulmaktadır. Eğitim ve öğretimin ekonomi, politika ve kültür ile bağlılığı diyalektik birlik ilkesi içinde ele alınarak oluşturulan ve Lenin tarafından geliştirilen

Marksist Eğitim Kuramı'nın eski eğitim anlayışıyla farkı ortaya konulurken, toplumsal kültürün aktarımı çerçevesinde sosyalist ideolojiye uygun yönleri konularak geliştirilmesi sağlanmıştır.

Marksist Eğitim Kuramı hakkında güzel bir inceleme kitabı olan “Lenin Ve Eğitim”de sosyalist pedagojinin oluşturulması üzerinde derinlemesine durulmakta, sosyalist hümanizm konusu, kişiliğin tüm yönlü gelişmesinin toplumsal temeller üzerinden nasıl oluşturulduğu aktarılmıştır. Sosyalist pedagojinin nasıl ve ne zaman oluşmaya başladığı, çeşitli düşüncülerin eğitim yaklaşımları ve bunun etkilerinin neler olduğu üzerinde durulmuş, geniş kapsamlı bir inceleme yapılmıştır. Bu bağlamda eğitimin temel toplumsal yasaları ortaya konularak, eğitim sürecinin kişiliğin tüm yönlü gelişmesi ve sosyal yönü üzerinde durularak zihinsel, bedensel ve politeknik yönünün birliği Marksist Eğitim ilkesi temelinde geliştirilmesi sağlanmıştır.

Eğitim-öğretimin sosyalist temelde biçimlenmesinin, işçi sınıfının geleceğinin yetişmekte olan kuşağın eğitimine bağlı olduğu gerçeği üzerinden büyük bir önemle üzerinde durulmuştur. Bu aynı zamanda insanlığın geleceğinin yetişmekte olan kuşağın eğitimine bağlı olduğu anlamına da gelmektedir. Bu çerçevede eğitimin her zaman işçi sınıfının devrimci hareketiyle, emekçi halkların ekonomik, politik ve ideolojik baskılara karşı yürüttüğü mücadeleyle kopmaz bir şekilde bağlılığı belirtilmiştir. Bu nedendir ki, insanlığın geleceğinin sağlam temellerde gelişmesi için, burjuva eğitim anlayışının yanı sıra, işçi sınıfı hareketi içerisinde boy verebilecek olan tüm reformist, revizyonist akımlara karşı da bir mücadeleyi içerdiğini özel bir vurguyla belirtilmiştir.

Marks ve Engels tarafından ortaya konulan Marksist Eğitim Kuramı, Lenin tarafından geliştirilerek özellikle emperyalist aşamada kişiliğin gelişmesindeki artan önemi üzerinde durularak, eğitimin toplumun temel yapı taşları olan ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve ahlaki yönlerinin iç içe olduğu diyalektik birlik ilkesi temelinde geliştirilmiştir.

Lenin, Marksist Eğitim Kuramı'nı incelemek ve geliştirmenin yanında Sovyetlerde uygulanmasını da sağlayarak, somutlaştırmıştır ve Marksist Eğitim'in ilkelerini aşağıdaki şekilde oluşturmuştur:

- *“Eğitimin Komünist Partisinin politikası ile bağlılığı ilkesi;*

- *Eğitim ve öğretimin yaşamla, sosyalist kuruluş pratiğiyle bağlılığı ilkesi;*

- *Dersin, toplumsal yararlı işle birleştirilmesi ilkesi;*

- *Teorinin pratikle, bilimin yaşamla bağlılığı ilkesi;*

- *Eğitim ve öğretim sürecinde bilinçlilik, bağımsızlık ve aktiflik ilkesi;*

- *Kolektivizm ilkesi;*

- *Eğitimin tüm yönlerinin birliği ve karşılıklı bağlılığı ilkesi”* (a.g.e. s.190-191).

Yukarıda sayılan tüm ilkelere detaylı bir şekilde değinen Lenin, her birinin toplumun yeniden yapılanmasında ve yeni insanın yaratılmasında taşıdığı önemi, bir bütün olarak eğitimin önemini ortaya koymuştur. Yeni kültürün ve sosyalist hümanizm temelinde yeni bir ahlak anlayışının oluşturulmasının ancak eğitimle sağlanabileceğini belirtmektedir.

Kitapta, Lenin'in bir üst kurum olan ahlak ve ahlak anlayışının toplumdaki üretim ilişkilerinden bağımsız olmadığını, bilakis üretim ilişkilerine göre belirlendiğini, dolayısıyla eğitim ve ahlakın birbirinden kopuk olgular olmadığını belirten açıklamaları yer almaktadır. Birbirine ilişkili bu iki olguyu açıklarken, burjuva ahlakının temel ilkesinin özel mülkiyetin karakteristiğine bağlı olarak bireyselliğe, bencillığe, insanın insan tarafından sömürülmesine dayalı olduğunu ve sosyalist ahlak anlayışıyla taban tabana zıt olduğunu ortaya koymaktadır. Bu temelde sosyalist ahlak anlayışının, sosyalist eğitimle kopmaz bağını ve önemini vurgulayarak, kolektivizmi, dayanışmayı, paylaşmayı temel alan materyalist bir ahlak anlayışının oluşturulması gerektiğini söylemektedir.

Kitapta, sosyalist ahlak anlayışının iradi ve sistematik bir yöntemle ancak yaratılabileceğini belirterek, eğitimin sosyalist hümanizm temelinde ahlakın oluşturulması ve güçlendirilmesi noktasındaki rolü üzerinde durulmaktadır. Ahlak eğitimine titizlikle eğilen Lenin, özellikle gençliğin sosyalizmi tam ve doğru biçimde anlaması ve yaşamın her alanında hayata geçirmesinde çok önemli olduğunu belirterek, bilimsel olarak temellendirilmiş bir ahlak eğitimi sistemi yaratılması gerektiğini savunmuştur.

Marksist eğitimin temel olguların birini, dünyanın yalnız incelenmesini değil değiştirilmesi gerektiğini de belirten Marksist tez oluşturmaktadır. Bu bağlamda Lenin genel ve politeknik eğitim-öğretimin, yaşamın her alanında sadece toplumsal kazanımların aktarılması için değil, ders sürecince kazanılan bilimsel, kültürel ve sanatsal yetilerin sosyalist bir ahlak temelinde toplumsal üretimle, yetenek ve becerilerle birleştirilmesi, geleceğin yaratıcıları ve sürdürücüleri olarak gençliğin en yetkin şekilde gelişmelerinin sağlanması gerektiğini söylemektedir.

Eğitim ve öğretimin önemi, niteliği ve

yöntemleri ile ilgili sosyalist eğitim anlayışı ve bununla sağlanacak yeni insanın niteliklerine yer verdiği birçok konuşmasında bunun en iyi şekilde sağlanabilmesi için eğitim-öğretimin temel yapı taşı olan öğretmenler üzerinde büyük bir önemle durmaktadır.

Burjuva eğitim anlayışında öğretmenin rolü ve işlevinin egemen sınıfların iradesi tarafından belirlenerek, birer sadık köle ve hizmetçi olarak görüldüğünü aktaran Lenin, sosyalist eğitim anlayışında öğretmenin bir köle olarak değil, tam tersine yeni insanın ve yeni toplumun yaratılmasında ve sürdürülmesinde büyük önem taşıdığını belirtmiştir. Öğretmeni yeni oluşturulacak toplumun organizatörü olarak tanımlayan Lenin, öğretmenlerin örgütlenmesi, ideolojik ve politik olarak eğitilmesinin, pedagojik becerilerinin geliştirilmesinin, tüm yaşamı ve faaliyetleriyle gençliğe örnek olacak şekilde eğitilmesinin olmazsa olmaz bir koşul ve görev olduğunu söylemektedir.

Lenin, eğitimi M-L'nin milliyetler politikasına uygun olarak geliştirerek, ülkenin her yerinde anadilde genel eğitimin ve kültürel ilerlemenin önemini vurgulamış, bunun Marksist Eğitim Kuramı'nın vazgeçilmez bir unsuru olduğunu vurgulamıştır. Yıllarca sömürge boyunduruğu altında kalan ve ulusal baskı başta olmak üzere her türlü baskı yapılarak gericiliğe itilen halkların ekonomik, sosyal, kültürel, vs. gelişmesinin önünün açılması gerektiğini belirtmiştir. Bu noktada eğitimin çok büyük bir önem taşıdığı söyleyen Lenin, ezilen ve sömürülen tüm halkların eşit haklara sahip olması sağlanarak, ekonomik ve kültürel geri kalmışlığının yok edilerek tüm yönlü gelişmesinin koşullarının yaratılmasında eğitimin önemini büyük olduğunu belirtmektedir. Eğitim-öğretime bu temelde yaklaşılarak, biçimine göre ulusal, içeriğine göre sosyalist bir yöntemle ilerlemenin başarılacağını ve kalıcılaşabileceğini belirtmektedir.

Marksist Eğitim Anlayışı'nın yöntemlerinin demokratik merkezileşme, bilimsellik ve tarafsızlık, kolektiflik ve tek yönetim ile somut, konuya uygun ve pratik yönetim çalışması olarak belirten Lenin, yapılacak pedagojik çalışmaların temel yönlerini, felsefi ve metodolojik-mantıksal yönden sorunlarını inceleyerek geliştirmiştir.

Lenin ve Eğitim kitabı, halklarının yararına, bilimsel ve kişiliğin tüm yönlü gelişmesine hizmet edecek, toplumsal üretimle iç içe geçmiş, anadilde, eşit ve ücretsiz eğitiminin, Marksist Eğitim Anlayışı'nın detaylı bir incelemesi olarak herkes tarafından okunması gereken önemli ve anlamlı bir kitaptır. ★

KADININ KURTULUŞU BURJUVA AKIMLARDA DEĞİL, DEVİRİMCİ MÜCADELEDİR!

“Örgütlü kadın hakları savunuculuğunun karşı-devrimci gücü, onun burjuva bayanları toplamasından gelmiyor, bilakis istekleri ve eylemleri devrim için sınıfa karşı sınıf mücadelesi yerine, burjuva düzenin reforme edilmesi için cinsiyetin cinsiyete karşı mücadelesini yoğunlaştırılan, geniş emekçi kitleler üzerindeki yanılıcı, felç edici etkisinden geliyor” (C.Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar).

Geçmiş özel mülkiyetin ortaya çıkmasına dayanan ve günümüzde emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı yapısal ekonomik-siyasi krizlerle etkileri daha da derinleşen, kadının tarihsel ve toplumsal ezilimi sorunu tüm güncelliği ve önemi ile karşımızda durmaktadır.

Kadının ezilimi ve toplumsal rolünün ikinci plana düşmesi, özel mülkiyetin ortaya çıktığı ve ilk sınıflı toplum olan köleci toplumla başlamıştır. Üretici güçlerin gelişmesiyle ihtiyaçtan fazla ürün elde edilmiş, sürekli hale gelen bu ürün fazlası da özel mülkiyetin oluşmasına sebep olmuştur. Üretim sürecinin dışına itilen kadın cinsi, ataerkil anlayışın egemen olmasıyla toplumsal statüsünü kaybederek, ezilen ve baskı gören cins haline gelmiştir.

Süreç içerisinde üretim güçlerinin giderek gelişmesi yeni üretim ilişkilerini zorunlu kılmıştır. Bu yeni üretim ilişkileri üst yapıda da bir takım değişiklikleri beraberinde getirerek yeni toplumsal sistemleri oluşturmuştur. Günümüzde yaşadığımız kapitalist toplum dahil olmak üzere, tüm toplumsal sistemler işçi sınıfı üzerinde gerçek anlamda bir iyileşmeye sebep olmamıştır. Emekçi kadının da konumunda bir değişiklik olmamış, ikinci sınıf statüsü ve tüm ezilimi günü-müze kadar devam etmiştir.

Sınıfsal ve cinsel kimliğinden kaynaklı çifte sömürü yaşayan emekçi kadın, emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı yapısal kriz dönemlerinde bu baskı ve sömürüyü çok daha ağır bir biçimde yaşamaktadır. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de emperyalistler krizlerinin faturasını emekçi halklara kesmekte, işsizlik, yoksulluk ve her türlü baskı ve şiddetle sistemlerinin devamını sağlamaya çalışırken, kendilerini hedef alacak olan her türlü devrimci karşı koyuşu da engellemeye çalışmaktadırlar. Emekçi kadınlarımız dahil olmak üzere tüm emekçi kitleleri her türlü baskı ve zorla teslim almaya çalışırken, diğer yandan da kendi sonuçlarını hazırlayacak olan sınıfsal mücadeleleri bastırmak için bin bir çeşit baskı mekanizmasını devreye sokan

emperyalistler, kitlelerin devrimci mücadeleye kanalize olmasını engellemek istemektedirler.

Böylesi dönemlerde kitlelerin tepkilerinin artacağını ve kendi varlıklarını tehdit edeceğini bildiğinden, bu tepkileri kendi kontrollerinde ve belirledikleri sınırlar içerisinde tutabilecekleri sistem içi kanallara yönlendirmekte, her türlü oportünist ve reformist akım her fırsatta ve her türlü yöntem kullanılarak kitlelere pompalanmakta, tasfiyecilik dayatılmaktadır.

Bu bağlamda kadının binlerce yıldır yaşadıkları çifte boyunduruk zincirini kırmak, insanca ve özgürce yaşayacağı bir dünyayı yaratacak olan devrimci mücadeleye katılmaları engellenmeye çalışılmakta, tepkilerini reformist akımlar içerisinde göstermeleri teşvik edilmektedir.

Bu nedenledir ki kadın sorunu burjuvazi tarafından bile dile getirilmekte, tepkilerini sisteme karşı değil de sistem içinde kalacak şekilde, birkaç yasanın reforme edilmesiyle çözüleceği kafalara kazınmaya çalışılmakta, feminizm vb. burjuva akımlar gündemleştirilmektedir. Böylece, emekçi kadınlarımız dahil bir bütün olarak emekçi halklarımız baskı ve sömürü düzenine son verecek devrimci mücadeleden uzaklaştırılmış olacak, sistemin belirlediği sınırlar içerisinde kölece yaşamaları sağlanmış olacaktır.

Sömürü düzeninin devamı için halklarımıza dayatılmaya çalışılan burjuva akımlar, kadının kurtuluşu sorununda da feminizm vb. isimler şeklinde ortaya çıkmakta, kitlelerin sisteme karşı tepkileri manipüle edilerek, ideolojik bir belirsizlik ve kafa karışıklığı yaratılmak istenmektedir. Kadının özgürleşmesini sağlayacak olan sosyalist ideoloji çerçevesinde verilecek sınıfsal mücadele ile emperyalizmin tüm çabaları boşa çıkarılacak, kadının kurtuluşu feminizm vb. burjuva akımlarda değil, devrimci mücadele ile kazanılacaktır.

Burjuva Kadın Hareketi ve Kadın Soruna Bakış

Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla çifte sömürü ve baskı yaşayan kadın cinsi, kapitalist çağda daha çok karpeşinde koşan kapitalistin makineleşme, işbölümü ve uzmanlaşmanın artmasıyla ucuz ve vasıfsız iş gücüne duyduğu ihtiyaç nedeniyle üretim sürecine katılmıştır. Burjuvazi bunu yaparken, çıkışından itibaren adeta bayraklaştırdığı “eşitlik” ve “özgürlük” söylemi altında, kadınların ezilimiğine ve aşağılanımışlığına karşı çıkar gibi görünerek, sanki kadın haklarını

savunuyormuş gibi yaklaşması, süreç içerisinde feminist akımların yeşereceği ideolojik-siyasal zeminin oluşmasına da neden olmuştur.

Burjuva demokratik taleplerle ortaya çıkan feminizm, kadın sorununa burjuva ideolojisinin belirleyiciliğinde, sorunu yaratan nedenlerden uzak sadece sonuçlarıyla ilgilenir bir yaklaşımla ele almıştır. Nedenler değil de sonuçlar üzerinden kadın sorunu ele alındığından, sorunun kaynağı olan özel mülkiyet ve sınıflar temelinde bir yaklaşım sunamamaktadır. Tüm ezilen ve sömürülen insanların kurtuluşunu değil, sadece kadın cinsinin kurtuluşunu ele alan feminizm, cins ayrımına dayalı, yüzeysel talepler dile getirerek, adeta erkek düşmanlığı üzerinden kendini var etmiştir.

Kadın sorunu, tarihsel ve toplumsal koşullarından yani gerçek temellerinden soyutlayarak sınıf perspektifinden uzak bir karakteristiktir feminizmde. Dolayısıyla savunuları da baskı ve sömürü gören kadının kurtuluşundan öte, sadece biçimi değiştirmeyi hedefleyen reformist bir bakış açısı olmaktadır. Feminizmin eşitlik ve özgürlük temelinde dile getirmiş olduğu evlilik, çocuklar, mülkiyet, gelir, çalışma yaşamı ve toplumsal yaşamın her alanında erkekle eşit hak talepleri, emekçi kadınlar için de bir avantaj yaratabilecek taleplerdir. Ancak, bu talepler feminizmin reformist bir nitelik taşımanın yanında cins ayrımını dayattığı için geri bir nitelik taşımasını da beraberinde getirmiştir. Ayrıca feminizmde kadının eşitlik ve özgürlüğünün özellikle ve sadece cinsel yaşam özgürlüğü gibi sığ ve çarpık bir açıdan ele alınıyor olması da diğer bir geri yanını oluşturmaktadır.

Kapitalizm koşullarında gerçekleşmesi mümkün olmayan “eşitlik” ve “özgürlük” amacının peşinden koşan feminizm, sosyalist kuramın ve mücadelesinin her alanda kendisini kabul ettirmesiyle, sosyalizmden etkilenerek “sosyalist feminizm” şeklinde radikal feminist elimlerin oluşmasına da neden olmuştur. Burjuva ideolojisine göre biçimlenmiş olan feminizmin, sosyalizmden etkilenmesi doğal olmakla birlikte, aynı zamanda sosyalist düşüncenin sistem içine çekilerek kafa karışıklığı yaratma çabalarının da bir sonucudur.

Tüm insanlığın kurtuluşunu ve tabi kadın cinsinin de özgürleşmesi için sosyalist kuram çerçevesinde ve

rilecek olan devrimci mücadele, her türlü baskı ve sömürüyü var eden bu sorunların kökenine inerek bilimsel yöntemlerle sorunu çözmeyi hedeflemektedir. Sorunun temellerini doğru bir şekilde kavramayan, çözümü noktasında biçimsel değişiklikler dışında bir yaklaşım getiremeyen feminizm ve onun türevi “sosyalist feminizm”, kadının gerçek kurtuluşunu sağlayacak olan sınıf mücadelesi kanalına girmesini engellemek misyonundadır.

Sınıf mücadelesinin tarihsel süreç içerisinde yaşamış olduğu evrelere göre kendisine bir yaşam alanı bulmaya çalışan feminizm vb. burjuva akımların, verilen sınıf mücadelesinin karşısında ve onun etkisini kırma amaçlı olduğu dikkat edilmesi gereken önemli bir gerçekliktir. Bu tarz burjuva akımlar, ya sınıf mücadelesinin ivmesinin yükselmeye başladığı dönemlerde ezilen ve sömürülen halkların devrimci mücadeleye katılmasını engellemek adına yükseltmişlerdir. Ya da, pratikte alınan yenilgilerin mücadelenin ivmesini düşürdüğü süreçlerde, devrimci mücadelenin yeniden güçlenip gelişmesinin önüne geçmek için yükseltmişlerdir.

Kadın sorununda feminizm vb. burjuva akımlar Ülkemizin siyasi, ekonomik ve kültürel yapısından ve sınıf mücadelesinin ülke şartlarında verilen karakteristiğinden kaynaklı olarak genel olarak kendisine hiçbir zaman geniş ve rahat bir yaşam alanı bulamamıştır. Mücadele ivmesinin düşük olduğu günümüz koşullarında burjuva akımların kendisine bir yaşam alanı bulma çabalarını görebilmekteyiz. Direkt burjuva hareketler olarak çok güçlü olmasa da karşımıza çıkabildiği gibi, devrimci hareketler üzerinde sağ sapma olarak değerlendirilebilecek eğilimler şeklinde de olabilmektedir. Bu tarz sapmalara bilimsel sosyalist ideoloji ile ve bunun daha da güçlendirilmesiyle cevap

verilecektir. Kadınlar dahil ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin gerçek kurtuluşu M-L çerçevede örgütlenmiş devrimci mücadele olacaktır.

Devrimci Kadın Hareketi ve Kadın Sorununa Bakış

Kadınların bir cins olarak yüzyıllardır devam eden ezilmesine ve sömürülmesine karşı gerçek çözüm, sorunu yaratan nedenlerin bilimsel olarak temellerine inilerek ortaya koymaya ve buna bağlı oluşturulacak çözümlerle olacaktır. Sınıf temelli bir yaklaşım ve verilecek sınıfsal mücadele, sorunu yaratan nedenleri gerçek anlamda ortadan kaldıracak ve her türlü sınıfsal, cinsel ve ulusal sömürü ve baskıya son verecektir.

Kadının gerçek kurtuluşu, cins ayrımına dayalı, sistem içinde kalan, biçimsel değişiklik talepleri ve anti-bilimsel söylem ve yöntemlerle sağlanamayacaktır. Tam tersine, sınıf ayrımına dayanan, ezilen ve sömürülen her kesimin insanca ve özgürlük içinde yaşayabileceği, her türlü sömürü ve baskının ortadan kaldırılacağı bilimsel yöntemlerle geliştirilen işçi sınıfı ideolojisiyle örgütlenmiş sınıf hareketi ve bu sınıf hareketinin verdiği mücadelenin başarıya ulaşacağı devrimle gerçekleşecektir.

Kadınların devrimci mücadele içerisindeki yer alışları, cins ayrımına dayalı ayrı bir örgütlenme temelinde olmayacaktır. Kadınlar eşit haklara, yükümlülüklerle ve de sorumluluklara sahip üyeler olarak ülkedeki devrimci hareketin safalarında ve ona bağlı olarak kendi örgütlenmelerinin içinde yer alacaklar ve mücadelelerini sürdüreceklidir.

"Komünist kadın hareketi bilinçli olarak bu büyük amaca hizmet etmelidir ve edecektir ki bu amacın gerçekleştirilmesi, sınıf bilinçli proletaryanın önderliği ve öncülüğü altında devrimci mücadeleciler haline gelecek olan, dünyada kapitalizm tarafından tüm ezilen ve sömürülenlerin eseri olacaktır" (C.Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar).

Yüzyıllardır devam eden kadın sorununu ortadan kaldırmak ve özgürleşmesini sağlamak ancak sosyalizmle olacaktır. Bugünden bu soruna ideolojik, siyasi, kültürel, eğitim ve bilinçlenme faaliyeti olarak somutlaşan görevleri yerine getirerek devrimci kadını yaratmak mümkündür. Kadının gerçek kurtuluşu ve kadın sorunun ortadan kalkması ancak ve ancak M-L'in yol göstericiliğinde verilecek sınıf savaşıyla, devrimci mücadele ile olacaktır. ★

DİZİLERİN AHLAKI

Emperyalizmin ideolojik tahakküm araçlarının başında kitle iletişim araçları geliyor. Gazete, dergi, televizyon, internet gibi araçlarla kitlelerin bilincine nüfuz ediliyor. Kitlelere nasıl yaşamaları, nasıl düşünmeleri ve ne yapmaları tüm bu araçlar kullanılarak aktarılıyor. Tek taraflı ideolojik propaganda her türlü ekonomik, teknolojik imkan kullanılarak hakim kılınıyor. Bir duruma, olaya ilişkin nasıl düşünmemiz, tavır almamız gerektiği, insanlarla ilişkilerimizi nasıl sürdürmemiz gerektiği kısaca nasıl yaşamamız gerektiği her türlü yöntemle kitlelere empoze ediliyor. Bu bombardıman altında önce bize yabancı gelen duygu, düşünce ve güdüler bir süre sonra kendi düşüncemiz, duygumuz haline geliyor. Düşünme, araştırma ve sorgulama yetileri elinden alınan atıl insan, kendine verilen sorgusuz sualsiz kabul ediyor, benimsiyor.

Televizyon, kitle iletişim araçları içinde gerek yaygın kullanımı gerekse de görsel ve işitsel yönüyle çok geniş kesimleri içine alan bir etki alanına sahiptir. 24 saat yayın yapan yüzlerce televizyon kanalında yayınlanan sağlık, yemek, magazin, izdivaç, spor programlarıyla, dizi ve filmlerle, haber programlarıyla öz olarak kitlelere bir düşünce biçimi sunuluyor. Bu programlar içerisinde sabahtan akşama hatta sabaha kadar defalarca tekrarları verilerek insanlara sunulan diziler çok önemli bir yer tutuyor. Ekran da farklı kanallarda çeşitli isimlerde onlarca dizi var. Ancak farklı farklı isimler taşısalar da bu diziler sanki aynı elden çıkmış gibi, konular da hep aynı: Geçmişte de defalarca işlenen aile dramları, aşk kavuşamama hikâyeleri. Benzer temalar üzerinden farklı isimlerle ısıtılıp ısıtılıp tekrar tekrar gündeme gelen aynı klişe hikâyeler. Bu tablonun gerçek olan yanı sıra büyük bir tikanıklığın yaşandığıdır.

Emperyalizmin çıkmazı toplumsal yaşamın her alanında kendini hissettiriyor. Toplumun içinde bulunduğu bu açmazın şiire, romana, tiyatroya vb. kültürel alanlara yansımaları da kaçınılmaz. Bu tikanıklıkta

ise imdada eski eserler yetişiyor. Düşünsel üretimin olmadığı, yabancılaşmanın topluma hakim kılındığı yerde eski eserler günün şartlarına uyarlanarak kitlelerin önüne sunuluyor. Uyarlama adı altında yapılan ise eskinin içinin boşaltılmasından öteye gidemiyor.

Bu eserler bugünün yerleşik veya yerleştirilmeye çalışılan ahlaki değer yargılarıyla günün ihtiyaçları doğrultusunda donatılıp kitlelere "böyle olun, bunlar gibi düşünün, yaşayın" mesajları veriliyor.

Bugün gerek ülke gerekse de dünya çapında büyük bir gericileşme yaşandığı açıktır. Bu gericileşme toplumsal yaşamın her alanında çok ince yöntemlerle yaşama geçiriliyor. Ramazan çadırlarından, evlere yemek servislerine; çocuk yüzleriyle donatılan afişlerle yapılan "Camimi seviyorum" kampanyalarına; internete, aileyi-çocukları koruma gerekçesiyle filtre adı altında uygulanan sansüre, tecavüzcüsüyle evlendirilen kadının tecavüzcüsünü affetmeye kadar her alanda bir geriye gidiş söz konusu. Bu süreçte ayrıca kadınları aciz, korunması gereken zavallılar olarak görüp "Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı" kuran, herkesin doktoru olsun diyerek (!) Aile Hekimliği oluşturarak "aile"yi korumaya heveslenenlerin öncülüğünde dizilerde de "aile" kurumu öne çıkarılıyor, sözde korunmaya çalışılıyor. Feodal toplumun ahlaki değerleri yeniden keşfediliyor, kapitalist toplumun değerleriyle sanki karşı karşıya getiriliyor.

Daha önce Türk filmlerinde defalarca işlenen bu olgu yani "Geleneksel olanla modern olan" arasındaki bu sözde çatışma, bugünkü yaşam standardına uyarlanarak tekrar önümüze konuluyor. Geleneksellik adı altında evlilik, cinsellik gibi toplumun tabu kabul ettiği bazı olgulardaki aykırı durumlar sorgulanıyor, toplumun değer yargıları sorgulanarak, harekete geçirilmeye çalışılıyor.

Aslında bir ahlaki tabuyu sorgulama, tekrar gündeme getirme gibi görünen bu durumun asıl bir de diğer yanı var: Sistemin kendi ahlakını/ahlaksızlığını insanlara ka-

nıksatması. Bu dizilerde savaşım veren iki karşı değer yargısı var gibi sunuluyor: Geleneksel değer diye sunulan gerici feodal unsur vicdanlarımıza hitap ediyor. Öyle ya hepimiz aslında o değerlerle büyüdük. Bu değerler sarsıldı mı bir durup düşünüyoruz. Elbette bir yandan geleneksel değer yargıları üzerinden gerici topluma aşılarmaya çalışılırken; asıl önemlisi, bir yandan da modernlik adı altında kapitalizmin ahlaki, özünde de ahlaksızlığı topluma aşılıyor.

Modern olarak sunulanla ise; yapılan hatanın aşk, sevgi gibi insani değerler üzerinden aklanması sağlanıyor. Yani kapitalizmin ahlak(ı) (sızlığı) aklanmaya çalışılıyor. Öyle ya aşk, sevgi oldu mu her türlü ahlaksızlık, yozluk kabul edilebilir, tüm değerler ayaklar altına alınabilir! Bu ahlaki/ahlaksızlığı aşk ve sevgi adı altında kitlelere özümsetmek, aslında aşkın da sevginin de içinin boşaltılmasından başka bir anlama gelmiyor.

Aşk da sevgi de insana özgü. Tüm insani duyguların, düşüncelerin hiçleştirildiği, ahlaksızlığın ahlak olarak sunulduğu, aşkın, sevginin aşk ve sevgi adı altında kirletildiği ve bunun bizzat onlarca dizi üzerinden gerçekleştirildiği gerçeği ortada duruyor. Kapitalizmin/emperyalizmin kitleleri ideolojik tahakkümü altına aldığı ve bunu herhangi bir zor aracına başvurmadan ince ince ve ustaca yaptığı alan tam da bu kültürel dünyadır. Beynimize, kalbimize doğrudan nüfuz eden, yaratılan sahte karakterler ve dünyalarla "onlar da sizden biri, siz de onlar gibi olabilirsiniz" mesajlarının sahteliğini görmeli, bu saldırıyı boşa çıkarmalıyız. Ne yiyeceğimizden tutalım da ne giyeceğimize, ne düşüneceğimize, ne hissedeceğimize kadar karar verenlerce üretilen bu kültürel, ideolojik saldırıya karşı, bizi biz yapan tüm insani ve devrimci değerlerimize, devrimci ahlakımıza sahip çıkalım. ★

"KALIPLARA SİĞDIRILAMAYAN" GENÇLİK

"Sosyal ağlarda ördük anayurdu dört baştan." Son yılların sloganı bu olsa gerek. Toplumsal muhalefetin düşük olduğu ülkemizde, yaprağın bile neredeyse kıpırdamadığı günümüzde bir kesimin garip bir şekilde ve garip-senecek olaylara muhalefet ettiği bir dönem yaşıyoruz.

AKP iktidarı ile yeni bir döneme girildiği ülkemiz gerçekliği açısından aşkar. Devletin yapılanmasından ekonominin yön değiştirmesine kadar baştan aşağıya yenilenen Türkiye oligarşisi bunun sonucunda her türden baskıya ve sömürüye ses çıkarmayan bir toplum yaratmıştır.

Burjuva sosyologlarına göre bir kuşak değişti. Bu yeni kuşak öncekinden çok farklı; sorgulayan, araştıran, yeniden dizayn edilen kapitalist kurallara uygun günümüz gençlik kuşağıdır.

Biz bu yazıda "yeni kuşak" gençliğin nasıl ortaya çıkmasından çok kapitalizmin çarkları arasında nasıl öğütüldüğünü, karakter yapısını ve kime hizmet ettiğini ortaya koyacağız.

Bütün üretim araçlarını elinde bulunduran burjuvazi, teknolojiyi de toplumu şekillendirmekte, yine kendi hizmetine kullanmaktadır. Tabii ki teknolojinin bir pazar ürünü olduğunu düşündüğümüzde boyutu ölçülemeyecek kadar büyük bir pazar görürüz. Fakat burada ele alacağımız kısmı kültürel erozyonun nasıl sürdürüldüğü ve teknolojinin buradaki rolüdür.

'90 sonrası politikalarıyla emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri dünyanın diğer yeni sömürge ülkelerinde ve ülkemiz özgülünde 2000 yılı

sonrasında azgınca geliştirdiği liberal politikalarıyla tohumlarını daha o dönem ektiği günümüz insanları, şimdinin günümüz gençliğidir. Bu kuşağın toplumsal yaşam içerisindeki yansımalarına baktığımızda korkunç bir tablo ile karşılaşırız. Üretmeyen ve sürekli tüketmek isteyen bir kuşak. Çalışmak istemeyen, üretimin içinde olmak istemeyen ama her türlü varlığa sahip olmak isteyen ve bunlara çok paralar harcamak isteyen bir kuşaktır.

Giyiminden, yediğine, içtiğine kadar, kullandığı telefonda bilgisayara kadar her şey markalı olmalı ve çevresindekiler tarafından konuşulacak "tarz"da olmalı. Bunlar olmadığında bu insan tipinin ne "kariyeri" kalır ne de "karizması". Ama buldukları ortamlarda en çok onlar konuşmak ister ve en çok da ondan konuşulmasını ister, eleştirilene açık değildir. Fakat herkesi ve her şeyi özgürce eleştirme üstünlüğünü kendinde görür.

Bilgi birikim adına bir şeyden bahsedilemez bu insanlarda, genel kültür diye konuştukları yalnızca magazinsel bilgiler ve moda içerikli dünyadaki yeni gelişmelerdir. Onlara ait bu bilgilere sahip olmayan diğer insanları "küçük görüp" beğenmezler. Kültür seviyesi düşük insanlardır ve gelişmeleri takip etmeyendir. Zaten bir önceki kuşağa tamamen yabancı olan bu "yeni kuşağı" tanımak dahi istemez. Çünkü geçmişte yaşananlar karanlıktır. Fikirleri ise "dikta edici", "özgürlüklerini kısıtlayıcıdır", "eski-köhnemıştır".

Dünyanın merkezine hep kendilerini ve kendisine yakın olanları, beğendiklerini koyarlar. Bunun dışındaki

hiçbir şeyi beğenmezler. Hiç büyümek istemeyen ve sürekli çocuksu davranışlar sergileyen yine bu insanlardır.

İş hayatlarında hep iyi konumlar olmak isterler, ama bunun için pek çaba göstermek istemezler. Özel üniversite okumak ve kolay yapılabilecek gelir seviyesi yüksek işler tercih edilir. İçer boş milyonlarca üniversite mezunu öğrenci buralardan türüyor.

Belli bir konuma sahip olduktan sonra kendilerini en özgür hisseden kuşak, iş yaşamından aile yaşamına kadar her yaşta insanı dilediğince eleştirebiliyor. Onun için yaş farkıymış ya da tecrübeymiş pek önem arz etmiyor.

Belki de bu karaktere uygun olarak bunların dışında birçok şey söylenebilir. Fakat günümüz insan yapısını düzenin bakışı anlamında tahlilini yapmaktansa onun toplumsal değerler içerisindeki yerini ve kapitalizmin nasıl şekillendirdiğini ortaya koymak daha doğru olur.

Günümüz insanı yalnızlaştırıldı. Etrafına, ailesine, emeğine ve kendisine yabancı olan günümüz insanı farkında olmadan bir tükenişin hızla ilerlemesine ortak oluyor.

Teknoloji bağımlılığı diğer bağımlılıklardan pek de farklı bir durumda değil. İnsanlar günlerinin büyük bir kısmını ekranlar karşısında geçiriyorlar. İnternet olmayan bir anı yaşamak istemeyen günümüz insanı sosyalleşmek adına asosyal bir yaşam içinde yok ediliyor.

Oligarşi bundan önceki kuşağa

benzemesini istemediği günümüz gençliğine "sınırsız özgürlükler" vaat ediyor. Gerçekte ise büyük bir esaretin pençesine düşen gençlikten, örgütsüz, muhalefet etmeyen, edecekse de ufak tefek istekler çerçevesinde toplanan bir kuşak yaratılıyor. Burada yaratılmak istenen geleceğin yeniden şekillenmesini sağlayacak, devrimciliğe kanalize olacak gençliğin önünü tıkamaktır.

Sosyal ağlar üzerinden örgütlenen günümüz insanı aslında burjuvazinin ağlarına teslim oluyor. En değersiz şeyler için buralarda toplanan ve gerekirse "eyleme" geçen bu unsurları burjuvazi rahat bırakıyor. Çünkü "özgür ülkenin özgür insanlarıdır" onlar!

Ülkemiz topraklarında tüm halka yaşatılan faşist baskıları görmezden gelen bu "özgürlük düşkünü" günümüz gençliği sadece kendi özgürlüklerine dokunulduğunda AKP karşıtı olabiliyorlar.

Toparlayacak olursak, bir dönem 12 Eylül sonrası devletin cezaevlerinde tek tiplendirmeye çalıştığı tutsaklardı, oysa şimdi tüm toplumu tek tiplendirmektedir.

Aynı konuşma üsluplarından giyim tarzına kadar, düşünme yapısına kadar her şeyleri benzer hale getirilen bu insanlar, düzenin devamlılığı için esaret altında tutuluyorlar.

Burjuva sosyologlarına ve aydınlarına göre bu sorunların asıl sebebi aile, çevre gibi kurumlar gösterilse de asıl sebep düzenin azgın sömürü hırsı ve onun iğrenç politikalarıdır. Bu politikaları boşa çıkarmak devrimcilerin görevidir.★

ÜNİVERSİTELERDE GENÇLİĞE YÖNELİK FAŞİST SALDIRILAR DURMUYOR!

Krizlerin yaşandığı her süreç, baskı ve sömürünün arttırıldığı dönemler olmuştur. 2008'den beri yaşanan, emperyalist işgal ve savaşlarla giderek derinleşen bu kriz döneminde bizim gibi yeni-sömürge ülke halkları baskı ve sömürüyü çok daha ağır yaşamaktadırlar. Sömürge tipi faşizminle yönetilen ülkemiz, baskıyı faşizmin daha da yoğunlaşması, sömürüyü ise daha azgınca yaşamaktadır. İşte tam da böylesi bir süreçte toplumun en dinamik ve direngen kesimini oluşturan gençlik, çok daha ağır bedeller ödeyerek yaşamaktadır. Gençliğin başta eğitim sorunları olmak üzere toplumsal sorunlara karşı duyarlılık göstermesi, demokratik haklarını kullanarak tepkilerini dile getirmesi emperyalistler ve oligarşi tarafından potansiyel "terörist" olarak görülmesi ve "cezasının" hemen kesilerek eğitim hakkının hatta yaşam hakkının elinden alınmasıyla sonuçlanmaktadır. Diğer yandan da her türlü kültürel ve ahlakı yozlaşma gençliğimize dayatılarak, ırkçılık ve geri-

çilik aşılana çalışılmaktadır.

Üniversiteler bilimsel ve demokratik birer eğitim kurumu olmaktan çok uzak, tüm ders müfredatlarına yedirilen gericilik ve ırkçılığın bilim maskesi altında gençliğimize sunulduğu, eğitimin niteliksizleştirilerek paralı hale getirildiği, sermaye şirketlerinin araştırma

kampuslerine dönüştürülmesiyle sunulmaktadır. Teknolojik gelişmeler de birer para kazanma ve gençliği denetim altında tutma araçlarına dönüştürülmüştür. ırkçılık ve gericilik giderek tırmandırılıp "Türklük Haftası", "Evrım Karşıtı Sempozyumlar", vb.

faaliyetlerle gerici ve faşist eğilimler yaygınlaştırılmaktadır. Gençlerin kılık-kıyafetleri bahane edilerek, Cihan Kırmızıgül olayında olduğu gibi "puşu" takılmış olması "terörist" olarak damgalanmasına ve yıllarca ceza almasına gerekçe gösterilmektedir.

Gün geçmiyor ki ülkemizin farklı bir üniversitesinde yeni bir saldırı olayı yaşanmamış olsun. Son yıllarda saldırılarını yoğunlaştıran oligarşi, özellikle son bir yıl içerisinde daha da azgınlaşmış, gençliğe dönük saldırılarında neredeyse 12 Eylül öncesini aratmayacak şekilde resmi faşist güçlerinin yanı sıra, sivil faşist güçlerini de katarak devam etmektedir.

Son dönemlerde özellikle Mersin, Marmara ve İstanbul Üniversiteleri başta olmak üzere birçok üniversitede öğrenciler sivil faşistlerin satırılı-bıçaklı saldırılarına uğramış, birçok öğrenci yaralanmıştır. Sivil faşistlerin bu saldırılarına resmi faşist güçler olarak Özel Güvenlik Birimleri (ÖGB) ve polisler de katılarak, saldırıları

daha da yoğunlaştırmaktadırlar. Türlü isimler ve gerekçeler altında yapılan saldırılara karşı sessiz kalmayan öğrenciler tepkilerini yaptıkları protestolarla göstermektedirler. Tüm bunlar, rektörlüklerin idari soruşturmaları ve mahkemelerin açtıkları davalarla devam ettirilmektedir. Yüzlerce öğrenci bir yandan okuldan uzaklaştırma ve atılmalarıyla, diğeryandan tutuklamalarla baskı altına alınıp susturulmaya, eğitim hakları fiilen engellenerek gelecekleri karartılmaya çalışılmaktadır.

Bu saldırılar emperyalizmin ve oligarşinin araştırma, sorgulayan, baskılara karşı direnen gençliğe duyduğu korkuyu göstermektedir. Ancak tüm bunlara rağmen gençliğimizin direngen ve atılğan, araştıran ve sorgulayan, yaşadığı topluma, halkına ve sorunlarına karşı duyarlılığını yok edememekte, tüm saldırılarına karşı gençlerimiz geleceğimiz olmaya ve onun sorumluluğuyla hareket etmeye devam edecektir.★

AKP Çocuklarımızı Sütle Zehirliyor!

Uyguladığı taban ve tavan fiyat politikaları, yüksek kredi borçları, yasal düzenlemeler, vb. saldırılarıyla çiftçileri yok olma noktasına getirerek AKP, sermayedarlara çiftçinin alın terini peşkeş çekmektedir. Tüm bu saldırılarına bir yenisini ekleyerek akıllara zarar "Okul Sütü Akıl Küpü" projesiyle çiftçiyi yok etmekle kalmayıp, 7 milyondan fazla öğrencinin hayatıyla oynamaktadır. Yaşamları süt tekellerinin insafına terk edilen çiftçilerimiz, sefalet koşullarında yaşamaya mecbur bırakılırken, çiftçiden ürünlerini düşük ücretlerle satın alarak yüksek karlar sağlayan süt tekelleri, ellerindeki süt stoklarını tüketemeyince, uşağı gerici-faşist AKP iktidarından elindeki sütleri almasını istemiştir. Emri harfiyen yerine getiren hükümet, ilgili bakanlıklar ve kurumlarıyla gerekli yasal kılıfları hazırlayıp, tekellerin ellerinde kalan tonlarca bozuk sütü yüksek ücretlerle satın alarak, çocuklarımızı zehirlenme kampanyasını başlatmıştır.

Uygulamanın başladığı 2 Mayıs tarihinden itibaren 4 binden fazla öğrenci zehirlenerek hastaneye kaldırılmış ve zehirlenme vakaları tüm trajedisiyle devam ederken, hükümet bozuk sütlerin dağıtımına

devam ederek çocuklarımızı zehirlemekten vazgeçmemektedir. Çocukların ilk defa süt içtiklerini ve aç karınla içtiklerini söyleyerek halkımıza reva gördükleri sefaleti itiraf eden Başbakan Yardımcısı'nın yanı sıra, valiler de suçu çocuklara yükleyerek, zehirlenmenin psikolojik olduğunu söyleyecek kadar pervasızlaşmıştır. Halklarımızın tepkilerinin artması sonucu sözde bir bilim kurulu oluşturarak (ki bu kurul üyelerinin aynı zamanda süt dağıtımını yapan firmalara danışmanlık yaptığı burjuva medyada bile yer almıştır) sütlerin bozuk olmadığı yalanını öne sürerek, bozuk sütlerin dağıtımına devam etmektedirler.

Her türlü baskı ve sömürünün artarak devam ettiği ülkemizde, tekellerin karlarına katmak için bozuk, son kullanma tarihi geçmiş ve uygun koşullarda muhafaza edilmemiş sütleri her gün çocuklarımıza zorla içtirilerek zehirlenmeleri-

ne neden olan iktidar, sermayedarların kasalarına 76 milyon lira aktarmıştır. Radyasyona maruz kaldığı için ithal edilemeyen fındıkların okullarda emekçilerin çocuklarına dağıtılması olayında olduğu gibi, süt tekellerinin ellerinde kalan bozuk sütler benzer yalanlarla gizlenerek, çocuklarımızın sağlığıyla oynanmaktadır. Kapitalistlerin karları için bir kez daha çocuklarımızın sağlığı ile oynanmakta, çocuk bedenleri tekellerin önlerine atılmaya çalışılmaktadır.

Oligarşi özelleştirme ve taşeronlaştırmalarla yürüttüğü saldırılarını sağlık alanında daha kapsamlı bir hale getirerek "Sağlıkta Dönüşüm"

"Sağlıkta Dönüşüm" Şiddet ve Ölüm Getiriyor!

adı altında halkımızın sağlık hakkını elinden alarak niteliksiz ve paralı bir hale getirmiş, sağlık emekçilerini de her türlü güvenceden yoksun bırakarak performans sistemi, tam gün yasası, aile hekimliği vb. adı altında birer köle haline getirerek sömürsünü katmerleştirmektedir.

Hayatın her alanında yoğun olarak yaşadığı ekonomik ve siyasi baskıların yanı sıra sağlık hakkının da elinden alındığını gören halklarımız, oligarşinin yarattığı yalan bombardımanı altında, bunun sorumlusunu tam da oligarşinin istediği gibi sağlık emekçilerine

bağlayarak tepkilerini sisteme değil sağlık çalışanlarına dönük şiddet eylemleriyle gösterir hale gelmiştir. Gaziantep'te Dr. Ersin Arslan'ın hasta yakını tarafından öldürülmesi olayı dahil, her geçen gün ülkenin farklı bir hastanesinden sağlık emekçilerinin maruz kaldığı şiddet olayları artarak yaşanmaya devam etmektedir.

Yaşadığı ekonomik ve siyasi krizini kirli ve haksız savaşlarla ağırlaştıran sistem, faturayı bir kez daha emekçi halklarımıza kesmekte, sorumluluğu kendi üstünden atarak kafa karışıklığı yaratmakta, sağlık alanında olduğu gibi halklarımızla emekçileri karşı karşıya getirmektedir. Sağlık alanında yaşanan baskı ve sömürü dahil olmak üzere, halklarımızın yaşadığı tüm haksızlıkların sorumlusu emekçiler değil, kar üzerine kurulmuş ve bunun için insan sağlığını yok saymaktan çekinmeyen kapitalist sömürü düzenidir.

Gericilik ve Faşizm Halklarımıza Sanat Maskesiyle Sunuluyor!

Nisan ayından bu yana Şehir Tiyatroları ile başlayan sonrasında Devlet Tiyatroları'nın özelleştirilmesi ile giderek büyüyen bir tartışma süreci yaşan-

makta. İstanbul Büyük Şehir Belediye Meclisi'nin Şehir Tiyatroları'nın yönetmeliğini değiştirerek oyun kurulunu belediye bürokratlarına devrederek, oyuncuların saf dışı bırakılmasıyla Şehir Tiyatroları oyuncuları kararı protesto ederek istifa etmişlerdi. Sonrasında Başbakan Devlet Tiyatroları'nın zarar ettiği gerekçesiyle özelleştirilmesi yönünde direktifler vermiş, tiyatronun desteklenmesi noktasında ise "Destek gerekirse biz de istediğimiz oyunlara sponsor oluruz." şeklindeki açıklamalarıyla tartışmaları giderek boyutlandırmıştı. Oyuncular bu açıklamalara tepkilerini göstererek ülkenin birçok yerinde basın açıklamaları ve yürüyüşler

düzenleyerek olayı protesto ettiler.

Devletin yeniden yapılandırılması sürecinin yaşandığı bu dönemde önemli bir işleve sahip olan sanat cephesi de es geçilemezdi. Bu doğrultuda tiyatrolardan başlayan bu süreç, ilerleyen safhalarda sanatın diğer alanlarını da kapsayarak devam edeceği öngörülebilmektedir. Erdoğan'ın yukarıdaki sözlerinden de anlaşılacağı üzere gerici-faşist AKP iktidarı sanat alanında kendi düşünceleri doğrultusunda bir anlayışı halklarımıza "sanat" olarak sunmaya çalışarak, gericiliği ve faşizmi sanat eliyle de uygulamaya çalışmaktadır. Bir taşla iki kuş vurmaya çalışan iktidar diğer yandan da 12 Eylül'le başlayan ve giderek hız kazanan özelleştirme ve taşeronlaştırma sürecini sanat alanında da uygulamaya koymaya hazırlanmaktadır. Tiyatroları özelleştirerek, oyuncular dahil tüm tiyatro emekçilerinin kazanılmış hakları gasp edilerek işsizliğe ve güvencesizliğe terk edilecek, hükümet buradan büyük karlar sağlamaya çalışacaktır. Tüm tiyatro emekçileri dahil halklarımız emperyalizmin ve oligarşinin temsilcisi AKP eliyle işsizliğe, gericiliğe ve her türlü faşist uygulamaya maruz bırakılacaktır.

Hula'da Yaşananların Sorumlusu Emperyalistlerdir!

Emperyalistler BOP çerçevesinde Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülke yönetimlerine müdahale ve ülke işgalleriyle sürdürdükleri "yeniden şekillendirme" sürecinde, Suriye'de yaklaşık olarak iki yıldır çeşitli maskeler altında oyunlar oynamakta, emekçi halkları birbirine düşürerek ölümler hatta katliamlarla amacına ulaşmaya çalışmaktadır.

Suriye üzerinden oynanan onlarca oyundan halen istedikleri tam sonucu alamayan emperyalistler, kendilerinin destekledikleri "muhalifler" ile iktidar arasında insan hakları maskesi altında bir anlaşma yaptırarak, halkları birbirine düşürmeye devam etmiş, şiddet olaylarını tırmandırmış, yapacakları bir müdahalenin gerekçelerini oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Ülkede devam eden şiddet olaylarına her gün bir yenisi eklenmekte, Suriye halkı emperyalistlerin oyunlarıyla birbirlerine karşı kışkırtılmakta, onlarca yaralanma ve ölüm olayı yaşanmaktadır. 25-26 Mayıs tarihlerinde Humus'a bağlı Hula'da, 49'u çocuk olmak üzere 108 kişinin ölümü ve 300'den fazla insanın yaralanması olayı yaşanmıştır.

Suriye yönetimi olayla ilgili yaptığı soruşturmanın sonucunda bir açıklama yaparak, yaşanan katliamı "uluslar arası müdahale peşindeki isyancıların gerçekleştirdiğini" belirtmiştir. Diğer yandan emperyalist kurum BM İnsan Hakları Konseyi Cenevre'de yaptığı özel bir oturumla toplanarak, yaşananları kınamış ve bağımsız(!) bir araştırma komisyonunun kurulacağını açıklamıştır.

Hula'da yaşanan bu katliam, emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda her yöntem kullanılabileceğini, halkları birbirine düşürerek katliamlar dahil tüm yolların kullanılabileceğini bir kez daha göstermektedir.

İtalya Emekçileri AB'nin "Reform" Faturasını Kabul Etmiyor!

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı yapısal kriz derinleşerek devam ederken, AB'nin Almanya ve Fransa'dan sonra en büyük üçüncü ekonomisine sahip İtalya'da yaşanan krizin faturası emekçilere "reform" olarak kesilmeye çalışılmaktadır. AB, İtalya'nın %120'ye varan borç krizini, verdiği 60 milyar Euro'luk "reform" paketi karşılığında kamu binalarının satılmasından, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesine, ek vergilerden, işten çıkartmalara, emeklilik yaşının 65'ten 67'ye yükseltilmesine kadar bir dizi yaptırımla çözmeye(!) çalışmaktadır.

Tıpkı Yunanistan örneğinde olduğu gibi, halkların tepkilerini nötralize etmek için bir suçluya ihtiyaç duyan emperyalistler, Berlusconi'yi ve hükümetini hedef seçerek, istifaya zorlamıştır. Sadece biçimsel bir değişiklikten ibaret olan ve maske değişimi olarak görülen bir yol izlenerek süreç atlatılmaya çalışılmıştır.

Bu oyuna gelmeyen İtalya halkları hükümetteki Başbakan Mario Monti'ye ve emperyalistlere tepkilerini meydanlara çıkararak göstermekte, "Artık Yeter!", "Vergilere Son!", "Kemer Sıkma Politikalarına Hayır!" demektedirler. Son olarak 28 Mayıs'ta ülkenin kuzeyindeki Bergamo kentinde yüzlerce emekçi tekrar sokağa dökülerek, yaptıkları protestolarla tepkilerini dile getirmiş, emperyalizmin savaş ve ölümlerle katmerleştirdiği baskı ve sömürüyü kabul etmediklerini göstermişlerdir.

Yunanistan'daki Krize Seçimler de Çare Olmayacaktır!

AB ve IMF tarafından "kurtarma paketi" adı altında işsizliğin ve yoksulluğun dayatıldığı Yunanistan emekçileri buna, yaptıkları grevlerle karşılık vermişlerdir. Krizin giderek derinleşmesi emperyalistler nezdinde giderek içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamış ve bu durum beraberinde hükümet krizlerini de getirmiştir.

Krizin AB'nin ve onun ortak para birimi olan Euro'nun tartışıldığı bir boyuta taşınmasıyla bir suçluya ihtiyaç duyulmuş ve suçlu olarak siyasi iktidar belirlenerek, fatura siyasi iktidara kesilmiştir. Emekçi halklar seçim sandıklarıyla oyalanmaya başlanmıştır. Mayıs ayında yapılan erken seçimde, emperyalistlerin her kriz döneminde başvurduğu "sol" "sosyalist" partiler önemli aktörler olarak yerlerini alarak, kafa karışıklığı yaratılarak tepkiler nötralize edilmeye çalışılmaktadır. Radikal Sol İttifak SYRIZA, emekçilerin önüne bir "kurtuluş umudu" olarak konularak, seçimde yüksek oy alması sağlanmıştır. Diğer yandan ırkçı faşist Altın Şafak Partisi'nin de azımsanmayacak bir oy alması sağlanmıştır. Seçim sonuçları itibarıyla hiçbir parti hükümet kurmaya yetecek oyu alamamış ve koalisyon hükümeti kurulması gerektiğinden koalisyon çalışmaları başlatılmıştır. Ancak koalisyon oluşturulamadığı için hükümet kurulamamış ve sömürü sistemi bir kez daha zaman kazanarak halkları ikinci bir seçime kadar yani 17 Haziran'a kadar oyalama fırsatını yakalamıştır.

Yunanistan emekçi halklarının yaşadığı işsizlik ve yoksulluk her geçen gün artmaya devam etmekte, çaresizlik içinde kalan halk tepkilerini yaşamlarını sona erdirerek, meydanlarda intihar ederek göstermeye başlamıştır. Diğer yandan ise, devlet tarafından des-

teklenen sivil faşistler ortaya çıkartılmakta, korku ortamı yaratılarak şiddet uygulanmakta, halk baskı altına alınmaya çalışılmaktadır. İrkçi faşist Altın Şafak Partisi tarafından ülkedeki halklara ve sığınmacılara saldırılar gerçekleşmekte, gerginlik çıkartılarak kaos ortamı yaratılmak istenmektedir. Yunanistan özelinde görüldüğü gibi emperyalistler, yapısal krizlerini atlatmak için halkları yoksulluk ve sefaletle mahkum etmekte, ekonomik ve siyasi tüm baskı araçlarını devreye sokarak her yolu denemekten kaçınmamaktadır.

ANILARI MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYOR...

Deniz Gezmiş
6 Mayıs 1972

Yusuf Aslan
6 Mayıs 1972

Hüseyin İnan
6 Mayıs 1972

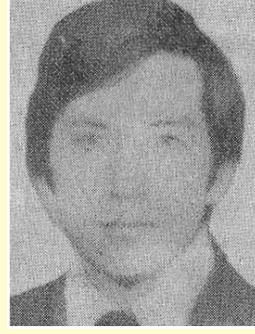

İbrahim Kaypakkaya
18 Mayıs 1972

Kadir Manga - Sinan Cemgil - Alpaslan Özdoğan
30 Mayıs 1971'de Nurhak Dağlarında Ölümsüzleştiler.

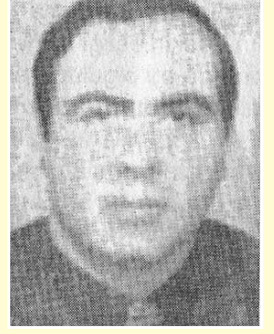
MAYIS AYI ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

Müjdat Çelikyay
9 Mayıs 1978

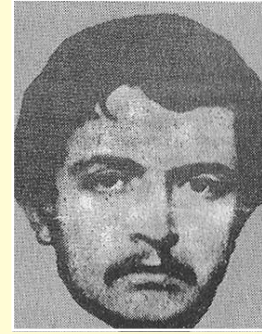
Hasan Okut
9 Mayıs 1978

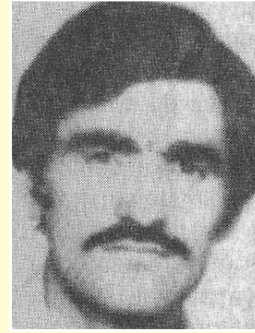
Renan Eriş
9 Mayıs 1978

Serap Şimşek
6 Mayıs 1980

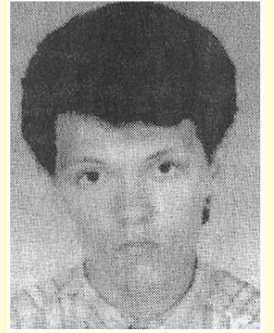
Ercan Gündoğdu
6 Mayıs 1980

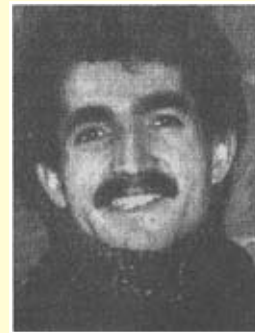
Mustafa Albayrak
16 Mayıs 1980

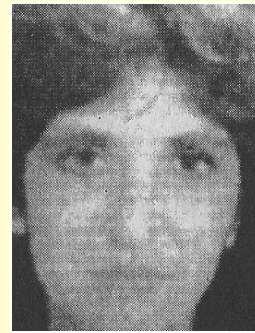
Aykut Kaynar
16 Mayıs 1980

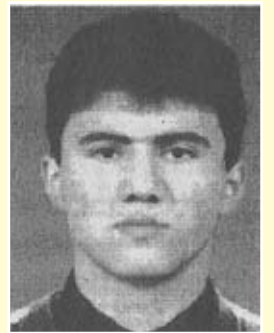
Soner Gül
4 Mayıs 1992

Halil Ateş
4 Mayıs 1992

Solmaz Karabulut
4 Mayıs 1992

Ali Yılmaz
4 Mayıs 1992

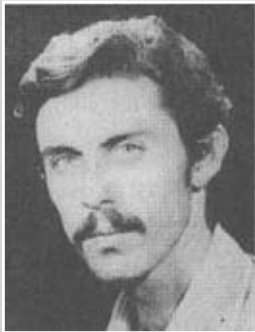

Fikri Keleş
4 Mayıs 1992

Hüsametdin Yaman
4 Mayıs 1992

18 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

Ferhat Kurtay

Mahmut Zengin

Necmi Öner

Eşref Aynık

Teslimiyet dayatmalarını zindanlarda bedenlerini ateşe vererek yanıtladılar...

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

